

А Л И С Т Ъ Р МАКЛЕЙН

БЕСТСЕЛЪР ОТ КЛАСАЦИЯТА НА

The New York Times

НОЩНА СТРАЖА

ИНТЕРПРИНТ

Алистър Маклейн

Нощна стража

Пролог

През един септемврийски ден на 1979 година – точната дата не е известна, генералният секретар на ООН председателстваше едно необикновено събрание. Присъстваха четиридесет и шест делегати, които на практика – или поне в собствените си очи, представяха всички държави в света. Дневният ред бе само от една точка – непрекъснато нарастващата международна престъпност. Криминалните престъпници и терористите можеха да организират удар в една държава и после да избягат в друга, а националната полиция трябваше да се съобразява с държавните граници, които не можеше да премине, без да наруши законите и суверенитета на друга държава. Нещо повече, бюрократичните формалности при издаването на постановления за екстрадиране (и то само в страните, където изобщо съществуваше подобна процедура) отнемаха много пари и време и разни безскрупулни адвокати откриваха слабите места в законодателството, за да издействат на клиентите си пълно и безусловно освобождаване. Трябваше да се направи нещо.

Така бе постигнато съгласие да се създаде специална международна организация за борба с престъпността под егидата на Съвета за сигурност на ООН, която бе наречена ЮНАКО¹. Нейната цел бе „да обезврежда и да залавя лица и групи, уличени в международна криминална дейност, както и да осуетява техните замисли“². Всеки от четиридесет и шестимата делегати бе помолен да представи подробна характеристика на кандидата, предложен от неговото правителство за поста директор на ЮНАКО. Генералният секретар щеше да има последната дума.

ЮНАКО започна своята секретна дейност на първи март 1980 година.

1. United Nations Anti-Crime Organization. Организация за борба с престъпността към ООН.

2. Член 1, алинея 1с от Хартата на ЮНАКО.

Първа глава

Реномираната фирма за счетоводни услуги „Меслър и Голдщайн“ с кантора на третия етаж на един бивш склад на 27-а Западна улица, откъдето се виждаше река Хъдсън, всъщност бе параван на Втори отдел на ЦРУ, който се занимаваше с вербуването и дейността на двойни агенти в чужбина.

Бред Холдън работеше като завеждащ компютърния отдел от седем години, а от осемнадесет месеца бе и агент на КГБ. Предателството му не се дължеше на никакви идеологически принципи, нито на разочарование от Голямата американска мечта. Всичко опираше до пари – пари, с които да плати отчайващо големите си комарджийски дългове. За шест месеца той успя да се разплати с когото трябваше, но въпреки усилията му да заличи възможно най-добре всички следи, двойната му служба излезе наяве и от ЦРУ решиха да го използват, макар и не съвсем доброволно, да дезинформира руските си господари. Цяла година всичко вървеше нормално, докато един ден на бюрото му се появи кафяв плик с шест снимки – той и вербовчикът му от КГБ в „Томпкинс скуеър парк“. Бележката в плика гласеше, че – ако до един месец не проникне в свръхсекретната програма „Алфа“ и не открие имената на агентите от операция „Четворка“, негативите ще бъдат публикувани в „Ню Йорк Таймс“. Ако успееше, щеше да получи негативите и двадесет и пет хиляди долара в брой. Накрая анонимният подател му съобщава, че ще последват по-нататъшни инструкции. Той реши да приеме, най-вече заради парите.

Тъй като имаше представа колко труден е достъпът до програма „Алфа“ в главната квартира на ЦРУ в Лангли, Верджиния, Холдън веднага си взе отпуск и прекара следващите шестнадесет дни вкъщи, без да напуска нито за миг поста си пред внушителната редица превъзходни компютри. Най-сетне се включи в програмата и извлече цялата информация за една от най-секретните операции, замисляни някога от ЦРУ. Точно три седмици след първото писмо той получи друг плик – вътре имаше пари за билет до летище „Схипсхол“ в Амстердам и обратно, и ключ за едно от шкафчетата за багаж на Централната гара в града, където щяха да го чакат парите. Между летище „Схипсхол“ и Централната гара имаше влак на всеки петнадесет минути...

– Dames en heren, Centraal Station. Дами и господа, Централна гара.

Гласът на говорителката върна Холдън от спомените му обратно към настоящето и той инстинктивно бръкна във вътрешния джоб на капираното си сако, където беше пликът. После се надигна на стола си и уморено потърка очи. Тъкмо влизаха в неоготическата сграда, построена през осемнадесети век. Той залитна от тласъка, когато влакът спря на перона. Вратите със свистене се отвориха и първите пътници започнаха да слизат. Холдън взе сламената си шапка от съседната седалка и я нахлупи на главата си, покрита с гъста руса коса, след това се изправи, взе платнения си куфар и застана на опашката в коридора. Като си подсвиркваше фалшиво с уста, той слезе от влака, даде билета си на контрольора при бариерата и влезе в голямото фоайе на гарата, където бяха и шкафчетата за багаж. Прекоси залата и отключи шкафчето, чийто номер бе отбелязан на изпратения му ключ. Внимателно извади отвътре черното дипломатическо куфарче и остави на негово място един ненадписан бял плик, после заключи и мушна ключа в джоба си. Вдигна куфарчето и закрачи към изхода.

– Ей, вие! Един момент!

Гласът го закова на място. За част от секундата му хрумна безумната идея да побегне, но му беше ясно, че с неговото тегло няма да стигне далеч и ще го настигнат. Разбира се, ако не го застрелят на място. Познаваше методите на ЦРУ твърде добре. Обърна се – много бавно, с много страх.

Младежът беше на около двадесет и пет години, с къдрава черна коса и дружелюбно лице. Беше наклонил глава леко встрани и съсредоточено изучаваше Холдън.

– Пребледнял сте като призрак.

– Кой сте вие? – на пресекулки попита Холдън.

– Шофьор на такси. Помислих си, че може би ще искате да ви закарам – мъжът се усмихваше. – Защо, кой помислихте, че съм?

– Никой.

Холдън изтри с опакото на дланта си избилата по челото му пот.

– Просто ме стреснахте, това е всичко.

– Съжалявам. Е, искате ли такси, или не?

– Разбира се.

Мъжът взе куфара на Холдън и го поведе към редицата спрели такситата.

– Къде да ви закарам?

– Има ли „Холидей ин“ в този град?

– Естествено – отвърна шофьорът и сложи куфара му в багажника

на таксито. – Да взема ли и куфарчето ви тук?

– Не, то ще остане при мен – отговори рязко Холдън и се качи в колата. Седна на задната седалка, затвори вратата и постави куфарчето на коленете си.

Таксито потегли, а Холдън взе броя на „Таймс“, който лежеше на седалката до него. На първа страница имаше голяма черно-бяла фотография – „Нощна стража“ на Рембранд, а заглавието беше „СЪКРОВИЩЕ НА ИЗКУСТВОТО ЗАПОЧВА ИСТОРИЧЕСКА ОБИКОЛКА“. Въпреки че не се интересувахе от изкуство, той прегледа първите няколко абзаца, за да види за какво става дума. На следващата сутрин „Райксмузеум“ щеше да бъде обграден с кордон; щеше да бъде осигурена най-силната охрана в историята на Амстердам, тъй като от музея щяха да изнесат безценната картина „Нощна стража“ за първия етап на обиколката ѝ в пет страни. Сред галериите домакини се споменаваше и „Метрополитън Мюзийм ъв Арт“ в Ню Йорк – не че той самият би се редил на опашка, за да гледа някаква си стара картина. Захвърли вестника и насочи вниманието си към куфарчето. Този, който му бе изпратил парите, определено имаше чувство за хумор – комбинацията бе съставена от числата на рождения му ден. Той се усмихна, докато набираше шифъра; това наистина бе като рожден ден. С подарък двадесет и пет хиляди долара в брой. Необлагаеми с данъци. Изпита докрай удоволствието от този миг и после бавно отвори капака. Видя грижливо подредените в куфарчето пластични експлозивни секунди преди детонацията.

Таксито, току-що оставило зад себе си Кралския дворец, се разлетя на парчета. Горещи отломки нажежен и изкривен метал се пръснаха на всички страни – смъртоносни снаряди, които пронизваха всичко ѝ всеки по пътя си. Бе като слизане в ада.

При експлозията загинаха петима души, сред които и едно бебе на седем месеца. В повечето вестници се коментираше възможността взривът да е дело на терористи; всички обаче бяха единодушни в апела си към правителството да направи всичко възможно, за да бъдат открити виновниците за случилото се.

Охраната на „Райксмузеум“ бе все така силна, въпреки че зяпачите, дошли да видят как картината ще бъде натоварена на брониран фургон за краткия ѝ път до летище „Схипхол“, бяха значително по-малко от очакваното. Картината трябваше да отлети за Виена, откъдето започваше своята историческа обиколка; кулминацията на пътуването предстоеше след четири месеца – при пристигането ѝ в последната от петте

участващи галерии, „Метрополитън Мюзийм ъв Арт“ в Ню Йорк.

Втора глава

Луи Арман беше дребен елегантен мъж малко над петдесетте, с вълниста черна коса и малки мустачки, изписани сякаш с молив за вежди. Примамен да напусне Лувъра преди седем години, сега той бе главният експерт на „Метрополитън Мюзийм“ по холандско изкуство от XVII век.

Като забодее червен карамфил на ревера на раи-раното си сако и махна една въображаема пращинка от ръкава си, той прекоси голямото преддверие и излезе на стълбите пред главния вход на музея. Силният дъжд от предишната нощ бе преминал, но продължаваше упорито и досадно да ръми и тълпата зяпачи, проточила се по Пето авеню, бе потърсила подслон под море от разноцветни чадъри. Какво се надяваха да видят? Нямахше да позволи пристигането на картината от летището да се превърне в някакво зрелище, както става със спортните трофеи.

– Като ги гледа, човек би помислил, че идва президентът – чу Арман да казва един служител от галерията на свой колега.

Французинът хвърли към двамата недоволен поглед:

– Само че незаменими президенти няма.

– А, Луи. Добро утро. Добре че успях да дойда навреме.

„А би трябвало да си пръв тук тази сутрин“, помисли с раздражение Арман и се обърна към директора на музея доктор Джералд Станхолм, който бе твърде общителен човек. Усмихна му се едва-едва и погледна часовника си.

– Картината трябва да пристигне всеки момент.

– Сигурно си развълнуван.

– Да, сър. Изключителен ден за Мет.

– А също изключителна седмица, надявам се.

От финансова гледна точка никоя друга изложба през годината няма да донесе такава печалба.

От финансова гледна точка?! Арман винаги бе смятал Станхолм за еснаф. Това само го доказваше. Как можеше този човек да мисли за „Нощна стража“ като за източник на приходи? Ако зависеше от Арман, никой нямаше да плаща, за да види картината. И най-високата входна такса изглеждаше направо жалка пред красотата и великолепието на това безценно произведение на изкуството.

Тълпата откъм южната фасада на музея внезапно се раздвижи и

всички погледи се насочиха нататък – задаваше се патрулната кола, следвана от един брониран фургон. Колата не спря и шофьорът ѝ махна за довиждане към фургона, преди за отmine нагоре по 83-а Източна улица. Фотографите заеха позиция, щом бронираният фургон спря пред музея. Човекът от охраната на предната седалка слезе и внимателно огледа наоколо. Бе облечен в черно и държеше палка в ръка, а от кобура на колана му се подаваше един „Смит енд Уесън“ 357. Той изчака охраната на музея да направи жива верига пред хората от двете страни на стълбите, после вдигна стъклото на шлема си, извади връзка ключове от джоба си и като заобиколи фургона, отключи вратите. Отвътре изскочиха още двама души от охраната и застанаха от двете страни на фургона. Те също бяха в униформа и държаха пред гърдите си автоматични пушки M16.

Станхолм слезе по стълбите, като очевидно му доставяше удоволствие да бъде в центъра на вниманието на фотографите. Обърна се и махна на Арман, който едва успяваше да скрие презрението си, да го последва. Той неохотно застана до Станхолм пред бронирания фургон. Цялата работа бързо започваше да се превръща в цирк и Станхолм отлично се справяше с ролята си.

– Луи, усмихни се на операторите – каза той непринудено.

Арман се подчини, като искрено се надяваше усмивката му да не прилича на гримаса.

От задната част на фургона слезе червендалест мъж с приятна руса коса. Минаваше четиридесетте и бе облечен в светлосин костюм с жилетка. Изтупа дрехите си и се приближи към тях, очите му шареха между двамата.

– Доктор Станхолм? – попита неуверено той със силен холандски акцент.

– Приятно ми е, Джералд Станхолм. Вие трябва да сте ван Ден.

– Да, Милс ван Ден, уредник в „Райксмузеум“ – отвърна мъжът и протегна ръка.

Станхолм го представи на Арман и двамата си стиснаха ръка.

– Тинус де Джонг ме помоли да ви предам сърдечните му поздравии.

– Тинус? Mon Dieu! Не съм чувал за него от години. Още ли е експерт по изкуството на XVII век в „Райксмузеум“?

– Догодина ще се пенсионира – отговори ван Ден.

– Ще имате време да си поговорите по-късно. Нека първо внесем картината – каза Станхолм и заобиколи фургона отзад.

Ван Ден учудено се оглеждаше.

– Никога не съм предполагал, че една картина може да вдигне толкова шум. Като че сме на карнавал.

– Това е Америка, какво друго очаквате? – в гласа на Арман прозвуча открита неприязън.

Присъединиха се към Станхолм, който гледаше как четирима специално избрани за целта работници от обслужващия персонал на музея освобождават картината от ремъците, придържащи я към стената в дъното на фургона. След като увиха непромокаемата рамка с още два пласта найлон – предпазна мярка срещу дъжда, и ги стегнаха здраво, работниците най-сетне свалиха картината от фургона. Фотографите веднага ги затрупаха с наставления в каква точно поза да застанат – искаха да снимат рамката пред фургона, и апаратите им бясно засвяткаха. Четиримата мъже смутено се спогледаха, объркани от многобройните викове.

– Влизайте веднага вътре – изсъска към тях Станхолм и с призоваваща към търпение усмивка се обърна към редицата наклеявали репортери. – Хайде, момчета, дайте ни малка почивка. Щом я окачим вътре, ще ви дам десет минути само за снимки и ще направя изявление специално за вас, преди да отворим вратите за публиката. Давам ви честната си дума.

Както обикновено се чуха възгласи на недоволство, но повечето репортери се съгласиха. Представителите на Си Би Ес и Ен Би Си с микрофон в ръка и с готова апаратура, за да заснемат пристигането на картината за вечерните новини, насочиха вниманието си към тълпата с надеждата да уловят няколко подходящи реплики, но вече се бяха примирили, че за това може само да се мечтае.

Ван Ден с тревога наблюдаваше как работниците се изкачват по стълбите, пръстите на ръцете му нервно се свиваха и се разтваряха и той неспокойно пристъпваше напред, готов всеки момент да се притече на помощ на картината, ако гумените подметки на някой от работниците се подхлъзнаха на мокрия цимент. Арман сложи ръка на рамото му.

– Те са най-добрите, с които разполагаме. Откакто съм тук, никога нищо не са изпусkali, а това все пак означава нещо. Не забравяйте, че Мет е най-голямото хранилище от този род в западното полукуълбо. По всяко време държим на склад хиляди неща.

Ван Ден притеснено се усмихна:

– Извинете. Не че нямам доверие на персонала ви, просто аз отговарям за картината и ако нещо се случи...

– Ако нещо е можело да се случи, вече е щяло да стане в някоя от

другите галерии. Сега сте в Мет.

Последваха работниците в преддверието и носле се качиха по стълбите на втория етаж. Арман извади от джоба на самото си връзка ключове. В коридора, който разделяше галериите за европейско изкуство и изкуство на XX век, той спря пред една дървена врата, на табелката на която пишеше „Л. Арман – частен кабинет“. Той отключи и се дръпна встрани, за да могат работниците да внесат картината вътре.

Ван Ден влезе и се огледа. Стаята бе безукорно обзаведена – дебел мъхнат килим от стена до стена, бюро от тиково дърво и подходящи фотьойли, тапицирани с кафява кожа. Цялата стена зад бюрото бе заета от лавици с грижливо подредени книги по всевъзможни въпроси на изкуството. Колекцията наистина бе внушителна.

– Чай? Кафе? – предложи Арман.

– Кафе, ако обичате – отвърна ван Ден и се отпусна в един фотьойл.

Арман поръча две кафета и седна зад бюрото.

– Струва ми се, че ще изпитате облекчение, когато отново се върнете в Амстердам.

– Последните четири месеца наистина бяха крайно изтощителни, но не съжалявам нито за миг.

– Мога да си представя. В края на краищата не на всеки може да се падне шансът да придружава „Стрелческата гилдия на капитан Франс Банинг Кок и лейтенант Вилем ван Рутейнбурк“.

Като мнозина свои съвременници Арман никога не употребяваше добилото популярност, но неточно име „Нощна стража“. Недоразумението бе възникнало в началото на деветнадесети век, когато цветовете на картината били така потъмнели, че историците и познавачите на изкуството от онова време съвсем искрено вярвали, че действието се развива през нощта. Едва след като картината била почистена през 1947 година, се разкрил оригиналният замисъл на Рембранд. Художникът бе изобразил дневна сцена. Въпреки това разкритие обаче името „Нощна стража“ си оставаше, за голямо огорчение на специалистите като Арман.

Неколцина мъже внесоха статив в стаята и един от тях понита Арман дали да сложат картината на него. Арман се изправи на крака.

– Да, разбира се. Колкото по-скоро я прегледам, толкова по-бързо ще може да бъде изложена.

– Не разбирам защо трябва да я преглеждате? – попита ван Ден, когато мъжете напуснаха стаята. – Нима проверявате автентичността ѝ?

– Това е стандартна процедура в Мет. Всички експонати се проверяват, преди да бъдат изложени пред публика.

Арман отиде до картината и погледна ван Ден.

– Това е официалното обяснение. Неофициално мога да ви кажа, че съм чакал този момент четиридесет години. Лично според мен това е най-великата творба на Рембранд. Сега тя е в кабинета ми и аз се чувствавам направо жалък. Разбира се, че не подлагам на съмнение автентичността ѝ, но нали няма да имате нищо против, ако за малко се отдам на възхищение в усамотението на своя собствен кабинет? И на двамата ни е ясно, че няма да имам повторно такъв шанс.

– Напълно ви разбирам – отговори ван Ден с усмивка. – Моля ви, не се притеснявайте.

– „Стрелческата гилдия на капитан Франс Банинг Кок и лейтенант Вилем ван Руйтенбург“ е поръчана през декември 1640 година от богатия и амбициозен Кок от името на „Кловенирснолен“, мускетарска дружина от улицата, на която живеел и самият Рембранд. Той завършил картината през юни 1642 година – същия месец, когато любимата му Саския, за която бил женен от осем години, починала. Тогава той бил на тридесет и седем години. Картината представя Кок и ван Руйтенбург на преден план, залети от лъчите на някакво блестящо сияние, макар че не става ясно откъде идва светлината. Заобиколени са от останалите мъже, въоръжени с пики и мускети; те тъкмо излизат от потъналата в сянка масивна арка зад гърба им и се готвят да тръгнат напред.

Арман смяташе, че умелото използване на светлината и мрака, с които Рембранд си бе послужил, за да създаде усещане за движение, превръща картината в едно от най-красивите произведения на бароковата светлосянка, съществували някога. Единствената ѝ слабост, която той признаваше с нежелание, бе образът на момичето в бели дрехи, застанало от лявата страна на Кок. Като се изключи символичното значение на емблемата на Кловенирс във формата на клещи, която висеше от талията на момичето, то изглеждаше съвсем не на място сред въоръжените мускетари. И все пак това с нищо не намаляваше величието на картината. Арман я беше виждал най-малко десет пъти в „Райксмузеум“ и всеки път го поразяваше чувството на нескрита гордост и достойнство, което се излъчваше от групата – като се започне от високия и красив знаменосец, високо вдигнал пред себе си флага в зелено и златно, и се стигне до дребния барабанчик с изсечено лице, който се подаваше в десния край на картината. По лицата на всички се четеше пълна увереност в себе си.

Погледът му се задържа върху барабанчика. Нещо неуловимо някъде дълбоко в съзнанието му не го оставяше на мира, но не можеше да разбере какво точно. Очите му се насочиха към кафявия мелез в краката

на барабанчика, носле се плъзнаха нагоре към жестикулиращата фигура отзад, но нещо неудържимо ги теглеше назад към барабанчика. Изведнъж се сети. Нещо не бе наред, но не с барабанчика, а с барабана. Доколкото си спомняше, точката в средата на барабана бе черна. На картината точката бе червена.

Ван Ден забеляза изписалото се на лицето му недоумение, но когато отвори уста да каже нещо, Арман му направи знак да мълчи и продължи да се взира в точката. В мислите му се прокрадна съмнение в знанията му, а това рядко му се случваше. Нима се бе лъгал през всичките тези години? Нима само си бе представял, че точката е черна?

– Какво има? – попита ван Ден, обезпокоен от проточилото се мълчание.

– Обърнете се – рязко каза Арман.

– Какво?

– Обърнете се с гръб към картината.

Ван Ден сви рамене, но се подчини.

– Сега ми кажете какъв цвят е точката на барабана.

– Вижте...

– Попитах ви какъв цвят е точката на барабана – остро го прекъсна Арман.

– Мисля, че е черна – отвърна ван Ден. Колебанието му не убягна на Арман.

– Не е ли странно как хората приемат някои неща за даденост? Аз например съм израснал на брега на морето. През първите десет години от живота ми за мен то бе просто факт. Така става и когато човек работи сред големи шедьоври на изкуството – започва да ги възприема като даденост. За някои това може би е светотатство.

Арман откри книгата, която му трябваше, взе я от лавицата, провери нещо в указателя и отвори на съответната страница.

– Аз също мислех, че е черна. И двамата сме прави – той посочи репродукцията в книгата. – Но на вашата картина точката на барабана не е черна. Червена е.

– Това не е червено – каза ван Ден, след като внимателно разгледа точката от различни ъгли.

– Пурпурночервено. Или виненочервено. Но не е черно.

За пръв път по лицето на ван Ден мина сянката на мрачно предчувствие и той взе книгата от масата. Съсредоточено проучи репродукцията и се обърна, за да я сравни с картината. През това време Арман бе намерил още три цветни копия. Нямахше грешка – навсякъде точката на

барабана бе черна.

– Трябва да има някакво логическо обяснение – сега вече ван Ден не криеше отчаянието в гласа си. – Може би светлината?

На вратата се почука и влезе един служител от бюфета. Носеше две кафета. Остави ги на масата и излезе.

– Ако беше от светлината, щяха да се променят и други неща. Дрехите на Кок например. На репродукциите те са черни. Черни са и на картината. Не, не е светлината.

Ван Ден сложи книгата обратно на масата, седна на ръба на най-близкия фотьойл и се загледа в килима. Изглеждаше съсипан. Когато отново вдигна поглед, челото му блестеше от пот. Видя двете кафета на масата.

– Нямате ли нещо... по-силно?

Арман кимна, извади от най-долното чекмедже на бюрото си буталка бърбън и една водна чаша и я напълни. Канеше се да върне шишето обратно, но реши, че и той има нужда да пийне. Изпразни чашата си наведнъж и се зае да мери картината – сто четиридесет и два на сто седемдесет и два инча, точните размери на оригинала. Когато през 1715 година премествали картината в залата на Военния съвет в Общинската палата на Амстердам, една част от лявата ѝ страна била изрязана. Не се изненада особено, когато видя, че фалшификатът е изрязан точно на същото място.

– Какво ще правим, Арман? Какво ще правим, по дяволите?

– Нека най-напред не се паникьосваме. Ще се обадя на Станхолм. Трябва да вземе картината оттук.

Първо позвъня в кабинета му, но тъй като никой не отговаряше, се свърза с централата и помоли да извикат Станхолм по високоговорителя.

Той дойде почти веднага. Беше се задъхал.

– Съобщиха, че искате спешно да ме видите. Надявам се, нищо не се е случило с... – гласът му изневери и той погледна към картината.

– Фалшива е! – каза ван Ден.

Станхолм се обърна към експерта, за да разбере дали това е вярно. Арман посочи картината.

– Какъв цвят е точката в центъра на барабана? Станхолм я огледа внимателно, преди да отговори.

– Тъмночервена. Пурпурна, да речем.

– Не е черна, така ли?

– За бога, Луи, стига с тези номера. Прав ли е ван Ден? Това

фалшификат ли е?

– Черна ли е точката, доктор Станхолм? – отново попита Арман.

– Не, не е черна – отвърна той без колебание. Арман му показа четирите книги на бюрото си.

– Вижте репродукциите. Точката на тях черна ли е, или пурпурна?

Станхолм грижливо проучи репродукциите, после бавно вдигна ръце и закри лицето си.

– Исусе Христе! Как е могло да стане?

Ван Ден неспокойно се размърда в креслото си, когато двамата мъже го погледнаха, очаквайки обяснение.

– Не мислите, че имам нещо общо с това, нали?

– Имали сте прекрасната възможност да...

– Възможност? – ван Ден ядосано прекъсна Арман. – Разполагате ли поне с едно доказателство, което да подкрепи подобно обвинение? Или просто търсите изкупителна жертва, която да отклони вниманието от вашия скъпоценен музей?

– Господа, моля ви – твърдо каза Станхолм и вдигна ръце, опитвайки се да ги помири. – Така няма да стигнем доникъде. Луи, ти не си детектив. Никой от нас не е. Да оставим тази страна на нещата на компетентните власти. Най-важната ни задача в момента е да решим какво ще правим с онези журналисти отвън.

– Какво смятате да им кажете? – неспокойно запита ван Ден.

Станхолм погледна над бюрото към Арман.

– Фалшификатът добър ли е?

– И ван Мегерен не би могъл да направи по-добър.

– Смяташ ли, че ще бъде безопасно да изложим картината на показ, както бе предвидено?

– Напълно.

– Но ти все пак разбра, че не е оригиналът.

– За това ми плащат, доктор Станхолм.

– Искам да кажа, Луи, че щом ти си забелязал грешката на фалшификатора, нищо не ни гарантира, че и друг няма да я види.

– Почти без да се замисля, мога да посоча три аргумента в полза на твърдението си. Първо, моята дипломна работа в университета бе върху тази картина – ето защо я познавам като петте си пръста. Второ, ако в тази страна има дори петима души, които знаят повече от мен за европейското изкуство... е, тогава всичко зависи от сляпата случайност. И трето, деветдесет на сто от хората, които ще дойдат да видят картината, не могат да различат Хале от Де Кайзер и Вермеер от Рембранд. За тях

всичко това е само поза. Останалите десет процента, които се смятат за любители на изкуството, идват тук не за да търсят нещо нередно, а за да се възхитят на един от най-големите шедьоври на живописиста в света. Тази точка може да бъде всякаква, никой няма да се замисли за цвета ѝ и да седне да проверява. Уверявам ви.

Станхолм погледна картината.

– Още не мога да повярвам. Фалшификат. Нищо свято ли не остана?

– Ще трябва да я преместим в галерията, докато вие уведомите съответните институции – каза Арман, нарушавайки неловкото мълчание.

Станхолм кимна уморено с глава и излезе от стаята. Арман изгледа презрително ван Ден и се запъти към телефона, за да извика четиримата мъже от персонала в кабинета си.

Трета глава

Приятелите на Сабрина Карвър се хранеха в „Четирите годишни времена“, „Лутеция“ и „Париоли Романисимо“, пиеха „Болинджър РД“, „Рьодерер Кристал“ и „Татинджър“, купуваха дрехите си от „Бутик Валентино“, Халстън и Симс и носеха последните модели на Картие, Фиоручи и Клайн. С една дума, минаваха за каймака на това бляскаво братство, нийоркския елит.

Никой от тях обаче не знаеше за нейния двойствен живот. Всички смятаха, че работи като преводачка в ООН, а това бе чудесно прикритие. Знаеше се, че баща ѝ е бил посланик и че е прекарала детството си във Вашингтон, Монреал и Лондон, преди да постъпи в колежа „Уелъсли“ и да се дипломира със специалност романски езици. Не бе тайна и това, че – след като бе защитила аспирантура в Сорбоната, бе станала една от най-популярните и най-търсени дебютантки в Европа. Но никой не знаеше, че след завръщането си в Щатите, главно под влияние на баща си, бе започнала да работи за ФБР и бе проявила изключителен талант. Нарастващото негодувание на колегите ѝ обаче, които смятаха, че успехът ѝ се дължи на името на баща ѝ, най-накрая я бе принудило да напусне бюрото. Само две седмици по-късно бе започнала работа в ЮНАКО и вече втора година си оставаше най-младият оперативен работник в организацията. Бе на двадесет и осем години.

Сабрина паркира своя „Мерцедес-Бенц“ 500 SEC с цвят на шампанско в края на дървения кей, извади един „Берета“ 92 от жабката, слезе от колата и вдигна очи към небето. Тъмните и мрачни дъждовни облаци, надвиснали заплашително над града преди половин час, когато излизаше от къщи, сега се носеха далеч над Атлантическия океан и оставяха зад себе си по-голямата част на Бруклин залята от ярка слънчева светлина. Бе облечена със сив памучен блузон, развлечени джинси и маратонки и вече започваше да усеща горещината. Непретенциозните дрехи не позволяваха да се види изящната ѝ фигура, на която би могъл да завиди и някой елф, но затова пък лекият грим само подчертаваше класическата красота на лицето ѝ. Бе хванала на опашка златисторусата си коса, дълга до раменете и облагородена с кестеняви оттенъци в салона на Кристин Валми на Пето авеню, и я бе скрила под едно бејзболно кепе на лосанджелиските „Доджърс“. Сложи си слънчевите очила и внимателно се огледа наоколо.

На тридесет метра вляво от нея имаше някакъв изрисуван с графити склад. Прозорците му отдавна бяха счупени, а покривът от гофрирана ламарина бе изпъстрен с големи петна потъмняла ръжда. Точно срещу склада стоеше на котва един риболовен кораб, дълъг четиридесет и пет фута. Явно не бе употребяван от години, тъй като също бе целият покрит с ръжда. Сабрина трябваше да вземе от кораба черен кожен портфейл с документи. Знаеше, че ще си има работа с трима въоръжени мъже, чиято задача бе съвсем проста – да ѝ попречат. Можеха да се крият навсякъде.

Започна да обмисля първия си ход. Поне един държеше на прицел риболовния кораб, може би от най-горния прозорец на склада, а това автоматично изключваше възможността да стигне до кораба по кея. Замисли се дали да не опита с плуване, но щеше да бъде чудесна мишена, ако я забележеха във водата. Оставаше само пътят от задната страна на склада, но дали и там не се криеше някой? Имаше само един начин да разбере.

Тя изскочи от прикритието на мерцедеса, тичешком стигна до склада и се притисна до голата тухлена стена. Бе извадила късмет – от тази страна нямаше нито един прозорец, така че никой не можеше да я види. Тя предпазливо надникна иззад ъгъла. Изглеждаше пусто. На стената, точно между прозореца и вратата, видя метална стълба. Хрумна ѝ нещо. Изтича край прозореца, без да се крие, и бързо изкачи първите десетина стъпала. После спря и изчака. Нищо. Тъкмо когато вече мислеше, че не са се хванали на въдицата, от прозореца колебливо се подаде дулото на един колт. Бе възбудила любопитството им. След малко се показа и ръката, която държеше револвера, но въпреки че бе изключително добър стрелец, Сабрина изчака – искаше човекът да се наведе още малко през прозореца. Пистолетът изчезна също така внезапно, както се бе появил. Тя тихо изруга, ядосана на себе си, но сега поне знаеше, че в склада са двама. Другият пазеше риболовния кораб и кея може би с далекобойна пушка.

Прибра своя „Берета“ в кобура на кръста си и се качи догоре. Прехвърли се на покрива, като внимаваше да не вдига никакъв шум. Логиката ѝ казваше, че всеки склад има амбразура на покрива. Този не бе изключение. Покривът под краката ѝ бе устойчив и тя се придвижи предпазливо по четиридесет и пет градусовия наклон към прозорчето. То също бе разбито и ослепителната слънчева светлина ѝ даваше прекрасна възможност да огледа вътрешността на склада. Изведнъж го видя – стоеше с оръжие в ръка на тясната платформа до горния прозорец с изглед

към кея. Сега обаче не гледаше навън, очите му шареха между двете врати – бе изпълнен с напрежение и очакване. Видя я в последния момент, но когато насочи нагоре своя снайпер „Маузер СП“ 66, слънцето блесна право в очите му. Сабрина го простреля два пъти в сърцето. Първият. Оставаха още двама.

От мястото, където беше, не можеше да види втория мъж, но знаеше, че е там и че оръжието му е насочено към таванското прозорче. Трябваше обаче да рискува. Стисна здраво пистолета си в ръка и стремглаво скочи долу, свитите ѝ колене се удариха в платформата. Един куршум рикошира от парапета само на сантиметри от нея. Все още свита на земята, успя да стреля два пъти по отдалечаващата се фигура, но мъжът вече бе на кея. Беше го изпуснала.

Сега двамата сигурно се прегрупираха на кораба за последен, решителен отпор. Помисли си, че притиснатите в ъгъла животни са най-опасни. Но залогът се бе вдигнал – бе твърдо решила да ги надхитри и да открие портфейла с документите. Слезе от площадката и безшумно отиде до вратата на склада, после огледа риболовния кораб, от който я делиаха само десет метра. Мостикът, разбира се, отпаднаше. Изведнъж реши как да постъпи. Избра си няколко ориентира по носа на кораба и на зиг-заг се хвърли напред, сърцето ѝ бясно биеше. Долови с крайчеца на окоото си някакво движение на капитанското мостче и само миг по-късно край ухото ѝ свирна куршум, после втори. Прескочи борда на кораба, приземи се със свити колене и не спря да се търкаля, докато не стигна безопасното укритие на една камара празни щайги.

След като успокои дишането си, предпазливо се промъкна до стъпалата, които водеха към капитанското мостче. Безшумно се качи горе и отвори с ритник вратата, здраво стиснала пистолета си с две ръце. Нямаше никой. И портфейлът с документите не бе там. Къде ли можеше да бъде? В капитанската кабина? Тя погледна към другата врата вдясно, която бе затворена – сигурно водеше надолу, към помещенията за екипажа. Не направи дори крачка натам – мъжът с пушката се бе притаил и я чакаше. Върна се на палубата, като не спираше да се оглежда наоколо. Нищо не помръдваше. Спря пред входния люк и провери дали няма капан. Всичко бе наред. Като насочи пистолета си към стълбите и се увери, че е чисто, тя тръгна напред и затвори вратата след себе си. Така нямаше да могат да я изненадат в гръб, без да ги чуе. Затова пък се движеше почти на тъмно и трябваше да бъде нащрек за всевъзможни капани. Натъкна се на жица на третото стъпало. Прескочи я и продължи нагоре, като проверяваше всяко следващо стъпало с пистолета си. Други жици

нямаше.

Стигна края на стълбата и прилепена до стената се приближи сантиметър по сантиметър до капитанската кабина в дъното на коридора. Вратата бе леко откряната – точно колкото да се види черният портфейл на масата в ъгъла. Изглеждаше твърде лесно. Докато се навеждаше да провери прага на вратата за жици, видя нещо да помръдва в другия край на коридора. Вратата на машинното отделение бе започнала да се отваря. Продължи да опипва пред себе си, сякаш не бе забелязала нищо, и едва когато мъжът се измъкна тихо в коридора, тя се изправи и го простреля два пъти в гърдите. Отвори с крак вратата и приведена ниско долу, влезе в кабината. От третия мъж нямаше и следа. Върху илюминатора падна нечия сянка и тя се притаи на пода, готова за стрелба. Така, както бе клекнала, можеше да види как сянката се отдалечава от кораба към мерцедеса ѝ, паркиран в края на кея. Замисли се за момент, после грабна портфейла с документите и се измъкна през прозорчето на палубата.

Не можеше да избяга по мостика. Единственият ѝ шанс беше да мине под кея и да излезе зад колата си. Тикна портфейла с документите в широките си джинси, покатери се през борда на кораба и като протегна крака, достигна дървените подпори на кея няколко фута по-надолу. Те продължаваха чак до другия край и Сабрина направи недоволна гримаса, когато глезените ѝ изчезнаха в мътната вода. Напредваше бавно и с мъка се прехвърляше от един хлъзгав стълб на друг като опитен акробат. Най-сетне се добра до края на кея и тихо изкачи дървената стълба, която водеше горе. Мъжът се бе свил зад мерцедеса и следеше с поглед риболовния кораб. Усети нечие присъствие зад гърба си и се обърна с лице към нея. Сабрина стреля два пъти. Куршумите го отхвърлиха назад към колата и той погледна надолу към двете жълти петна на гърдите си, оставени от капсулите с боя.

– Бих казала, че си мъртъв – рече Сабрина с присвити очи.

Дейв Суейн, бивш телохранител на президента, извади от джоба си пакет „Марлборо“ и ѝ предложи цигара.

– Благодаря, не пуша – отвърна тя и извади пълнителя от пистолета си.

Той сви рамене, запали една за себе си и сложи пакета обратно в джоба си.

Тридесет от общо двеста и деветимата служители на ЮНАКО бяха оперативни работници, набрани от полицията, армията и разузнавателните служби на различни държави. Те бяха разделени на десет групи,

наречени „ударни отряди“, и трябваше всеки четири месеца да минават на строг медицински преглед поради изключително големите рискове на професията си. Пет часа седмично имаха тренировки по борба без оръжие; други пет часа прекарваха в стрелба с различни оръжия в свръхмодерния Изпитателен център на ЮНАКО. Той се намиреше малко по-надолу от „Интербъръ Паркуей“ в Куинс и от съображения за сигурност бе разположен изцяло под земята. Тренировките на открито – летене с делтаплан, алпинизъм и ски-спорт, се провеждаха в секретен лагер в затътените гори на Пенсилвания.

Веднъж годишно всеки оперативен работник трябваше да мине най-трудния от всички тестове – да премери силите си с колеги от друг ударен отряд. Той – или тя – получаваше задачата си само час по-рано, докато групата разполагаше със седемдесет и два часа, за да организира защитата си. Операцията контролираше някой старши инспектор от Изпитателния център, който знаеше точното местоположение на всички капани, жици и други препятствия. Ако сътрудникът докоснеше някое от съоръженията при изпълнение на задачата си, алармената система се задействаше и това слагаше край на теста. Успешното му преминаване бе по-скоро въпрос на чест, отколкото нещо друго, но поради това малцина можеха да се похвалят, че са издържали теста докрай. Сабрина не само бе спечелила срещу Седми ударен отряд, но и го бе направила за рекордно кратко време. На устните ѝ играеше доволна усмивка, когато джипът се изравни с мерцедеса ѝ и спря.

Майор Невил Смайли, който слезе от задната седалка, не се усмихваше. Сабрина изобщо не си спомняше да го е виждала някога усмихнат. Той бе кисел плешив англичанин, отличил се като служител на САС в Корея, Кения, Малайзия, Оман и Северна Ирландия. От основаването на ЮНАКО през 1980 година заемаше поста директор на Изпитателния център. Никой не го харесваше особено, но всички го уважаваха и се вслушваха в забележките му, благодарение на които мнозина бяха спасили живота си.

Смайли бе наблюдавал на монитор действията на Сабрина от един фургон зад склада с помощта на скрита камера. Преди да се приближи към нея, той прегледа записките си от няколко прихванати с кламер листа.

– Предайте патроните си на Ричардс – каза той и кимна към шофьора си.

Патроните съдържаха капсули с флуоресцентна жълта боя и се произвеждаха специално за личното оръжие на оперативните работници и

за другите използвани в такива случаи оръжия, за да бъде инсценирваната възможно най-близка до действителността. Сабрина подаде двата пълнителя на Ричардс и обърна глава към двамата мъже, които идваха към тях. Следите от боята ясно личаха по дрехите им. Ричардс взе и техните пълнители.

Смайли погледна техника, който сваляше видеокамерата от поставката ѝ до вратата на склада, после се обърна отново към Сабрина.

– Ако бяхме на олимпийско състезание по петобой, мис Карвър, аз пръв щях да ви поздравя за рекордно бързото представяне. Но не сме на състезание. Бих предпочел да бъдете два пъти по-бавна, но много по-методична в подхода си към задачата. Очевидно нищо не сте научила от последния път. Цитирам: „Оперативната сътрудничка проявява признаци на импулсивност и прекалено голяма самоувереност.“ Тези признаци бяха налице и днес.

– Ще се постарая да запомня думите ви, сър.

– Надявам се. За ваше добро е. През някой от следващите дни ще прегледаме заедно видеозаписа. Това се отнася и за Седми отряд, мистър Суейн. Очевидно трябва да се постегнете в някои отношения.

Сабрина отключи вратата на мерцедеса и влезе вътре.

– Бих казал, че си мъртва – рече с видимо задоволство Суейн.

Тя видя тънката нишка, която бе прекъснала с отварянето на вратата, и се тръшна на седалката, проклинайки и Суейн, и себе си. Но повече себе си.

Смайли записа нещо и приклепна до мерцедеса, пръстите му си играеха с жичката.

– Теоретично погледнато, това нещо тук е свързано с пет килограма експлозивни вещества. Защо не се сетихте да проверите? Импулсивност? Излишна самоувереност?

– Просто глупост – отвърна тя.

– Не мисля – каза Смэйли и се изправи. – Впрочем видях един от колегите ви на Четвърто стрелбище, когато напусках Изпитателния център.

– Кого? Майк или Си. У.?

– Уитлок – Смэйли погледна пак жичката, поклати глава и се отдаде към джипа.

Сабрина хлопна вратата и запали двигателя. Докато бързо оставяше кея зад гърба си, си мислеше за Си. У. Уитлок. Той бе един от малкото ѝ истински приятели, макар че винаги се срещаха само по работа. Не се сещаше за по-подходящ човек, с когото да обсъди своята очевидна

глупост. Или пък бе прекалена самоувереност?

След четвъртия изстрел Си. У. Уитлок свали снайпера „Хеклер и Кох“ ПСГ-1 и взе от пейката пред себе си пластмасовата чашка с изстинало кафе. Нямахше защо да поглежда през телескопа, за да види, че не е улучил. Днес стреляше направо отвратително. Просто не можеше да се съсредоточи. Вдигна своя „Броунинг“ МК 2 – това бе любимото му оръжие, и започна бавно да го върти в ръцете си.

Той бе четиридесет и четиригодишен кениец със светлокафяв тен и остри черти, смекчени от изискани мустачки и очила, които носеше, за да предпазва прекалено чувствителните си към светлината очи. Бе прекарал младините си в Англия и бе завършил Оксфорд с почетна степен бакалавър по хуманитарните науки, но после се бе върнал в родината си и бе постъпил в разузнаването. След десетгодишна служба в Кения се бе прехвърлил в ЮНАКО. Три години след пристигането си в Ню Йорк се бе оженил за Кармен Родригес, преуспяваща детска лекарка, която работеше в Харлем. Първоначално тя бе негова опора в секретната му и изпълнена с рискове работа, но с течение на времето все повече се тревожеше за неговата безопасност. Напоследък непрекъснато му натякваше да напусне ЮНАКО и с нейните спестявания да основе малка фирма за охрана; според него Кармен се държеше детински и вече минаваше всякакви граници. Бе стигнала дори дотам да му намери подходящо място за кантора. Той неизменно отговаряше, че му остават още само четири години (оперативните работници в ЮНАКО се пенсионираха на четиридесет и осем) и че след това почти сигурно ще получи назначение като началник отдел в някоя част на света. Най-силните му аргументи не й правеха никакво впечатление. Мислела му само доброто. Не, отговаряше той, ако било така, щяла поне да се опита да разбере защо не може да предаде ЮНАКО и особено колегите си от Трети ударен отряд. Нито той, нито тя обаче искаха да правят отстъпки и изпитанието пред брака им ставаше все по-сериозно.

Той внезапно стисна пистолета с две ръце и шестте изстрела към картонения силует, поставен на петдесет ярда разстояние, почти се сляха.

– Не е зле за човек на твоята възраст.

Мартин Коен откъсна очи от телескопа и се усмихна. Бе четиридесет и седем годишен евреин с къдрава черна коса и гъсти мустаци, които обикновено поглаждаше с палеца и показалеца си, докато говореше. Бивш агент на „Моссад“³ и член на „Мивтсам Елохим“, израелските отряди на смъртта, около които се водеха толкова спорове, той бе станал

близък приятел на Уитлок още през 1980 година, когато и двамата бяха включени в състава на току-що учредената ЮНАКО.

– Отдавна ли стоиш там, Марти?

– Не. Всичко наред ли е?

– Защо? – попита Уитлок и надникна през телескопа. Пет от куршумите бяха попаднали точно в целта.

– Стори ми се разтревожен преди малко.

– И ти щеше да си разтревожен, ако беше стрелял като мен тази сутрин. Лошо. За пръв път се получава нещо.

Коен не бе човекът, с когото Уитлок би могъл да обсъди проблемите си. Щеше да срещне съчувствие, но не и разбиране. Хана Коен, по-рано специалист по компютърни анализи в „Шин Бет“, сега бе старши програмист в главната квартира на ЮНАКО и напълно подкрепяше мъжа си. Уитлок се загледа в картонения силует. Към кого да се обърне за съвет? Всички виждаха в него типа на вечно уверения в себе си баща или по-голям брат и много негови колеги търсеха от него съвет за личните си неприятности. Сега той самият имаше нужда да поговори с някого и му бе много трудно да признае, че не може и не иска да го направи.

– Си. У.?

Уитлок се обърна към Коен и нервно се засмя.

– Извинявай, Марти. Чудех се защо толкова дълго нищо не излизаше.

– Знаеш, че можеш да ми се довериш, ако има нещо. Колко пъти съм изливал душата си пред теб на чаша бира при Макфийли!

– Да, наистина. Честна дума обаче, нищо ми няма. Малко съм изморен, това е всичко.

– Кармен ли продължава да те притиска? – попита Коен с разбиране.

– Може и така да се каже.

– Здравейте, момчета! – провикна се Сабрина от края на стълбите и побърза да дойде при тях, като силно прегърна Уитлок.

– Не можеш да си представиш каква нужда имах от това – каза той и леко я целуна по бузата.

Коен ѝ намигна.

– Как е нашата очарователна Сабрина?

– Мъртва – отвърна тя и им описа какво се бе случило по време на

теста.

– Съгласен съм с теб – каза Уитлок, когато чу всичко. – Глупаво е. Направо идиотско. Какво ще кажеш, Марти?

Коен забеляза закачливото пламъче в очите му.

– Така си е, и аз мисля същото. Но пък е блондинка.

– Е, това обяснява всичко – приключи въпроса Уитлок.

Сабрина се облегна на стената и обгърна раменете си с ръце.

– Да сте мислили някога за шведска тройка? Уитлок се засмя и протегна към нея снайпера, който трябваше да замести лулата на мира:

– Бих могъл да приема донякъде мнението на Смайли. Понякога действаш прибързано и си прекалено самоуверена, но си и добра. Страшно добра. А според мен това е важното.

Коен кимна в знак на съгласие.

– Въпреки всичките му опити да направи тези играчки по-автентични, Смайли си остава много далеч от действителността. Тогава се крием от истински куршуми, а не от капсули с жълта флуоресцентна боя. Твоята глава е в торбата, не неговата. Майк и Си. У. разчитат на теб да ги прикриваш, а не той. Помни това.

Сабрина кимна с глава.

– Къде е впрочем третият мускетар? – попита Коен.

Уитлок и Сабрина се спогледаха и свиха рамене. Майк Греъм бе загадката на ЮНАКО. Той бе особняк и водеше безкомпромисна война с всичко авторитарно и бюрократично, особено ако бяха замесени и началниците му.

– Агент Уитлок, зелен код – прозвуча от високоговорителя. – Моля, веднага се свържете с централата.

– Зелен код? За нас е, обявяват готовност – каза Уитлок, докато повтаряха съобщението.

Той се запъти към телефона в края на стрелбището, но когато Сабрина поиска да тръгне след него, Коен я задържа с ръка на рамото.

– Нещо го яде.

– Какво? – попита тя и погледна след Уитлок.

– Де да знаех. Не го изпускай от очи, Сабрина, заради самия него.

Майк Греъм не можа да повярва на очите си, когато откри свободно място за паркиране точно срещу сградата, която бе дошъл да види в Ню Йорк. Застана на една линия с колата отпред и тъкмо се канеше да вкара своя очукан бял пикап модел 1978 година на заден ход в празното място, когато чу зад себе си пронизително изсвирване на клаксон. Погледна в огледалото. До колата зад свободното място се виждаше лъскавочерна

„Исудзу Пиаца“. Облеченият в кремав костюм шофьор се канеше да паркира с предна маневра. Греъм избърса потта от челото си и присви невярващо очи. Откъде, по дяволите, се бе появил? Когато само преди секунда провери в страничното огледало, със сигурност го нямаше. Той се потупа по гърдите и посочи с палец свободното място зад себе си.

Другият шофьор спусна стъклото на прозореца с електронно управление и подаде глава навън.

– Аз първи го видях – надвика той шума от инсталираната в колата му стереоуредба.

Греъм поклати глава.

– Изчезвай!

Онзи посочи ухото си и сви рамене. Греъм бързо губеше търпение. Натисна педала, но когато се опита да се вмъкне в свободното място на заден ход, другият тръгна напред и вкара отчасти предницата на колата си, така че двамата се заклешиха. Греъм изключи от скорост и изскочи на пътя, като трясна вратата.

– Разкарай това нещо от пътя ми – сърдито му кресна шофьорът.

Греъм се наведе до отворения прозорец, като внимаваше да не се допре до колата. Гледаше я с подчертано презрение. Изчака другият да намали музиката, преди да заговори.

– Ще ти кажа какво ще направя сега, момчето ми. Ще паркирам онова „нещо“, както благоволи да го наречеш, на свободното място отпред.

– По дяволите...

– Още не съм свършил. Както сам виждаш, това „нещо“ доста е папило и още няколко драскотини няма да го уплашат. Твоята боядисана тенекия обаче хич няма да изглежда добре със смачкан фасон. Паркирай я там и ще те изтикам като с булдозер – Греъм се наведе още по-напред, пръстът му почти докосваше лицето на другия. – Решавай!

– Ти си луд – озъби му се мъжът.

– Така ли? – отвърна равнодушно Греъм и се върна при колата си.

Нервите на другия не издържаха, той даде газ и изчезна зад близкия тгъл.

Греъм се усмихна с леко задоволство. Бе на тридесет и седем години, с хубав тен и мускулесто тяло, което поддържаше в отлична форма благодарение на строг режим – бягане и физически упражнения. Рошавата му кестенява коса небрежно се спускаше до яката на ризата и ограждаше по момчешки красивото му лице, цялата сила на което идваше от дълбочината на светлосините очи.

Той паркира пикапа и докато прибираше ключовете в джоба си, внимателно разглеждаше жилищната сграда от другата страна на улицата. Откакто се помнеше, „Олмстед Хайтс“, наречена на името на човека, който бе станал известен като архитект на Сентръл парк, бе неделима част от градския район Мъри Хил. Бе живял тук пет години, преди внезапно да го сполети трагедията. Пресече улицата с ръце в джобовете на избелелите си джинси и спря да погледа десетте циментови стъпала, които водеха към двете стъклени врати. На тях с червени ръкописни букви бяха изписани инициалите ОХ – точно както последния път, когато ги бе видял. Тъй като блесналото във вратите слънце не му позволяваше да види какво има зад тях, той седна на най-горното стъпало и мислите му се върнаха отново към онзи кошмарен октомврийски ден преди две години.

Както много други от неговото поколение той отрано бе белязан с ужасния спомен за Виетнам. Бе получил повиквателната само месец след като се бе сбъднала заветната мечта на живота му – да играе като преден защитник (младок, разбира се) в нюйоркския „Джайънтс“, отбора, за който бе викал от дете. Раната в рамото обаче, която получи във Виетнам, бързо сложи край на многообещаващата му кариера и той прекара следващите две години в Тайланд, където на служба в ЦРУ обучаваше местните туземци, посветили се на южно виетнамската кауза. След като се бе върнал в Щатите и бе издържал многобройни и изключително сложни интелектуални и физически тестове, полковник Чарлс Бекуит го бе взел в елитния отдел за борба с тероризма Делта. Той се справяше изключително добре и заслугите му бяха възнаградени единадесет години по-късно, когато бе издигнат на поста командир на група Б. Първата им мисия под негово ръководство бе в Либия, но тъкмо когато се готвеха да атакуват базата на терористите, той получи съобщение, че жена му и петгодишният му син са били отвлечени пред блока им от четирима араби. Предлагаша му да не изпълни задачата, но той отказа и въпреки че базата бе разрушена, водачите успяха да избягат. Макар че бе проведено едно от най-големите секретни издирвания в историята на ФБР, семейството му не бе открито.

– Седеше там с часове с футболната си топка и чакаше да се върне-те вкъщи. Бе великолепно дете, мистър Греъм.

Греъм се обърна към сивокосия негр, застанал на вратата. Доколкото си спомняше, портиерът бе част от Мъри Хил точно толкова, колкото и „Олмстед Хайтс“.

– Здравей, Бен – каза Греъм и стисна протегнатата към него ръка.

Лицето на Бен се сгърчи в гримаса, докато с усилие клякаше на съпалото до Греъм.

– Помислих си, че може да сте вие в онази бричка, но не бях сигурен, докато не прогонихте оня момък, дето се опитваше да се настани на старото ви място за паркиране. Тогава вече се убедих, че сте вие.

– Така ли? – промърмори Греъм, загледан в паважа. Мислите му бяха другаде. – Видял си, нали?

– Кое?

– Как са отвлекли Кари и Майки.

– Не отваряйте стари рани, мистър Греъм.

– Изобщо не са зараствали, Бен – той вдигна ръка и махна наоколо. – Къде точно бяха застанали?

– Нека не...

– Отговори ми! – рязко го прекъсна Греъм.

– Точно пред мястото, където седим сега. Стана толкова бързо. Мисис Греъм изваждаше покупките от стария си малък форд, а Майк риташе топката си долу на стената в края на стълбището. Спомням си как тя му се караше: „Бен ще трябва да бърше стената, ако оставиш следи.“ После черният мерцедес спря до форда, двама мъже я грабнаха отзад и я напъхаха на задната седалка. Третият се опита да хване Майк. Трябва да се гордеете с него, мистър Греъм. Изплъзна се на онзи кучи син като истински преден защитник. Тя му извика... – гласът на Бен заглъхна и той поклати глава. Споменът явно бе мъчителен за него.

– Продължавай – пресипнало проговори Греъм, сдържайки дъха си.

– Това не е...

– Продължавай, Бен. Моля те.

– Тя извика: „Бягай, Майк, бягай!“ Вече бях излязъл навън, но заради проклетия си артрит не можех нищо да направя. Тогава тя ме видя и започна да вика: „Помогни на Майк, Бен, моля те, помогни му!“ Това бяха последните думи... които ми каза. Бях толкова безпомощен. После край главата ми профуча куршум и когато се изправих, мерцедесът вече бе изчезнал. Няма да забравя думите ѝ, докато съм жив. Предадох я, когато имаше най-голяма нужда от мен.

– Не ти си я предал, Бен. Аз я предадох. Потънах в мълчание, всеки пленник в затвора на собствената си вина.

– Още ли живеете в Ню Йорк? – попита Бен.

– Във Върмонт. Имам малка квартира на ъгъла на „Лейк Шамплен“, близо до Бърлингтън.

От колана на Греъм внезапно се разнесе пиукане и той бързо

изключи някакво копче.

– Какво беше това?

– Служба – отвърна Греъм. – Къде е най-близкият телефон?

– Можете да позвъните от стаичката ми.

– Благодаря все пак, но предпочитам да използвам обществен телефон.

– Има един в края на улицата.

– Добро утро, Бен – каза една възрастна жена, застанала в края на стълбите.

– Добро утро, мисис Калмиери – отговори Бен и се изправи, за да вземе от нея пакета с покупките.

– Живеехте тук по-рано, нали? – погледна тя към Греъм.

– Не – усмихна се той насила. – Не съм тукашен и не познавам града. Изглежда, съм се изгубил и помолих портиера ви да ме упъти.

– Много приличате на милия мистър Греъм, който едно време живееше тук. Жена му и сина му ги убиха терористи. Такова чудесно семейство... Какъв ужас!

– Хайде, мисис Калмиери – каза Бен и ѝ подаде ръка.

Когато се обърна, видя, че Греъм си е тръгнал.

– Помниш ли семейство Греъм, Бен?

– Никога няма да ги забравя – промълви той. Бавно се качиха по стълбите и влязоха във фоайето.

Четвърта глава

Сара Томас бе деветнадесетгодишна, когато взе участие в конкурса „Мис Орегон“ – по-скоро само за да опита, отколкото нещо друго. За свое най-голямо учудване спечели и веднага бе нападната от агенти и търсачи на скрити таланти, които ѝ предсказваха голямо бъдеще на екрана. Тя обаче достатъчно се бе наслушала на истории за бъдещи звезди, които работеха като сервитьорки и миеха чинии в долнопробни закувални, а големият им час така и не идваше. Затова реши да не залага бъдещето си на Холивуд и се записа в школа за секретарки.

Оттогава бяха минали дванадесет години. Не бе загубила нищо от красотата си, но сега русата ѝ коса бе късо подстригана, а предизвикателните тесни джинси и тенис фланелки отдавна бяха отстъпили пред елегантните костюми на Армани и Шанел и блузите с монограм „Пучи“. От четири години работеше като секретарка в една оскъдно обзаведена кантора на двадесет и втория етаж в сградата на Обединените нации в Ню Йорк. Хартията, която използваше за писане, не носеше щемпел, а името „Люблин и Лий“, с което отговаряше на всяко позвъняване на някой от четирите черни телефона на бюрото ѝ, бе фиктивно. На практика делегатите в ООН, които знаеха какво всъщност се намира зад тази врата без табелка, се брояха на пръсти.

Нейната стая бе преддверие към главната квартира на ЮНАКО. На стената срещу вратата, цялата покрита с ламперия от тиково дърво, имаше две незабележими плъзгачи се врати, които се задействаха с миниатюрни звукови предаватели. Лявата бе към частния кабинет на директора. Дясната водеше към командния център на ЮНАКО.

Малкълм Филпот бе прекарал цялата сутрин в командния център, откъдето следеше как се развиват събитията при трите ударни отряда, които в момента изпълняваха някакви задачи. Той бе висок мършав шотландец на около петдесет и пет години и силно куцаше с левия крак заради стара рана от времето на Корейската война. След успешна кариера в Пети отдел на военното разузнаване се бе прехвърлил в Скотланд Ярд като началник на специалния отдел и бе останал там седем години, преди през 1980 година да бъде назначен за директор на ЮНАКО. Той вършеше най-неблагодарната работа и макар че със своя суров и праволинеен подход бе стигнал преди няколко години до конфликт с генералния секретар на Обединените нации, се радваше на голямо уважение от

страна на почти всички правителства и разузнавателни служби в света.

Имаше обаче и изключения. При неуспешния опит за отвличане на самолет от летище „Марко Поло“ във Венеция бяха загинали седем пътници и двама карабинери. Четиримата похитители, вероятно севернокорейци, бяха избягали в Либия, където – така поне гласяха сведенията – правителството ги бе посрещнало като герои. В ЮНАКО бе пристигнала молба четиримата мъже да бъдат изведени от страната и предния ден Филпот бе пратил Девети ударен отряд в Триполи. Либийските власти обаче не само бяха отказали да сътрудничат, но и бяха арестували членовете на отряда само час след пристигането им. Сега Филпот бе изправен пред два проблема – да освободи своите хора от строго охранявания затвор и да арестува – или да премахне – похитителите. Трябваше да включи още един ударен отряд.

Без да обръща внимание на шума от многобройните принтери, телефони и телефони наоколо, той внимателно слушаше обясненията на един специалист, какъв терен трябва да се търси в покрайнините на затвора. Стояха пред една от многото карти, покрили стените на просторната звукоизолирана стая.

– Искам основното след половин час на бюрото си – каза Филпот, когато мъжът свърши.

– Веднага ще се заема с това, сър.

Филпот отиде при монитора, свързан с цяла редица компютърни терминали. Отпред седеше мъж със сериозно лице и ловки пръсти, които шареха по клавиатурата. Очите му се спираха на екрана съвсем бегло, едва ли не случайно.

– Успях да огранича списъка до двадесет и трима, сър – каза той, като продължаваше да вкарва информация в компютъра. – Но италианците ми създават страхотни проблеми. Не могат да идентифицират нито един от терористите.

– При нас идват само големите проблеми, Джек. Свиквам групата след един час. Можеш ли дотогава да ми приготвиш съкратен списък на заподозрените?

– Ще го имате след половин час, сър.

– Браво на теб.

– Полковник Филпот! На телефона – подаде се иззад монитора един мъж с очила. – Сара е.

– Какво има, Сара? – взе слушалката Филпот.

– Дойдоха тримата от Трети отряд.

– Добре. Сергей там ли е?

– Господин Колхински е вече в кабинета ви.

– Кажим им да влязат. Ей сега идвам.

– Да, сър.

Филпот подаде слушалката на мъжа с очилата и огледа стаята. Имаше чувството, че го чака твърде дълъг ден.

След като говори със Сара, Сергей Колхински затвори телефона и стана от бюрото на Филпот.

Бе петдесет и две годишен мъж с оредяла черна коса и печално лице, спечелило му сред някои от оперативните работници прякора Копоя. Това име обаче бе и знак на уважение. Той имаше силен професионален нюх и острият му ум бе допринесъл много за разрешаването на някои от най-сложните случаи, възложени на ЮНАКО. Бе един от най-добрите служители на КГБ и бе работил първо в Русия, а после шестнадесет години като военен аташе на Запад, преди да бъде назначен в ЮНАКО като заместник на Филпот на мястото на свой колега, заловен да шпионира за кремълските си господари. Макар и педантичен понякога, особено що се отнася до сметките, представяни от оперативните работници след изпълнение на задачите им, той бе един от най-популярните хора в ЮНАКО.

Той отвори вратата с миниатюрния звуков предавател на бюрото, за да влязат Грѐм, Уитлок и Сабрина. Стиснаха си ръцете и той затвори вратата, като им посочи двете кожени канапета до стената. После сложи цигара в устата си и я запали.

– Искате ли някой кафе? – попита Уитлок и отиде до кафемашината.

– След такава сутрин бих пийнала едно – каза Сабрина, докато седеше.

Грѐм поклати отрицателно глава. Колхински посочи пълната си чаша и се обърна към Сабрина:

– Как беше?

– Не много добре. Ще прочетеш в рапорта.

– Срещу кого те пуснаха? – попита Грѐм.

– Седми отряд.

– Суейн? – сви устни Грѐм.

– Правилно ли долавям саркастична нотка в гласа ти, Майкъл? – Колхински вдигна едната си вежда към Грѐм.

– И още как. За човек, който пет години се е мотал край лимузината на Рейгън, той има прекалено високо мнение за себе си. Много уважавам полковник Филпот, но наистина не разбирам защо го е взел. По дяволите, не бих дал на това копеле дори да носи ковчега на погребението

ми – той погледна към Сабрина. – Надявам се, че не е успял да ти избяга.

– Улучих го два пъти в гърдите.

– Жалко, че куршумите не са били истински – той само сви рамене, когато видя намръщеното лице на Колхински. – Просто не го харесвам, това е.

– Нямаше да се сетя – отвърна Колхински с насмешка и го предупреди с пръст. – Един ден може да се наложи Суейн да пази тила ти.

– Сам си го пазя. Няма защо някакъв си евтин лакей на президента да ми прави тази услуга.

Колхински изгледа безнадеждно Уитлок и Сабрина и се обърна към стената зад бюрото, когато вграденият панел се плъзна настрани и Филпот влезе от командния център. Вратата се затвори след него. Той поздрави и седна в мекото си кресло, като подпря бамбуковия си бастун на бюрото. Колхински му подаде някаква папка и двамата си зашепнаха нещо.

– Какво толкова ти е направил Суейн? – попита Сабрина.

– Преди шест години бе предложен заедно с неколцина други за Делта. И досега не знае, че наблюдавах изпитанията, водени от един наш ефрейтор. Веднага разбрах, че не става за Делта. Бе твърде вятърничав. Не го приеха, разбира се, а аз излязох в отпуска след няколко дена и забравих цялата работа. Когато се върнах обаче, открих, че ефрейторът е отзован. Разжалван, иначе казано. Суейн и още две негови приятелчета подали официално оплакване, че изпитът не бил проведен, както трябва. Вече ти казах, бях видял всичко. И дума не можеше да става за подобно нещо. Ако имаше нещо нередно, аз пръв щях да поискам да изгонят ефрейтора. Опитах се да обясня нещата на шефа, но вече бе много късно. Ефрейторът бе изгубил нашивките си. Решението не бе отменено. Той скоро напусна Делта, напълно разочарован от живота. Последното, което чух за него, бе, че държал бензиностанция в някакво заетено градче в Небраска. Ето какво ми е направил Суейн.

– Майк, Сабрина? Извинете, че прекъсвам задушевния ви разговор, но трябва най-сетне да обсъдим задачата – каза рязко Филпот.

– Чак пък задушевен – промърмори Грѐм и застана по-далеч от Сабрина.

Убеден, че вниманието им е насочено единствено към него, Филпот отвори папката пред себе си.

– Какво знаете за „Нощна стража“?

– Това е кодовото име на специалния „Боинг“ 707, който

вицепрезидентът ще използва при евентуална война, ако президентът бъде убит – отговори Греъм.

– Не тази „Нощна стража“! – каза ядосано Филпот. – Говоря за картината. Имаше я във всеки вестник и във всяка телевизионна програма през последния месец. Не може да си я пропуснал, даже при твоето усамотение.

– Не съм я пропуснал, сър, просто не съм ѝ обърнал особено внимание.

– Препоръчвам ти да ѝ обърнеш. Това е следващата ви задача. Тази „Нощна стража“, която е пристигнала в „Метрополитън Мюзийм“ днес сутринта, е фалшификат.

– Фалшификат ли? – Уитлок бе наистина учуден.

Филпот кимна.

– Вие тримата трябва да намерите оригинала.

– Защо ние, сър? Сигурно и от Федералното бюро ще могат да се справят?

– Разбира се, Майк, стига да бяхме убедени, че подмяната е станала в Щатите. Но не сме. Може да се е случило във всяка от шестте държави, в това число и Холандия. Освен това има още нещо. Широката публика не знае, но всяка от петте страни, включени в обиколката, е внесла предварително по петдесет милиона долара застраховка за времето, през което „Нощна стража“ се намира под нейна юрисдикция. Само при това условие картината можела да напусне „Райксмузеум“.

– И тъй като никой не знае къде е бил подменен оригиналът, никоя държава не иска да поеме отговорността и да плати застраховката – заключи Сабрина.

– Точно така – каза Филпот и натъпка лулата си с тютюн. – А ако продължават да разсъждават по този начин, оригиналът може изобщо да не бъде намерен.

– Още не разбирам защо не използваме ФБР. Все пак фалшификацията е била разкрита тук, в Щатите.

– Пропускаш нещо, Си. У. – каза Филпот и млъкна, за да запали лулата си. Издуха дима нагоре и насочи дръжката на лулата към Уитлок. – Не взимаш предвид логиката на Белия дом. Ако се разчуе, че случаят се разследва от ФБР, някой може да реши, че американците поемат отговорността за изчезването на оригинала.

– Това е лудост – отвърна Уитлок.

– Това е Белият дом – каза Греъм. – Рулетката там е спряла за последен път в деня, когато Труман е напуснал кабинета си. Оттогава все се

върти.

– С какво разполагаме? – попита Сабрина.

– С твърде малко – каза Колхински, за пръв път включвайки се в разговора. – Един объркан уредник от „Райксмузеум“ и видеозапис от изнасянето на картината, който се пази за нас под ключ в Амстердам. Както каза полковникът, смяната може да е станала в която и да е от шестте страни. Точно това трябва да разберем.

– Все едно да търсиш игла в копа сено – каза Сабрина.

– Ако търсиш достатъчно дълго и упорито, рано или късно ще я намериш – отвърна й Колхински. – Задачата е зелен код, разполагаме с неограничено време.

– Който и да стои зад кражбата, ще укрие картината на сигурно място в частната си галерия и ще бъде в безопасност – добави Филпот и се наведе напред, лицето му помръкна. – Ще поддържате връзка със Сергей, аз имам друга работа. Червен код.

Той накратко им обясни положението в Либия.

– Кого ще пратите, сър? – попита Сабрина.

– Втори отряд.

– Марти!?

Филпот кимна.

– Мартин и ти, Си. У., сте най-опитните оперативни работници в ЮНАКО. А за този случай ми трябва хора с голям опит.

– Ние отговаряме на това изискване. Бихме могли да се справим – каза Греъм, като погледна първо Сабрина, а после Уитлок.

– Не се съмнявам, Майк, но не пращам хората си там, за да стрелят. Ситуацията е изключително деликатна, така че имам нужда от дипломат, а не от стенобойна машина. Работата е за Мартин и неговата група.

– А не за нас – довърши мисълта му Греъм.

– Не за теб – отвърна Филпот и леко се усмихна. – Струваше си да опиташ, Майк, но се страхувам, че ще трябва да се задоволиш с картината.

– Откъде започваме? – попита Сабрина и се изправи.

– От „Метрополитън Мюзийм“. Очакват ни – каза Колхински.

Филпот задейства предавателя на бюрото си, за да отвори плъзгачата се врата, и каза:

– Желая ви успех. Извинявай, Си. У., може ли за минута?

Уитлок изчака другите да излязат и се приближи до бюрото.

– Някакъв проблем ли има, сър?

– Ти ще кажеш. Носят се слухове, че напоследък се държиш доста

странно.

За миг Уитлок се изкуши да излее душата си пред него. Не си бяха чужди. Познаваха се още от Оксфорд, когато Филпот го вербува за военното разузнаване. Той обаче остави мига да отлети – просто не можеше да обсъжда личния си живот с друг човек. Сам щеше да се справи с проблемите си, трябваше му малко време.

– Така ли? Но при мен всичко е наред, сър. Бях на преглед миналата седмица и лекарят каза, че съм в отлична форма.

– Да, видях рапорта. Но разбираш какво имам предвид.

– Всичко е наред, сър. Наистина. Чувствам се малко изморен напоследък, това е всичко.

– Е добре, знаеш, че вратата ми е винаги отворена за теб, ако има нещо.

– Благодаря ви, сър. Дълбоко ценя това. Филпот замислено го проследи с поглед, докато напускаше кабинета му. После затвори вратата. Безпокойството му за душевното състояние на Уитлок изчезна почти веднага щом насочи вниманието си към предстоящата операция в Либия, означена с червен код.

Станхолм се приближи до прозореца и надникна през жалюзите долу към улицата. Събралата се пред музея опашка непрекъснато нарастваше и краят ѝ, проточил се надолу по Пето авеню към „Уитни Мюзийъм“, вече се губеше от погледа. Още стотици хора чакаха зад музея, в Сентръл парк. Директорът вече два пъти бе слизал долу, за да се извини пред неспокойната тълпа за забавилото се отваряне на музея. Първия път бе оправдал закъснението с това, че автентичността на картината трябвало да бъде официално потвърдена от специален експерт – доста неуместна шега при създалите се обстоятелства. След това бе хвърлил вината върху пресата и бе обяснил, че някои представители на телевизията още не били завършили напълно репортажите си. Оттогава бе минал половин час и хич не го блазнеше мисълта да застане пред тълпата за трети път. Бяха му казали, че идват хора да разследват случая, но защо ги нямаше? И кои бяха всъщност? Никой от висшестоящите не му бе казал, ако изобщо и те самите знаеха. Всичко изглеждаше толкова тайнствено.

Вратата се отвори и влезе ван Ден. След двадесетминутния телефонен разговор с „Райксмузеум“ лицето му бе пепелявосиво.

Арман бутна настрана чашата с изстинало кафе и сложи лакти на масата, като подпря брадичка върху свитите си в юмрук ръце.

– Е?

– Какво? – попита ван Ден и се тръшна в най-близкото кресло.

– Как посрещнаха от музея вашата некомпетентност?

– Не е ваша работа! – сонна му се ван Ден и погледна Станхолм. – Вече достатъчно го понасях. Накарайте го да ме остави на мира.

На вратата се почука и Станхолм, благодарен за прекъсването, което идваше съвсем навреме, побърза да отвори.

– Доктор Станхолм?

– Да – отвърна предпазливо той.

– Казвам се Колхински. Надявам се, че сте предупреден и ме очаквате.

– Слава Богу, че най-сетне сте тук. Заповядайте, влезте.

Колхински пристъпи в стаята, следван от Греъм, Сабрина и Уитлок. Представи ги на Станхолм, който от своя страна ги запозна с Арман и ван Ден.

Арман отново седна и се зае да ги изучава с интерес и с известна доза мнителност. Когато Станхолм му бе казал, че разследването ще се води от някой си Колхински, той просто реши, че става въпрос за американец от руски произход. Но истински руснак? Значи не можеха да бъдат от нюйоркската полиция, ФБР или ЦРУ. А двама от тях бяха облечени с джинси и фланелки. Никой детектив на застрахователна компания не би се облякъл така. Какво оставаше тогава? Частни детективи? Съмняваше се – не и при кражба от такъв мащаб. За кого работеха тези хора? Любопитството му го завладя напълно и той зададе на глас въпросите си.

– Не ни е позволено да ви кажем – отговори извинително Колхински.

– Сигурно все пак имаме право да знаем? – продължи да настъпва Арман, който погрешно бе сметнал тона му за проява на слабост.

– Всичко, което трябва да знаете, е, че сме тук, за да разследваме изчезването на оригиналната „Нощна стража“ – каза твърдо Колхински и се обърна към Станхолм. – Може ли да видим фалшификата? Сигурно вече е изложен в залата?

– Да, не искахме да даваме повод за каквито и да било ненужни подозрения. Журналистите и без това се въртят наоколо като ято лешояди. Ако дори за миг се усъмнят, че нещо не е наред... – той млькна и поклати глава. – Новината веднага ще обиколи света.

Като остави ван Ден в кабинета си, Станхолм ги поведе нагоре по стълбите към втория етаж, където бе европейското изкуство. Фалшификатът бе изложен в отделна зала, точно срещу вратата, и висеше почти

на два метра пред стената. Станхолм обясни, че свръхчувствителната алармена инсталация, свързана с гърба на картината, се задейства, щом някой се опита да докосне рамката или платното. Освен това щеше да има денонощна въоръжена охрана по време на целия престой на картината в музея. Така предвиждаше строгата програма за сигурност, която по изрично настояване на „Райксмузеум“ се спазваше и в петте включени в обиколката галерии още преди картината да напусне Амстердам.

Сабрина добре помнеше оригинала, който бе виждала в „Райксмузеум“. Фалшификатът бе абсолютно същият – наистина бе дело на гений.

– Как може фалшификаторът да напука боята така, че картината да изглежда по-стара, без да засегне по някакъв начин и самото платно? – попита тя, без да поглежда Арман, който стоеше зад нея.

Той се замисли за минута и отговори:

– Първо платното се намазва с лепило, например клей или смола. Това, от една страна, прави невъзможно абсорбирането на боята от грунда, а, от друга, има огромно значение за успешното „разпукване“.

– Разпукване ли?

– Да, за напукването на боята. След като се намаже платното, се приготвят боите. Всички туби се изстискват на голям лист попивателна хартия и престояват една нощ, за да може попивателната да абсорбира всички мазнини и примеси от боята. На следващия ден боите се смесват с паста, приготвена от бял цинков окис и яйчена темпера, и се нанасят върху платното. След като изсъхнат, върху картината се полага втори слой растителен лак и платното се оставя близо до огън. Изсъхването и свиването на лака предизвикват напукване на боята. Вместо огън може да се използва и сешоар или даже фурна. Резултатът е същият. Накрая картината се покрива с цветен лак, обикновено копал, и виберткафяво, което може да се разрежда, докато се постигне необходимата на фалшификатора датировка. Има и друг начин – лакът се смесва с боята, преди да е изсъхнала; втвърдяват се едновременно, така че да се образува добра спойка и да не може да се отстрани лакът, без да се повреди картината. На практика това означава, че изобщо не може да се провери колко стара е боята.

– А датировката с рентгенови лъчи и радиокарбон? – попита Уитлок. – Вероятно фалшификаторите са намерили начин да се справят и с това?

– Както вече казах, единият начин да се избегне проверката с радиокарбон е боята и лакът да изсъхнат заедно. Може също така да се

използва основа от стара „гъска“ – Арман забеляза недоумението, изписано на лицето на Сабрина, и поясни. – Наричаме „гъски“ всички долнокачествени произведения на изкуството, създадени единствено за нари – той посочи картината. – Например за „Нощна стража“ фалшификаторът само е трябвало да намери оригинална „гъска“ от седемнадесети век.

– Сигурно не е лесно да се намери картина с такива размери – каза Сабрина.

– Оригиналната „Нощна стража“ е четиринадесет на дванадесет фута. Разбира се, човек не среща такива картини всеки ден, но фалшификаторът е имал добри връзки, предполагам, и е могъл сравнително лесно да намери, каквото му трябва. При това положение, след като вече разполага с „гъска“, фалшификаторът първо сваля с пара кафявата хартия от гърба на основата, а после маха всички пирончета, като внимава да не надраска основата. Тя трябва да остане невредима – запомнете, основата е единственото, което го интересува. След това, пак с помощта на пара, той отделя старото платно от основата, слага на негово място своята картина и я залепва към основата с брашноно лепило. Добрите фалшификатори дори слагат малко прах по краищата, за да изглежда картината по-автентична. Тук рентгеновите лъчи са безпомощни – те могат само да засекаат и стария образ, ако една картина е рисувана върху друга – доста разпространена техника за фалшифициране, преди да бъде открит рентгенът.

– Добре измислено.

– Така и трябва да бъде, мис Карвър. В наши дни фалшификацията на произведения на изкуството е голям бизнес. Ако не изпреварва съвременните методи, фалшификаторът ще бъде заловен. Съвсем просто е.

Колхински се приближи до Греъм.

– Какво има, Майкъл?

– Нищо – отвърна с безразличие Греъм. – Просто никога не съм бил много на ти с изкуството. Например тази картина. Оригинален или не, изобщо не ми прави впечатление.

– Разбирам какво искаш да кажеш – съгласи се Колхински. – Но нашето мнение е без значение в случая. Тук сме само за да открием оригинала.

Греъм прокара пръсти през косата си и каза:

– Чудя се дали след триста години хора като Арман ще се превземат така и за изкуството на Анди Уорхол...

Колхински се усмихна и леко сложи ръка на рамото му.

– Искам със Сабрина да вземете показания от ван Ден.

- По-добре кажи признания.
- Смяташ, че и той е замесен?
- Просто предчувствие.

Колхински махна на Уитлок и Сабрина да се присъединят към тях.

– Си. У., говори с Арман, виж какво можеш да разбереш за фалшификаторите. Ще засечем информацията със списъка, който ще изготвят в главната квартира. Сабрина, искам с Майкъл да измъкнете каквото можете от ван Ден.

Станхолм докосна Колхински по ръката.

– Извинете, че ви прекъсвам, но дали вече можем да отворим музея за посещение? Хората отвън вече започват да губят търпение.

– Да, свършихме работата си тук, благодаря ви. Той изчака Станхолм да се отдалечи, преди да продължи.

– Трябва да се върна и да помогна на полковника. Обадете се на Сара, щом приключите тук, ще я предупредя да има кола на разположение. И не изоставяй онова свое предчувствие, Майкъл. Засега е най-добрата следа, която имаме.

Сара остави слушалката и им се усмихна.

– Господин Колхински ще ви приеме веднага.

Сякаш в отговор на думите ѝ плъзгащата се врата се отвори и те влязоха в кабинета на Филпот. Колхински, който седеше зад бюрото, отново задейства предавателя и затвори след тях.

Огледа поред лицата на тримата, носле се отпусна назад в мекия фотьойл и обезсърчено въздъхна.

– Значи нищо?

– Подложихме ван Ден на кръстосан разпит, но той държи на версията си – каза Сабрина и извади миниатюрната касетка от малкия касетофон „Сони“, който носеше в чантата си. Остави я на бюрото пред Колхински. – Всичко е тук.

– Добре се справя, признавам – каза Греъм и се тръшна на едната черна кушетка.

– Но предчувствието ти остава?

– Да, дори се засилва. Притеснен е, разбира се, но не защото подмяната е станала, докато той е носел отговорност за картината. Притеснен е, защото фалшификацията е разкрита. Ако Арман не беше такъв авторитет, и то специално за тази картина, подмяната изобщо нямаше да бъде разкрита. Картината щеше да се върне в „Райксмузеум“ и никой нямаше да разбере нищо. Кой знае докога щеше да виси там като оригинал. Може би завинаги, или поне достатъчно дълго, за да не бъде ван

Ден на мушката. Сега обаче му е ясно, че – ако проследим оригинала и го открием, колекционерът едва ли ще си държи устата затворена, за да могат да се измъкнат другите участници в кражбата, включително и самият ван Ден.

Колхински погледна Сабрина.

– А твоето впечатление от ван Ден? Споделяш ли предчувствието на Майкъл?

– Съгласна съм, че ван Ден беше притеснен, но не съм толкова убедена във вината му, както Майк. От друга страна, работила съм с Майк достатъчно дълго, за да знам, че предчувствията му не трябва да се отхвърлят с лека ръка. Разрешавали са цели случаи друг път.

– Ако Майкъл е прав, възниква нов проблем. Какво ще попречи на ван Ден да се свърже с човека, в който е оригиналът на „Нощна стража“, и да му съобщи какво е станало? Тогава вече картината ще потъне вдън земя.

– Теоретично погледнато, това е силен аргумент – каза Уитлок. – Но ако зад смяната стои ван Ден, логично е да се допусне, че ще получи добри пари за свършената работа. Също така е логично да се допусне, че няма да му платят предварително. Вероятно става въпрос за значителна сума в брой, по-голямата част от която ван Ден ще получи, след като фалшификатът безпрепятствено бъде върнат в „Райксмузеум“. Защо ще изплюва камъчето и ще рискува да изгуби парите, които му дължат? Малко хора знаят, че в „Метрополитън Мюзийъм“ виси фалшификат. Всичко това обаче са само предположения.

– Не ви разбирам, момчета. Особено теб, Сергей – Греъм потупа папката на коляното си. – Какво ще кажете за този рапорт от обиколката, който получихме от шофьора, за да го прочетем по пътя насам? Едно нещо буквално бие на очи при това турне. Охраната. Мерките за сигурност. Всяка галерия – той ги изброи на пръсти: – „Кунстхисторишес Музеум“ във Виена, галерията „Далем“ в Берлин, Лувъра в Париж, Националната галерия в Лондон и сега Мет, е разполагала с охрана, с която би могъл да се гордее и държавен глава. Всяка страна е използвала собствени сили за охрана, като отделните хора изобщо не са се срещали, преди да поемат картината. Невъзможно е било да организират нещо за толкова кратко време. Дори при преминаването от една държава в друга картината е била в пълна безопасност. Вземете например полета Лондон – Ню Йорк. През цялото време картината е била пред очите на двама души от ФБР и на двама старши служители от Скотланд Ярд – от момента, когато е напуснала Националната галерия, чак до прехвърлянето ѝ в

бронирания фургон на летище „Кенеди“. И четиримата са разбрали за възложената им задача само двадесет и четири часа по-рано. План за кражба и фалшива картина не се изготвят толкова бързо, нали? Единственият човек, който е имал и време, и възможност да осъществи подмяната, е ван Ден. Нима не разбирате?

– Съгласен съм с теб, Майкъл, доводите срещу ван Ден са много силни, но не забравяй, че работим с факти, а не с теории. В момента нямаме и най-дребната улика срещу него. Ако наистина е виновен, трябва да го докажем. Предчувствията не са достатъчни.

Иззвъня телефонът.

– Извинете – каза Колхински и вдигна слушалката. Изслуша внимателно това, което му казаха, и тихо отвърна нещо, преди да затвори. – Обади се доктор Станхолм. Готови са резултатите от проверката с радиокарбон. Основата на картината е от средата на седемнадесети век.

– Може би това е ключът – каза Сабрина и се обърна към Уитлок. – Помниш ли какво каза Арман? За използването на основа от стара картина, за да се заблуди датировката с радиокарбон?

– Разбирам накъде биеш – кимна Уитлок. – Някой търговец може би добре си спомня продажбата на толкова голямо платно, особено ако го е купил известен фалшификатор или пък покупката е направена от негово име.

– Картината може и да е била открадната – добави Греъм.

– Да, и това е възможно – призна Уитлок.

– Не искам да охлаждам ентузиазма ви, но не мислите ли, че пропускате някои дребни подробности?

– Старата картина може да е купена – или открадната – от който и да е град в света, и то преди три-четири години – отвърна с хладна усмивка Сабрина на Колхински. – Наистина е малко вероятно да излезе нещо, Сергей, но все пак е следа, а засега те не са кой знае колко.

– Струва си да се опита – каза Колхински, като помисли малко. – Ще се свържа с Жак Ръст в Цюрих веднага щом бъде готов списъкът на фалшификаторите, който изготвят в командния център. Неговите хора ще проучат имената.

– Мисля, че нашият човек ще е в списъка. Фалшификатът сам по себе си е шедьовър, а както каза Арман, хората, които могат да направят подобно нещо, се броят на пръсти.

– Не бих разчитал прекалено на това, Си. У. Ще помоля Жак да уведоми човека ни в Амстердам, така че цялата информация, която ви е необходима, ще ви чака в хотела, когато пристигнете – той извади три

плика от чекмеджето и ги хвърли на бюрото.

Във всеки от тях имаше основни инструкции по задачата, които трябваше да се унищожат, след като бъдат прочетени, а също така самолетен билет, набор от карти на града, писмено потвърждение на резервациите в хотела, кратка справка за колегата им от ЮНАКО и известна сума в гулдени. При изпълнение на задача нямаше ограничения за разходите на оперативните сътрудници (всички имаха по две кредитни карти за извънредни случаи), но след това всички трябваше да се отчитат пред Колхински с разписки и фактури.

Сабрина взе пликовете и погледна Колхински.

– Какви са последните новини за Девети отряд в Либия?

– Нищо ново. Днес следобед генералният секретар ще се срещне с представителя на Либия в ООН. Има най-добри намерения, но нищо няма да излезе. Хората от Втори ударен отряд са в пълна готовност – червен код.

– Има ли опасност пресата да надуши нещо? – попита Сабрина.

– Вече са разбрали. Тази сутрин либийското правителство е направило изявление. Имам копие – Колхински бутна папката на бюрото си. – Никой от нашите не е носел документ за самоличност, така че либийците няма как да разберат кои са всъщност. Най-много ни тревожи заплахата на либийците да организират процес колкото е възможно по-бързо. Ако ги признаят за виновни – а процесът е чиста формалност, – могат да ги разстрелят като наемници – той погледна часовника си. – Това обаче не е наш проблем. Самолетът ви излита след три часа.

– Три часа! – възкликна Греъм. – Взел съм си дрехи само колкото да изкарам до края на марафона утре. Не мога да пътувам до Амстердам по фланелка и шорти!

– Ще ти заема някои дрехи – предложи Уитлок.

– Не искам да те засегна, Си. У., но вкусът ни в това отношение е доста различен.

– Според теб какво ти трябва, Майкъл?

– Няколко фланелки, няколко пуловера. Предполагам, че ще мога да изпера джинсите в хотела.

– Използвай кредитните си карти от ЮНАКО и си купи всичко, от което имаш нужда. Купи си и други джинси, ако трябва на всяка цена да носиш такива дрехи. Не бих искал да те заловят по долни гащи.

Засмяха се.

– При първа възможност ще се присъединя към вас в Амстердам. Зависи колко бързо ще успеем да разрешим проблема с Либия –

Колхински им отвори вратата от бюрото си.

Щом излязоха в коридора, Сабрина каза през смях:

– Не зная как го постигаш, Майк. Не бих имала нищо против да си купя някои дрехи с кредитната си карта от ЮНАКО.

– Басирам се, че е така, особено ако носят марката на екстравагантен дизайнер от някой претенциозен бутик на Пето авеню.

– Просто се пошегувах – промълви тихо тя, загледана след отдалечащата се фигура на Греъм.

– Знаеш го какъв е – каза Уитлок и се опита успокоително да я прегърне през раменете.

– Няма нужда – грубо му се сопна тя и се запъти към асансьора.

Той закри лицето си с ръце и дълбоко въздъхна. Не му стигаха грижите покрай засилващата се съпротива на Кармен срещу работата му, ами сега и Греъм възобновяваше стария си навик да се заяжда със Сабрина при всеки удобен случай. И както винаги той бе притиснат между двамата. Погледна часовника си. Кармен вече се бе върнала от работа, а това означаваше, че му предстои нов скандал, когато се прибере и започне да стяга багажа си за Амстердам.

Вратите на асансьора се отвориха и той се озова лице в лице с една объркана учителка, заобиколена от група десетгодишни момчета. Двамата размениха мимолетни усмивки и Уитлок влезе в асансьора. Вратите се затвориха и той автоматично протегна ръка към бутона за главното фоайе. Нямахше защо да си прави труда. Някой от тези мърльовци бе натиснал всички бутони от двадесет и втория етаж до долу. Като че си нямахше достатъчно грижи...

Пета глава

Редици дървета покрай каналите, извити като гърбици мостове, пъстроцветни флотилии от лодки, където живеят хора, и тесни калдъръмени улички, пълни с колоездачи от всички възрасти... Но все пак най-яркият спомен на Уитлок от Амстердам си оставаше йепевър – силен концентрат с вкус на хвойна, който веднъж му бе докарал такъв махмурлук, който би превърнал и алкохолик в заклет въздържател. Разбираемо е може би защо това бе единственият случай в живота му, когато се беше напивал – през една лятна ваканция преди двадесет и пет години, когато с компания приятели от университета отидоха за една седмица в Холандия. Беше през епохата на просвещението, когато хипитата слушаха думите на Тимъти Лиъри и музиката на Джанис Джоплин, докато си подаваха от ръка на ръка общата лула с хашиш.

Застанал на стъпалата на „Райксмузеум“, Уитлок погледна към „Зингелрахт“ – Пръстеновидния канал, и си помисли, че градът почти не се е променил, откакто бе идвал за последен път. Само хипитата си бяха отишли, изместени от новото поколение тинейджъри, които слушаха думите и ритъма – той просто не можеше да нарече това музика – на разни бездарни групи, а касетофоните, кацнали на раменете им, гърмяха така, че оглушаваха всичко наоколо. Още веднъж се сети за йепевър и своя махмурлък.

Изкачи и останалите стъпала на внушителната сграда от червени тухли и влезе във фойето, където помоли един служител да се обади на професор Хендрик Брудендик, генералния директор на музея, и да го уведоми за пристигането му.

Когато Брудендик най-сетне се появи, Уитлок бе поразен от невяроятната му прилика със Сидни Грийнстрийт – същата оредяваща черна коса, прошарена на слепоочията, тежката масивна челюст, пронизателните очи, подобни на мъниста, и накрая грамадната фигура – повече от сто и двадесет килограма, която бе най-типичното нещо в образа на актьора през четиридесетте години на века.

Стиснаха си ръцете и Брудендик заведе Уитлок в кабинета си в другия край на фойето, срещу библиотеката и бюрото за печатни услуги.

– От думите на вашия господин Колхински останах с впечатление, че сте трима – каза той, като се настани на стола зад масивното бюро

от тиково дърво.

– Така е – отвърна Уитлок, докато сядаше в един фотьойл с цвят на бургундско червено вино. – Колегите ми се занимават с друг аспект на разследването.

Това, изглежда, задоволи Брудендик и той протегна ръка към телефона.

– Да ви поръчам ли чай или кафе?

– Не, благодаря. Току-що пих кафе на закуска.

– Къде сте отседнали?

– В „Парк хотел“. Сигурно го знаете, на хвърлей място отгук.

– Да, и то доста добре. Винаги там резервирам стаи за гостите на музея.

Брудендик извади от най-горното чекмедже на бюрото си една филмова лента и я бутна към Уитлок.

– Снимал е човек от нашата охрана. Не знам какво се надявате да видите, но вашият господин Колхински твърдо настоя да ви я предоставя. Наредих да инсталират видео и голям телевизор специално за вас в една стая надолу по коридора. Персоналът е изрично предупреден да не ви безпокои.

– Бих искал да ви задам няколко въпроса, преди да видя филма.

– На вашите услуги – каза Брудендик и извади от вътрешния джоб на самото си от алпака⁴ позлатена табакера. Предложи цигара на Уитлок, но той с жест отказа и Брудендик попита: – Имате ли нещо против, ако пуша?

– Ни най малко.

Той сложи една цигара в цигаре от слонова кост и запали със запалка „Дънхил“. На Уитлок му се стори, че гледа гангстерски филм от четридесетте години.

– Кажете ми нещо за Милс ван Ден. Брудендик сви рамене, но отстрани по-скоро изглеждаше, че потръпва.

– Познавам Милс от осем години – откакто станах генерален директор на „Райксмузеум“. Той е един от служителите с най-голям стаж тук, но не мога да ви кажа откога точно е в музея, без да проверя. Шестнадесет – седемнадесет години. Можем ла направим справка.

– Не, не е необходимо.

– Милс е един от онези малки сиви хора, които се срещат във всяка компания. Разбирате какво имам предвид – властна жена, къща, която

4. Плат от вълната на южноамериканско живото от рода на ламите (бел. прен.).

никога няма ла купи, никакви амбиции. Спокойно би си останал уредник чак до пенсия. Точно затова бях приятно изненадан, когато подхвърли идеята да изпратим „Нощна стража“ на нещо като турне из Европа. Най-малкото бе проява на инициатива.

– Негова ли беше идеята? – интересът на Уитлок внезапно се бе пробудил.

– Ја. Доjde при мен миналата година. Първоначално отхвърлих идеята, но като помислих малко, осъзнах, че всъщност може би има право. Знаете ли, господин Уитлок, отдавна лелея една мечта – да видя някой ден в „Райксмузеум“, „Мона Лиза“. Така че си помислих – ако дам на заем „Нощна стража“ на Лувъра, мечтата ми ще стане поне малко по-реална.

– Значи ван Ден просто е направил веднъж такова предложение?

Брудендик захвапа цигарето, докато претегляше въпроса на Уитлок.

– Може и отново да е повдигнал въпроса, не си спомням. Но със сигурност не ми е досаждал, щеше да ми направи впечатление.

– А след като одобрихте окончателния маршрут на обиколката, ван Ден ли предложи кандидатурата си да придружава картината?

– Не, аз го избрах, защото в края на краищата това си бе негова идея – отвърна Брудендик и изтръска пепелта от цигарата в квадратния пепелник до лакътя си. – Изглежда, Милс ви интересува твърде много.

– Просто се опитвам да открия истината. Вие искате същото, нали?

– Вижте, макар че е толкова безличен, Милс е може би най-честният човек, когото познавам. Почтеността му никога не е била поставяна под съмнение. Ето защо, без да се колебая, го уверих, че не възнамерявам да го уволня след случилото се.

– Кога се връща?

Брудендик погледна часовника на бюрото си.

– Самолетът му трябва да е кацнал днес сутринта в шест. Казах му да си вземе няколко дни отпуск, но той поиска да се върне на работа колкото е възможно по-скоро. Напълно го разбирам. Ако си остане вкъщи, само ще се разкъсва от притеснение и безсилие.

– Бих искал да го видя, щом доjde на работа.

– Ще му кажа.

Уитлок взе филма от бюрото и се изправи.

– Благодаря ви, че ми отделихте толкова време. Ще ми обясните ли как да стигна до стаята, която сте ми приготвили?

– Втората врата надолу по коридора. Отключено е.

Брудендик продължи да гледа вратата, след като Уитлок бе

излязъл, после смачка цигарата си в пепелника. Можеше ли наистина ван Ден да е замесен в кражбата? Бе направо абсурдно. Той отхвърли подобна мисъл и започна да преглежда ангажиментите си за деня от личното си тефтерче.

Тази влажна и мрачна петъчна сутрин най-големият битпазар в Амстердам, разположен на „Валкенбургерстраг“, гъмжеше от хора и търговците с постоянни сергии се пазаряха за цените не само с местните граждани, но и с туристите, като се опитваха да се отърват от колкото се може повече стока, преди пазарът да бъде затворен за събота и неделя. Туристите непрекъснато правеха една и съща грешка – след като не успяваха да договорят цената, си тръгваха, напълно убедени, че търговецът ще ги извика в последния момент. Това никога не ставаше. Търговците предпочитаха да се откажат от продажбата, вместо да отстъпят, и то пред чужденец. Типичният холандски инат – или гордост.

Греъм още не можеше да отгатне защо връзката им бе избрал за място на срещата битпазара. Защо не хотела? Вече на два пъти в блъсканицата тълпата го разделяше от Сабрина, така че накрая се наложи тя да го хване под ръка, докато той с ожесточение си пробиваше път през мелето от купувачи. Срещата бе определена за единадесет до сергията за платове в самия край на пазара, който излизаше на „Рапенбургерстраг“. Греъм не можеше да проумее и това. Защо там? Защо не на входа? И защо, по дяволите, на проклетия битпазар, отново си помисли той.

Стигнаха до сергията за платове с десет минути закъснение. На единадесет дървени тезгяха бяха изложени, изглежда, всички тъкани, които човек би могъл да си представи – от евтини памучни и ленени раирани платове и басми до много по-екзотичното шамбре, крепдешин и тюл. Мъжът и жената зад тях едвам смогваха – мереха, режиха, увиваха. А ако се съдеше по парите, които сменяха притежателя си, и по нестихващата глъчка, която вдигаха евентуалните купувачи, търговията очевидно вървеше добре.

– Майк? Сабрина?

Двамата се обърнаха. Мъжът приближаваше петдесетте. Имаше сребристосива коса и волево красиво лице, а в лявата си ръка държеше черен дипломатическо куфарче с инициали П.Д.Дж. на капака.

– Аз съм Питер де Джонг – представи се той и им протегна добре гледаната си ръка за поздрав. На три от пръстите му имаше златни пръстени.

– Защо сте избрали това място за среща? – попита Греъм, докато му стискаше ръка.

– Ще ви стане ясно само след минута – отвърна де Джонг и пристъпи напред към тях, за да направи път на една двойка да мине зад гърба му. – Хайде да се поразходим. Петък не е най-подходящият ден да стои човек тук, освен ако не гони някакви сделки.

– Жак успял ли е да направи нещо? – попита Греъм и тръгна до де Джонг, като се опитваше да върви в крак с него.

Той поклати отрицателно глава.

– Всички имена от списъка отпадат. Хората на Жак са ги проучили тази нощ.

– Значи се връщаме на изходна позиция, така ли? – промърмори Сабрина.

– Не непременно. Тази сутрин водих дълъг разговор по телефона с Жак. И двамата сме на мнение, че фалшификатът почти със сигурност е нарисуван в Амстердам.

– Защо? – попита Греъм.

– Преди две години и половина от една къща тук в Амстердам е била открадната картина с огромни размери, но без никаква стойност. Не било взето нищо друго, макар че точно до нея имало витрина с порцеланови фигурки от времето на Уилям Мълчаливеца. Картината, дело на неизвестен холандски художник от седемнадесети век, била петнадесет на петнадесет фута.

– Отлични размери! – възкликна Сабрина. – Така фалшификаторът е можел да включи в сметката и частта, отрязана през 1715 година.

– Не възлагайте прекалени надежди на това, може да се окаже задънена улица.

– Проследихте ли тази нишка? – попита Греъм.

– Трудно мога да си го позволя, Майк. Все пак минавам за амстердамски бизнесмен и задаването на въпроси от този род би провалило легендата ми – де Джонг спря в началото на тясна странична уличка, застлана с калдъръм. – Ето там има един магазин, в който продават керамика. Негов собственик е Франк Мартенс, най-големият търговец на крадени произведения на изкуството в града. Ако изобщо някой знае какво е станало с картината или кой я е откраднал, това е той – де Джонг погледна към Греъм. – Ето защо ви определих среща на пазара. Съмнявам се, че щяхте да откриете сами магазина дори с карта и указания.

– И на мен така ми се струва – каза Греъм, като се оглеждаше наоколо.

Де Джонг отвори дипломатическото си куфарче и им подаде по един увит в плат „Берета“. Прибраха pistolетите в джобовете на

якетата си, без да ги развиват.

– Мартенс опасен ли е? – попита Сабрина.

– Винаги се е страхувал от насилието – отвърна де Джонг, после извади от джоба на самото си лист хартия и го подаде на Греъм. – Това е списък на неразрешени случаи, в които знаем, че е бил замесен Мартенс. Не успяхме да намерим съществени доказателства за нито един от тях, но можеш да ги използваш, за да го притиснеш, ако стане нужда. Заплахата от трета присъда в затвора вероятно ще го накара да проговори – той подаде на Сабрина някакъв ключ. – От едно шкафче за багаж на Централната гара. Сложете там пистолетите, когато вече не ви трябват, и оставете ключа на рецепцията в хотела. Ще го взема оттам. Ако ви потрябва нещо, знаете телефона ми. А сега моля да ме извините, имам уговорка за обяд в дванадесет и половина – той им стисна ръка още веднъж, после тръгна обратно към битпазара и тълпата бързо го погълна.

Греъм прочете листа и го даде на Сабрина. Имаше някои подробности за откраднатата картина, както и бележка за седем обира – бяха посочени и датите, – вещи от които са били прехвърлени на Мартенс, за да ги продаде.

Тръгнаха по калдъръмената уличка към малкия магазин, притиснат между едно бистро за палачинки и някаква пералня. Над издадения навън прозорец, зад който се виждаха множество керамични съдове с различна големина и форма, беше изписано името Ф. МАРТЕНС. Когато влязоха, над вратата издърнча камбанка. Магазинът бе малък и опушен, по прашасалите рафтове покрай всички стени бяха наредени купища грънци и фигурки от нерисувана глина. Греъм отиде до тезгяха и удари звънеца. Вратата отзад се отвори и от стаичката излезе жена на средна възраст, която още оправяше шала на главата си. Греъм виждаше кърлиците ѝ, полузакрити от прозрачната материя.

– Kan ik u helpen?⁵ – попита безучастно жената.

– Търсим Франк Мартенс – каза той.

– Зает е горе – бе резкият отговор. Греъм се наведе през тезгяха:

– Тогава го доведете.

Тя погледна настрани. Не можеше да издържи втренчения му поглед.

– Доведете го! – повтори той.

Тя изчезна през вратата и токетата ѝ се чуа по голата стълба,

5. – Мога ли да ви помогна? (хол.) (бел. прев.).

докато се качваше да намери съпруга си.

Сабрина се приближи до тезгяха. Бе скръстила ръце на гърдите си.

– Тръпки ме побиват. Греъм проследи погледа ѝ.

– Има много такива в Ню Йорк. Самюъл Джонсън вероятно би нарекъл това място последното убежище на един пропаднал човек.

Спогледаха се, когато остра миризма на стара пот подразни обонянието им, и като се обърнаха, се озоваха лице в лице с дебел мъж на около шестдесет и пет години с небръснато от седмица лице и мръсна кафява коса, която се спускаше на кичури покрай лицето му.

– Искали сте да ме видите? – попита той от прага.

– Да, ако сте Франк Мартенс – отвърна Греъм.

– Ja, аз съм Мартенс. Какво искате?

– Информация.

Мартенс се ухили и зад напуканите му устни се мярнаха пожълтели от никотина зъби.

– Не съм информатор.

– Жалко – каза Греъм и извади списъка така, че Мартенс да може да го вижда. – Обирът ван Хуген, декември осемдесет и шеста. Вие сте пласирали стоката и сте платили на крадците две хиляди долара. Полицията е оценила откраднатите вещи най-малко на двадесет и пет хиляди долара. Следва кражбата на диаманти пред „Гасън Дайъмънд Хаус“ през март осемдесет и седма...

– Кои сте вие? – извика Мартенс.

– Това не ви засяга. Важното е, че сте изиграли партньорите си и че те ще поискат възмездие, ако разберат. Единственият проблем е, че излежават присъдата си, но ако просто случайно се озовете в един и същ затвор с тях...

– Какво искате да знаете? – прекъсна го разтревожено Мартенс и нервно изтри челото с опакото на ръката си.

– Преди две години и половина от една къща на... – Греъм спря, за да погледне листа – улица „Де Клерк“ е била открадната картина. Обирът е необикновен поради две причини. Първо, размерите на картината – петнадесет на петнадесет фута, и, второ, нищо друго не е взето. Искам да знам кой стои зад кражбата.

– Не е попадала при мен. Щях да запомня нещо толкова голямо.

– Не твърдя това. Искам да знам кой я е откраднал.

Мартенс нервно се засмя.

– Mijneer, щях да ви кажа, ако знаех. Честна дума.

Греъм сви рамене и прибра списъка.

– Май само си губим времето тук. Полицията обаче ще се интересува от този списък.

– Моля почакайте – повика ги Мартенс, когато тръгнаха да излизат. – Мога да разбера.

– Имаш пет минути. После отиваме в полицията.

Мартенс кимна в знак на съгласие и отиде до телефона. Докато набираше, пръстът му трепереше. След като приключи и втория разговор, на лицето му се изписа явно облекчение.

– Човекът, който търсите, е Ян Лемер.

– Какво знаете за него? – попита Сабрина, намесвайки се за пръв път в разговора.

– Бил е боксьор. Сега му възлагат предимно... – Мартенс разоши мазната си коса, докато търсеше думата, която му трябваше – наказателна работа. Разбирате ли ме?

– Напълно – каза Греъм. – Къде можем да го намерим?

– Живее в лодка близо до „Вестермаркт“, в Йордан.

– На кой канал? – притисна го Греъм.

– „Принсенрахт“. Не знам къде точно, но в района добре го познават.

– Сигурен ли сте, че е участвал в кражбата? – попита Сабрина.

– Ja, разполагам с добри източници. Сега ще скъсате ли онзи лист?

– След като видим Лемер – каза Греъм.

– Но аз ви съобщих всичко, каквото искахте.

– Ще го запазим като гаранция – отвърна му Сабрина.

Как така като „гаранция“? Какво имате предвид? – поанта притеснено Мартенс.

– Просто ако кажеш на Лемер, че отиваме да се видим с него, списъкът ще отиде в полицията – каза Греъм.

– Аз да кажа на Лемер! – избухна Мартенс, а лицето му почервения от гняв. – Аз не говоря с него. Никога. Той е отрепка, боклук!

– Все пак ще задържим списъка – каза Сабрина.

– Но откъде да знам, че ще го скъсате, след като видите Лемер?

Греъм отвори вратата на Сабрина и погледна към Мартенс.

– Няма да знаеш.

На „Валкенбургерстрат“ махнаха на едно такси и Греъм нареди на шофьора да кара към Западния пазар, като му обеща да плати десет гулдена повече, ако пристигнат за по-малко от петнадесет минути. Шофьорът с готовност прие предизвикателството.

Лентата свърши и Уитлок отново я превъртя с дистанционното

управление. Колко пъти я беше гледал? Осем? Десет? Вече не помнеше. Но всеки път стигаше до едно и също заключение. Невъзможно бе картините да са сменени в „Райксмузеум“. Видеокамерата бе запечатала и най-малките подробности – как внимателно свалят картината от стената в зала 224, свиват я и я поставят в сандъка, как я изнасят надолу по стълбите и през фойето на „Музеумстрат“, където голяма група репортери с нетърпение очакват този момент, за да го увековечат за потомството. Операторът бе снимал и поставянето на картината в дъното на бронирания фургон и филмът свършваше – ефектът наистина бе драматичен, – когато вратите на фургона с трясък се затваряха. А както се казва, камерата никога не лъже...

Лентата отново се пренави, но той дори не помръдна, за да я пусне пак. Стоеше и гледаше празния екран. Мислите му блуждаеха още откато бяха излетели вчера от Ню Йорк. През по-голямата част от полета бе останал вгълбен в себе си и с необичайната си мълчаливост бе предизвикал учудването на Сабрина, която му припомни, че обикновено не спират да говорят, когато летят заедно. Тя наистина му бе много скъпа, но просто не можеше да ѝ се довери. Не можеше да се довери на никого. Проблемите му с Кармен си бяха негова лична работа и само те двамата можеха да ги решат. А чашата вече преливаше. Бе се опитал, както винаги, да обясни нещата със своя флегматичен тон, но когато Кармен започна да му крещи и да го обвинява, че мисли повече за работата си, отколкото за нея, нервите му накрая не издържаха и за един кратък, ужасяващ момент му се прииска да я удари. Напусна апартамента побеснял и ядосано тръшна вратата след себе си. Оттогава бяха минали двадесет часа. Искаше да ѝ се обади, но гневът и горчилката още бушуваха в него, а и знаеше, че една негова – или нейна – погрешна дума отново ще възпламени взаимните обвинения. Щеше да ѝ се обади, разбира се, но по-късно.

На вратата се чу остро почукване.

– Влезте – извика Уитлок.

Лицето на ван Ден бе бледо и опънато, костюмът му висеше и бе толкова смачкан, сякаш бе спал с него през нощта. Уитлок изрази на глас впечатлението си.

– Де да беше така – отвърна ван Ден и разтри зачервените си очи. – В самолета изобщо не съм мигнал, а идвам направо от летището. Дори не съм се отбивал още къщи.

– Казахте ли на жена си, че се връщате?

– За щастие тя не е тук. Не искаше да остава сама, докато ме няма,

и замина при майка си в Девентер. Няма да се върне преди края на седмицата. Професор Брудендик ми каза, че сте искали да ме видите.

– Искам да ви задам няколко въпроса.

– Имате ли нещо против да си поръчам първо малко кафе?

– Не, заповядайте – каза Уитлок и посочи телефона на една лавица до стената.

Ван Ден направи поръчката си, после се върна до масата и седна срещу Уитлок.

– Вашият колега Гремън смята, че съм виновен. Мога да го прочета в очите му – той унило сви рамене. – Не го виня. Аз съм единственият човек, който е бил непрекъснато с картината след изнасянето ѝ от музея. На негово място и аз бих се съмнявал.

Уитлок не обърна внимание на самосъжалението му.

– Едно от условията, поставени от „Райксмузеум“, е било всяка галерия или музей да снима на филм приемането на картината в сградата и изнасянето ѝ след това. КЛИМ, компанията, която е транспортирала картината от една държава в друга, е снимала товаренето и разтоварването на картината на всяко едно от международните летища. Филмите са проучени от членове на нашата организация, които също като мен не са установили нищо. Остава един-единствен неясен момент – времето, през което картината е била в бронираните фургони.

На вратата се почука и влезе един служител от бюфета. Носеше табла, която остави пред ван Ден. Той си сипа кафе, прибави мляко и бавно го разбърка.

– Вие също мислите, че съм виновен, нали?

– Вижте, извършено е сериозно престъпление и на мен и моите колеги ни е възложено да открием кой стои зад него. Не ме интересува дали се чувствате засегнат – единственото, което искам, е да се доближа поне малко до истината.

Ван Ден се отпусна назад в креслото.

– Извинете. Просто имам чувството, че всичко е обърнато срещу мен. Какво точно искате да знаете за бронираните фургони?

– От докладите разбрах, че във всяка страна полицейски ескорт е съпровождал фургона от летището до галерията.

– И по обратния път – добави ван Ден. – Освен това имаше и по двама въоръжени пазачи вътре при мен.

– Тези хора служители на галерията ли бяха, или бяха наети от частна фирма?

– От частни фирми.

– Сигурно от „Райксмузеум“ не сте се обърнали към частна фирма?

– Не, защо, напротив.

– Използвали сте само охраната. Музеят е разполагал със собствен фургон, поръчан специално за случая – каза Уитлок, като погледна страниците пред себе си.

– Това бе идея на професор Брундик, който искаше възможно най-голяма реклама на музея. Така и стана – милиони хора по света са видели фургона по телевизията, а така също и надписа с името на „Райксмузеум“ отстрани.

– А кой избра фирмата за охрана?

– Професор Брундик. Бе официално обявено, че музеят очаква предложения.

– Как се спряхте на Кеплер?

– Фирмата предложи услугите си на минимална цена.

– Какво са спечелили тогава? Нито пари, нито реклама...

– Напротив. Фирмата пусна реклами в няколко национални вестника – със специална препоръка от професор Брундик, че е поела охраната на картината при транспортирането ѝ до летището. Много по-добре, отколкото телевизията да покаже някакъв техен фургон на зрители от цял свят, които така и така не биха се възползвали от услугите им. Сигурен съм, че след публикуването на тези реклами приходите им са нараснали двойно. По този начин и „Райксмузеум“, и Кеплер получиха популярността, към която се стремяха.

– Кой определи пазачите?

– Ръководителят на фирмата, Хорст Кеплер – ван Ден отпи от кафето си и насила се усмихна. – Разбирам накъде клоните, мистър Уитлок. Мислите може би, че между мен и двамата пазачи е имало тайно споразумение. Не искам да ви разочаровам, но по обясними причини Кеплер държа всичките си хора в неизвестност чак до последния момент и едва в деня на заминаването посочи кой ще придружава картината до аерогарата. Никой, дори началникът на полицията, не знаеше това, преди Кеплер да направи публично изявление.

– Кеплер е карал фургона лично. Стори ми се малко необичайно.

– Не е искал да поема никакъв риск с толкова скъпоценен товар – ван Ден допи кафето си и внимателно остави чашата в чинийката. – Според мен когато проучвате Кеплер, а сигурен съм, че ще го сторите, ще намерите достатъчно доказателства, за да отпаднат напълно подозренията ви, че е замесен в кражбата.

– Доказателства ли? – попита с интерес Уитлок.

– Той е един от най-уважаваните и търсени съветници по въпросите на охраната в Амстердам. Надали щеше да си създаде такова име, ако не можеше да му се има пълно доверие.

– Благодаря ви, господин ван Ден. Ще ви се обадя, ако се наложи.

Ван Ден бавно се изправи на крака.

– Не съм откраднал картината, мистър Уитлок. Не бих направил нищо, което да опетни името на музея. Трябва да ми повярвате.

Уитлок не отговори. Ван Ден нервно преглътна и напусна стаята.

Уитлок бе доволен от начина, по който бе преминал разпитът. Отговор на повечето от въпросите му имаше в досието, а останалото можеше да разбере от Брунденик. Нарочно бе питал ван Ден всичко това, за да може той да се почувства в свои води. Искаше да види реакциите му. В началото бе изнервен, но след като реши, че е приспал вниманието му, започна да става настъпателен и дори нагъл, но преди да се покаже твърде самонадеян – внезапно, когато вече си тръгваше, бе обхванат от нов изблик на самосъжаление. Уитлок бе твърдо убеден, че по лицето и в поведението на хората може да се прочете много, и заключенията му рядко излизаха погрешни. Вече бе сигурен, че ван Ден е замесен в подмяната на картината, а ако това бе станало във фургона по пътя към летище „Схипхол“, както мислеше, значи Кеплер и двамата пазачи също бяха в играта. Вече бе събрал сведения за Кеплер и както правилно бе отбелязал ван Ден, в тях нямаше нищо друго освен хвалби и възхищение. Дали Кеплер бе замислил цялата работа? Или някой друг бе изработил целия план, без непосредствено да участва в изпълнението му? Къде беше оригиналът сега? В Кеплер? Или в човека зад кулисите, ако изобщо съществуваше? Можеше да гради хипотези часове наред, без да стигне до нещо конкретно. Трябваше първо да докаже вината на ван Ден. Но как? Единствената нишка бе филмовата лента, доказателството трябваше да се търси там, трябваше да бъде там.

Той отново взе дистанционното управление и натисна копчето.

Мартенс беше прав, в Йордан добре познаваха Ян Лемер. Лодката, на която живееше, бе дълга двадесет и пет фута и стоеше на котва в един канал, който се виждаше от Западната църква. Боята ѝ – жълто и зелено, бе започнала да пада на грозни люспи, явно не бе подновявана с месеци. Мястото изглеждаше изоставено.

Гръм мушна дясната си ръка в джоба и стисна пистолета, после предпазливо се приближи до лодката и се спусна долу, за да надникне през един от прозорците, обърнати към улицата. Слънцето блестеше в стъклото и той не можа да види нищо.

– Какво искате? – попита със силен немски акцент едно момиче, което излезе на палубата от кабината. Още нямаше двадесет години.

– Търся Ян Лемер – каза Греъм.

– Не познавам такъв. Вървете си.

Мъжът, който се показа от кабината, бе към средата на тридесетте и имаше жестоко лице, обезобразено от акне още когато е бил юноша. Бе облечен с джинси и бяла фланелка, а на врата му имаше татуировка – два кръстосани ножа, изцапани с кръв. Отдолу с големи червени букви пишеше хевар, опасност.

– Ти ли си Лемер? – попита Греъм.

– Какво има?

– Трябва да говоря с теб.

– Говори.

– Не пред дъщеря ти – отвърна ядовито Греъм.

– Не съм му дъщеря – озъби се момичето и хвана Лемер за ръката.

Той я отблъсна и се изсмя.

– Допада ми чувството ти за хумор, американце.

– Още не си чул най-смешното. Избирай между нас и полицията.

– Добре, качете се – каза Лемер и се обърна към момичето. – Разходи се някъде.

– О, Ян...

– Казах ти да се разходиш, Хайди. И не се връщай до половин час, разбра ли?

Тя намусено наведе глава и се качи на тротоара. Тръгна нагоре по „Блумстрат“ да си търси компания, за да мине по-бързо времето.

– Та тя е още дете – каза възмутено Сабрина.

– На осемнадесет години е – отвърна Лемер и равнодушно сви рамене.

– Надали има и шестнадесет – със злоба каза Греъм.

– Ами родителите й? Знаят ли къде е? – попита Сабрина.

– Избягала е. От Берлин. За какво искахте да говорим?

– За обир – отвърна Греъм.

Лемер влезе в кабината и те го последваха. Вътре цареше пълен хаос. По пода се въргаляха възглавници, изпопадали от двете пейки до стените, двете маси от корково дърво бяха затрупани от празни бутилки, мръсни чаши и препълнени догоре пепелници, а до плъзгащата се врата бяха събрани накуп останките от храна, купена вероятно от някоя закувалня.

– Снощи имах малко гости – каза Лемер, явно за да оправдае

бъркотията.

Двамата успяха да видят спринцовката и пакетчето хероин, преди Лемер да хвърли една възглавница отгоре им. После седна и сложи ръка върху възглавницата.

– Казахте нещо за обир, мистър... Не разбрах името ви, нито пък на дамата.

– Така и трябва – отвърна Греъм. – Преди две години и половина от една къща на улица „Де Клерк“ е била открадната картина с размери петнадесет фута на петнадесет. Помниш ли?

– Смятате, че имам нещо общо с това? – попита Лемер. Тонът му изразяваше учудване.

Греъм, който се разхождаше напред-назад, спря пред него.

– Разполагаме със свидетел, който би се заклел в това пред съда. Както и малолетно момиче, избягало от къщи, което живее на твоята лодка, и пакетче хероин под възглавницата до теб. Ще бъдеш голям късметлия, ако се отървеш само с десет години.

Лемер се хвърли към Греъм и в ръката му блесна автоматичен нож, който бе измъкнал от задния си джоб миг преди това. Острието, дълго петнадесет сантиметра, разпра отпред якето на Греъм и двамата мъже паднаха на пода. Сабрина здраво стисна в ръка цевта на пистолета си и насочи дръжката надолу към главата на Лемер, малко зад лявото му ухо. Той я усети, обърна се и дръжката го удари право в лицето на милиметри от окото. Лемер изви като ранено животно и от цепнатината бликна кръв, но преди да успее да реагира, Сабрина го удари отново, този път зад ухото. Ножът падна от омекналата му ръка и той се строполи в безсъзнание върху Греъм.

Отвори очи от леденостудената вода, която плиснаха в лицето му. Разтърси замаяно глава, но когато се опита да помръдне ръцете си, видя, че са вързани с въже за облегалките на дървения стол, който Греъм бе открил в спалнята под палубата. Задържа се бясно, за да се освободи, после изведнъж се отпусна на стола, главата му натежа. Бързо се окопоти обаче, когато забеляза пурпурното петно на якето на Греъм. Ножът все пак го бе докоснал.

Греъм прочете мислите му и приклепна отпред до него.

– Кръвта е твоя. Виж си дрехите.

– Копеле мръсно! – процеди Лемер, като погледна надолу. Бе целият в кръв.

– Кой ти поръча да откраднеш картината? – попита Сабрина.

– Върви по дяволите, кучко такава!

- Е, най-малкото опитах – сви рамене тя.
- Няма следи от игла – каза Греъм и посочи ръцете му.
- Не се боцкам.
- Пласъорите рядко го правят – съгласи се Греъм и вдигна спринцовката. – Знаеш на какво му викат „яко друсане“, нали?

Кръвта се дръпна от лицето на Лемер.

– Сигурен бях. Вероятно дори сам си го използвал по-рано, за да се отървеш от клиенти, които почват да създават неприятности. Какво им слагаше вместо хероин? Стрихнин? Киселина? – Греъм кимна, като видя ужасеното изражение на Лемер. – Намерих малко киселина на прах в машинното отделение. Ще стигне за една спринцовка. Чувал съм, че, преди да настъпи смъртта, агонията е непоносима. Въпросът е само да открие човек вената.

Лемер примигна, когато потта, обливаща челото му, му влезе в очите.

- Няма да го направиш.
- Един от първите ми уроци като войник бе никога да не подценявам врага си – каза Греъм и прокара иглата по кожата на Лемер, около свивката на десния му лакът. – Още една-две секунди и ще намеря вената.

– Кой ти поръча да откраднеш картината? – повтори Сабрина.

– Открих я – обяви Греъм и притисна върха на иглата към ръката на Лемер.

– Добре, добре, ще ви кажа – изкрещя пресипнало той, без да откъсва очи от иглата. – Човекът се казва Хамилтън. Терънс Хамилтън.

– Къде можем да го намерим? – попита Сабрина.

– На „Калверстрат“. Близко до музея на мадам Тюсо. Има галерия там.

– Защо му трябваше картината? – продължи да настъпва Сабрина.

– Не ми е казвал – отвърна Лемер. Говореше с мъка, от устните му се стичаше слюнка.

Греъм мушна иглата в ръката му.

– Не знам, кълна се, не знам – закрепя Лемер, лицето му се бе изкривило от ужас. – Каза ми само, че ще получа хиляда гулдена за това. И петстотин за двамата, които работеха с мен. Задигнахме картината и я занесохме в галерията му, той ни плати и си тръгнахме. Изобщо не знам какво е станало с нея след това. Трябва да ми повярвате, но дяволите...

Греъм извади иглата, запуши устата му с една носна кърпа и отиде при Сабрина, която го чакаше до вратата. Хвърли прощален поглед

назад и каза:

– Не се бой, дъщеря ти сигурно скоро ще си дойде.

Очите на Лемер изгаряха от омраза.

– Наистина хитър номер – каза Сабрина, щом напуснаха лодката. – Да му кажеш, че талкът, който откри в спалнята, е остатък от киселина. Слава Богу, че се хвана.

– Иначе щеше да е мъртъв – рече Греъм и сви рамене.

– Но талкът е безвреден – възпротиви се Сабрина и объркано сви вежди.

– Да, талкът – отвърна Греъм и се огледа за такси.

Сабрина каза на шофьора къде да ги закара, после шумно затвори прозорчето от плексиглас и гневно се обърна към Греъм:

– Ти ме излъга, Майк. Пак старата история, за кой ли път. Кога най-сетне ще започнеш да ми се доверяваш? Или искам твърде много?

Греъм се взираше в брояча през прозрачната преграда, замислен над думите ѝ.

– Но аз ти вярвам, Сабрина, наистина. Ако не беше така, отдавна щях да съм подал молба да ме преместят.

Спокойствието в гласа му я изненада и притъпи малко яда ѝ.

– Щом е така, защо непрекъснато ме заблуждаваш?

– Не разбираш, така ли?

За по-малко от минута гневът ѝ се превърна в чувство за вина.

– Не – отвърна колебливо тя.

– Сигурно знаеш, че след отвлечането на Кари и Майки се подложих на психотерапия?

Тя кимна. Бе приковала очи към лицето му – предоставяше ѝ се рядката възможност да погледне отвътре, макар и може би съвсем бегло, неговия сложен и ожесточен към външния свят характер.

– Може би знаеш също, че отказвах каквото и да било съдействие на хората от групата. Посрещах на нож всеки опит за сближаване – той се усмихна на себе си. – Нищо чудно моят случай да се разглежда и от студентите по психиатрия в Принстън.

– Имал си причини да бъдеш такъв – каза меко тя.

– Да, и една от тях е свързана с доверието. Бях служил в Делта единадесет години и за това време си спечелих много приятели, особено през последните години, след като се ожених за Кари. Коледа прекарвахме със семействата си, но Нова година си бе празник на Делта. Всяка година се събирахме в една и съща ферма в Канзас, където можехме да вдигаме шум колкото си искаме чак до сутринта. Опитвам се да кажа, че

Делта бе едно голямо семейство. После дойде отвличането. Някой, а може и да не е бил само един, се бе изпуснал за мисията ни в Либия. Няма никакво значение, дали е било нарочно, или случайно. Важното е, че дълбоката вяра, която си бях изградил за тези единадесет години, се стопи за един-единствен миг. Така че когато постъпих на работа в ЮНАКО, трябваше да започна всичко отначало. Вече ти казах – наистина имам доверие в теб. Но до една определена точка. Така е и със Си. У. Още много вода трябва да изтече, за да бъде отново както в Делта.

– Никога няма да бъде същото, Майк, не разбираш ли?

– Да, знам, но имам нужда от критерий, а Делта е единственият, с който разполагам – той се загледа в колите навън, после отново се обърна към нея. – Какво щеше да направиш, ако на лодката ти бях казал, че в спринцовката има киселина, а не талк?

– Нямаше да ти позволя да отидеш толкова далеч. Толкова си непредсказуем... нямаше да бъда сигурна нито за миг, че няма да изпразниш спринцовката в Лемер, ако откаже да ни даде сведенията.

– Щях да го направя, без да ми мигне окото.

– И щеше най-хладнокръвно да го убиеш? Той печално поклати глава:

– Толкова сме различни. Аз не изпитвам никакви скрупули, ако се налага да сляза до нивото на Лемер, за да получа информацията, която ми трябва. Ти, от друга страна, би го пипала с кадифени ръкавици.

– Не е вярно – избухна ядосано тя. – Мразя Лемер и хората като него не по-малко от теб, но да бъдеш едновременно съдия, съдебен заседател и палач не е никакъв изход. Такива хора трябва да бъдат предавани на правосъдието.

– Правосъдие? Така ли наричаш системата, която осъжда пласъорите на наркотици като Лемер на десет години затвор, защото са погубили с мръсната си търговия живота на безброй невинни създания, а след пет години ги пуска отново да излязат на улицата и да продължат оттам, откъдето са спрели? Правосъдието, което осъжда на доживотен затвор някой терорист, избил невинни хора в името на някаква си кауза, която проклетият мръсник и анархист дори не разбира, а после го пуска на свобода, щом други, още по-големи мръсници и анархисти хванат други невинни хора за заложници? Защо не попиташ семействата на жертвите какво мислят за това твое правосъдие?

– Разбирам за какво говориш, Майк, но щом си готов да убиеш Лемер и подобните нему съвсем хладнокръвно, ти самият също си се превърнал в анархист.

– Не съм съгласен. Те нарушават закона, а аз го защитавам. Има разлика.

– Но е съвсем тънка. Не ми харесва пътя, който си си избрал.

– И все пак ще продължавам да вървя по него, докато правосъдието в цял свят не започне да проявява повече състрадание към жертвите, вместо да се опитва да оправдае виновните с разни абсурдни и нелепи съображения.

Таксито спря и шофьорът отмени преградата, за да им покаже с ръка галерията. Някога това е бил домът на заможен холандски благородник и върху изящно издялания каменен фронтон на един от прозорците на втория етаж можеше да се види годината, когато е била построена сградата – 1673. На архитрава с черни ръкописни букви бе изписано *ГАЛЕРИЯ ТЕРЪНС ХАМИЛТЪН* с телефонния номер отдолу.

– Тук аз ще се оправям – каза Сабрина и отвори вратата.

– Страхуваш се да не направя нещо на този Хамилтън?

– Мина ми през ум – отвърна тя и посочи кървавите следи по якето му. – Пък и това надали ще спомогне особено за взаимното ви разбирателство.

– Да, и на мен така ми се струва – промърмори Греъм и се отпусна на седалката.

Сабрина каза на шофьора да чака и пресече улицата. Ако се съдеше по репродукциите, които висяха по стените, галерията предлагаше произведения на холандски художници – Сабрина видя както библейски сцени от Бош и Хертен, рисувани през петнадесети век, така и картини на модерниста Мондриан и експресиониста Крюйдер от двадесети.

– Kan ik u helpen? – чу тя женски глас зад гърба си.

– Надявам се – отвърна с усмивка тя на момичето. – Бих искала да видя мистър Хамилтън.

– Имате ли уговорена среща? – на безукорен английски попита служителката.

– Не, но все пак съм сигурна, че няма да откаже да ме приеме. Праща ме наш общ познат, Ян Лемер.

Младата жена помоли за извинение и я остави сама. Върна се само след минута.

– Господин Хамилтън ви очаква в кабинета си. Ето там, по дървените стълби.

Сабрина се качи горе и се озова срещу покрита с фурнир врата, на която пишеше „Т. Хамилтън – директор“. Почука.

– Влезте – долетя отвътре.

Хамилтън седеше зад бюро от черно дърво, заобиколен с кубистични картини от Брак и Пикасо. Лицето му бе като изсечено от камък. Отдавна бе минал шестдесетте. На стената зад бюрото му висеше увеличено копие на шокиращата творба на Пайк Кох „Панаирно стрелбище“.

– Искали сте да ме видите? – попита Хамилтън. Гласът му бе мек, почти женствен. С жест я покани да седне в кожения фотьойл пред бюрото му.

Имаше маникюр. – Заповядайте, госпожице... не ми съобщиха името ви по телефона.

– Да, зная. Сигурно сте зает човек, господин Хамилтън, така че ще мина направо на въпроса. Преди две години и половина един човек на име Ян Лемер и двама негови съучастници са влезли с взлом в една къща на улица „Де Клерк“ и са откраднали не особено ценна картина на малко известен художник от седемнадесети век – Йохан Зегерс. После са я донесли тук. Искам да знам какво е станало с нея след това.

Той докосна коприненото шалче на врата си и се усмихна.

– Съжалявам, но наистина не разбирам за какво говорите. А както съвсем правилно забелязахте преди малко, аз съм зает човек. Така че... – той посочи вратата зад гърба ѝ.

С надеждата, че няма да пострада от последиците, Сабрина се реши на едно изпълнение в стил Майк Греъм. Взе от бюрото ножа за писма и раздра отгоре надолу най-близката репродукция, „Акробатът и младия арлекин“ на Пикасо.

– Какво правите, за Бога! – изкрещя ужасен Хамилтън и скочи на крака.

– Сядай долу – отвърна тя, като наблюдаваше на всяка сричка.

Мъжът седна, очите му шареха между ножа за писма в ръката ѝ и разкъсаната рисунка на стената зад нея.

– Имаш две възможности – каза Сабрина. – Едната е да извикаш полиция и да поискаш да ме арестуват за вандализъм. Другата е да ми отговориш.

Хамилтън погледна към телефона на бюрото си.

– Обади се, но помни, че Лемер вече призна всичко и че показанията му може би ще бъдат достатъчни, за да осъдят и теб. Но дори да те оправдаят, с кариерата ти като търговец на изкуство в Амстердам ще бъде свършено. Това поне мога да ти обещаая със сигурност.

– Коя сте вие?

Тя не отговори.

– Предавам се – каза Хамилтън. Повече не можеше да издържа

втречения ѝ поглед. – Спомням си тази картина на Зегерс.

– За кого беше?

– За един фалшификатор. Михайлович Тойсен.

– Тойсен? В списъка на ЮНАКО нямаше такава име.

– Не е известен тук на запад – поясни той, видял изписаното на лицето ѝ недоумение. – Картините му бяха – и по всичко личи още са – изключително популярни сред подземния свят в Москва. Дори според слуховете един негов Рембранд виси някъде в Кремъл.

– Продължавай – подкани го тя, като внимаваше да не издаде вълнението си.

– Специализирал се е по холандските майстори от седемнадесети век. Виждал съм го само два пъти – веднъж в Москва и после тук в Амстердам, когато дойде да вземе картината на Зегерс.

– Къде мога да го намеря?

– Не зная. Както вече ви казах, в Амстердам съм го виждал само веднъж. От обща култура мога да ви кажа, но все пак това е само предположение, че трябва да го търсите някъде в Йордан. Там се събират хората на изкуството в града. Опитайте в „Бохема“, един бар на улица „Лауриер“. Любимо свърталище на младите художници. Повечето от тях нямат пукната пара в джоба си, така че няколко гулдена лесно ще развържат езиците им.

– Как изглежда Тойсен?

– Малко над петдесетте, нисичък, леко плешив. Сабрина го остави да гледа унищожената репродукция и се върна в таксито.

– Доста се забави – каза Греъм, когато тя се настани до него.

– Имаше защо – отвърна тя и даде указания на шофьора. После спусна преградата и му предаде разговора си с Хамилтън, този път без изобщо да крие вълнението в гласа си.

Сабрина се обади на Уитлок от телефонната кабина до бар „Бохема“, за да му съобщи най-новите разкрития. През това време Греъм бе успял да открие в бара адреса на Тойсен с цената на една почерпка за всички. Апартаментът му се намирал на „Ейкенхаутстрат“, едно от многобройните разклонения на „Розенстрат“, на по-малко от половин миля от бара, в който Тойсен бе редовен, но самотен посетител. Четиримата млади художници, с които говори Греъм, не бяха разменяли с Тойсен нито дума – само знаеха къде живее, защото единият го бе проследил веднъж. Дори барманът призна, че го знае просто като „Мик“. Облечен винаги в един и същ старомоден черен костюм, той идвал всеки ден в три и половина следобед, сядал на едно и също място в

ъгъла и си поръчвал чаша йеневер и след това халба „Ламбек“. Тръгвал си винаги в четири без петнадесет и за две години не бил нарушил този ритуал нито веднъж. Когато Сабрина затвори телефона, Греъм вече си бе изградил представа за Тойсген – затворен и саможив човек, който се опитва с таланта си да докаже на самия себе си, че струва повече от останалите.

Стигнаха до „Ейкенхаутстрат“ пеша. Апартаментът на Тойсген се оказа на последния етаж на един склад от червени тухли, строен през шестнадесети век и превърнат в жилищна сграда. Подемната греда още стърчеше от покрива, но скрипецът не бе употребяван от години и отдавна бе ръждясал. Входът на приземния етаж излизаше направо на покритата с калдъръм уличка, така че можеха да влязат необезпокоявани в сградата.

Вратата на апартамента зееше отворена. Тойсген лежеше на голия под в антрето и невиждащите му очи бяха вперени в тях. Гърлото му бе прерязано от едното ухо до другото.

Внезапно в другия край на коридора се хлопна вратата на пожарния изход. Греъм каза на Сабрина да огледа апартамента и като изваждаше в движение своя „Берета“ от кобура, изтича до края на коридора и със замах отвори вратата. Чу трополенето на тежки стъпки по металните стъпала и се спусна надолу. Някой отвори шумно вратата в края на стълбата, тя се блъсна в стената и после настъпи тишина. Той се озова долу само миг по-късно и като остави отворено, се измъкна навън в прохода до сградата. Огледа се на двете страни – нямаше никой. Наляво бе „Ейкенхаутстрат“, а надясно – друг проход. Реши да тръгне наляво, но едва бе направил няколко крачки, когато чу зад себе си двигателя на кола. Обърна се бързо. В прохода се бе появил светлосин форд „Гранада“, който идваше право срещу него. На волана седеше Лемер. Греъм погледна към пожарния изход. Нямаше никакъв шанс да се добере дотам, преди колата да го стигне. Безопасната „Ейкенхаутстрат“ също бе прекалено далеч, а фордът се приближаваше все повече и повече. Стреля два пъти към връхлитащата го кола и Лемер се сви, когато куршумите пробиха предното стъкло, без да го засегнат. Греъм хвърли пистолета и се метна към перваза на един прозорец. Улови се за него и мускулите му се напрегнаха до краен предел, когато тялото му се притисна към стената високо над пътя. Сви силно крака, като опря пети до бедрата си. Фордът на Лемер кривна към сградата и близна стената, от удара дясната врата хлътна навътре и изскочиха искри. Покривът на колата докосна коленете на Греъм. Той скочи на улицата и отново грабна пистолета, но

фордът вече бе изчезнал по „Ейкенхаутстрат“. Изтича след него, но от колата нямаше и следа. Изруга злобно и пхна пистолета си обратно в кобура, после се върна в апартамента на Тойсген и разказа на Сабрина какво се бе случило.

– Как е разбрал, че сме по следите на Тойсген? – попита тя, щом Греъм свърши.

Той сви рамене и посочи наоколо:

– Откри ли нещо?

– Не, но още не съм проверила ателието. Влязоха в ателието заедно и се огледаха. Цялата насрещна стена бе заета от нещо като тезгях, буквално задръстен от четки, палитри, всевъзможни шишета и бурканчета и купища туби с маслени бои. Някои лежаха на пода, изстискани върху дървени дъсчици. Вдясно от вратата имаше пет изцапани с боя триножника. Четири от тях бяха празни, а платното на последния бе покрито с бял чаршаф, нашарен с петна от боя. Сабрина дръпна чаршафа и се озова пред недовършена още картина – „Майсторът на дантели“ от Вермер. Внезапно я озари една мисъл. Дали не беше предназначена за нова подмяна както в случая с „Нощна стража“?

– Сабрина, виж!

Тя отиде при Греъм. Той бе коленичил на пода пред купчина платна и отмести няколко от тях настрани, за да ѝ покаже това, което бе останало най-отпред и което представляваше умалена версия на „Нощна стража“. Бе осем на осем фута и възпроизвеждаше оригинала съвсем точно. Сабрина погледна точката в центъра на барабана. Бе пурпурночервена.

– Мисля, че намерихме нашия фалшификатор – каза тя.

Греъм кимна и се запъти към вратата.

– Губим си времето тук. Най-добре да дойдат експерти на ЮНАКО и да приберат картините, преди да са попаднали в лоши ръце.

– Къде отиваме сега?

– Връщаме се при лодката на Лемер.

– Стига да е там...

– Има само един начин да проверим. Хайде, да тръгваме.

На сто ярда от лодката на Лемер имаше полицейски кордон. Близо до нея бяха спрели линейка и две полицейски коли, а голям катер, пунал котва в залива, бе довел и група гмуркачи.

– Какво се е случило? – попита Сабрина един мъж, който пушеше лула.

– Нещо направо ужасно, ужасно – отвърна той и поклати

невярващо глава. – Познавах ги и двамата, лодката ми е недалеч оттук.

– Но какво е станало?

– Убил я е, а момичето беше само на шестнадесет години. От самото начало беше ясно, че няма да види добро с него, но не искаше и да чуе. Мислеше го едва ли не за бог. Предполагам, че е виждала в него нещо като баща, нали беше избягала от къщи.

– Как е умряла? – понита Сабрина. Дори в собствените ѝ уши въпросът прозвуча патологично.

– Чух един полицай да казва, че гърлото ѝ било прерязано. Направо ужасно... та тя си бе дете.

– Хванали ли са го?

– Не, избягал е и няма да се върне. Няма да посмее.

Греъм я побутна с лакът и тръгнаха да търсят такси, за да се върнат в „Райксмузеум“.

Уитлок спря филма, когато Греъм и Сабрина влязоха в стаята.

– Е, какво разбрахте от Тойсен?

– Почти нищо. Мъртъв е – отговори Греъм, докато отиваше към телефона. – Каза само, че имат свой човек в музея, но умря, преди да успее да ни съобщи името му.

Сабрина се обърна изумено към него и той бързо постави пръст на устните си, като им направи знак да се приближат. После вдигна писалката, която лежеше до телефона. В капачката ѝ беше монтиран миниатюрен подслушвател.

– Довечера имам среща с информатор, ще разбере името от него. Знаел кой е вътрешният човек – каза Греъм и върна писалката на мястото ѝ в старото положение. После тръгна към вратата: – Хайде, елате да хапнем нещо.

Веднага щом излязоха във фойето, Сабрина го сграбчи за ръката и попита:

– Как разбра за подслушвателя?

– Предчувствие, да речем. Как иначе Лемер се е озовал при Тойсен толкова бързо? – той утешително потупа Уитлок по гърба. – Няма защо да униваш. Не си го видял, защото не си знаел, че е там.

– Мръсник такъв! – разкрещя се ядосано Сабрина. – Нарочно си ме накарал да се обадя на Си. У. и да му кажа за Тойсен! Много добре си знаел, че ван Ден ще подслуша разговора, и си искал да видиш какво ще предприеме. Дано поне си доволен.

– Доволен съм – отвърна Греъм. – Обзалагам се, че в момента ван Ден се поти в кабинета си. Обзалагам се също, че знае къде се крие

Лемер. Трябва само да му се обади и съм белязан.

– Искаш Лемер да тръгне след теб?

– Нямаме никаква полза от него, Си. У., докато се крие в някой за-тънтен хотел. Тойсген е мъртъв, а Хамилтън е само един търговец на крадени вещи, който си придава важност. Лемер е единственият човек, който може да поддържа връзка с ван Ден. Трябва да го измъкнем на светло.

– Защо си толкова сигурен, че Лемер ще играе по твоите правила? – запита рязко Сабрина. – Вече е убил два пъти, няма какво да губи.

– Не става въпрос какво има да губи, а какво може да спечели. Сделка с прокуратурата например. Намаляване на присъдата, в случай че се съгласи да свидетелства срещу съучастниците си.

– Ние изобщо нямаме връзки с прокуратурата, Майк.

– Това го знаем ние, Си. У. Лемер не го знае. Сабрина разстроено поклати глава.

– Изобщо не те е грижа, че заради твоите номерца и двойни игри загина Тойсген, нали?

– На война винаги падат жертви.

– Но смъртта му бе съвсем излишна...

– Стига вече – намеси се Уитлок и вдигна ръце. – Ако толкова държите да се карате, правете го, когато сте само двамата. Хайде да ходим да обядваме.

– Нещо изгубих апетит – промърмори Греъм. – Както и да е, и без това исках по-отблизо да видя бронирания фургон на музея. Може да изскочи нещо.

– Добре – каза Уитлок, зарадван от малката почивка. – Ще се видим пак тук след половин час.

Греъм взе от секретарката на Брунденик ключовете за фургона, както и за специално отделение за него гараж, и заобиколи музея от задната страна. До настлания с чакъл път, който в края на сградата излизаше, както се оказа, на „Музеумстрат“, имаше цяла редица гаражи, общо десет. Той отключи последната врата и я отвори, като я дръпна към себе си. Запали неоновото осветление и с изненада установи, че вътре има достатъчно място да обиколи целия фургон – бяла „Тойота“ с мрежеста решетка на предното стъкло и бронирани странични стени, дебели четири инча. Отключи задните врати на фургона, които бяха без прозорец, и ги отвори. Вътре беше празно, без да се броят разпилените по бронирания стоманен под въжета и скоби. Влезе вътре и почука със свити пръсти по стените – бяха наистина здрави. Заклучи вратата и като легна на

пода, се промъкна под фургона. Не откри нищо. Върна се в музея и даде ключовете на секретарката на Брудендик, после отиде в определената за тях стая и превъртя лентата. Усещаше, че прозрението е съвсем близо. След това пусна филма.

Гледаше го за четвърти път, когато Уитлок и Сабрина се върнаха. Тя остави някакъв пакет на масата до него:

– Помислих си, че може вече да си огладнял. Идеята бе на Уитлок, нещо като предложение за мир.

– Мерси – каза Греъм, без да откъсва очи от екрана.

– Откри ли нещо? – попита Уитлок.

– Не – отвърна кратко той. – Можех и да открия, ако ме бяхте оставили на мира да гледам.

Уитлок вече се канеше да избухне, когато Греъм го хвана за ръката и посочи писалката. После ги отведе към другия край на стаята.

– Май че попаднах на нещо – шепотът му едвам се чуваше. – Но ван Ден не трябва да заподозре нищо. Нека смята, че единственият начин да го пипна здраво е като се срещна с тайнствения си осведомител довчера.

Излязоха от стаята и тихо затвориха вратата след себе си.

– Е? – настоя Уитлок. – Гледах записа поне петнадесет пъти и мога да се закълна, че нищо в него не показва, че смяната е станала тук в Амстердам.

– Щях да се съглася с теб, ако не бях видял фургона.

– Открил си нещо във фургона? – попита Сабрина.

– Нищо, което да се хвърля в очи – отвърна Греъм и погледна Уитлок. – Човек може да се разхожда в задната част на фургона съвсем свободно, опитах. На записа обаче единият от мъжете се е извил на една страна, докато отива да закрепи скобите. Може би се дължи на ъгъла на снимане или дори на това, че картината е твърде близо до стената. Но все пак мисля, че си струва една допълнителна проверка.

– Какво имаш предвид? – попита Уитлок.

– Да извикаме хората още веднъж, за да възпроизведат поставянето на картината във фургона. Така ще видим дали пред стените не са били поставени фалшиви панели.

– Какво смяташ да използваш вместо картината? – попита Сабрина.

Греъм се смути, но Уитлок му дойде на помощ.

– Доколкото знам, музеят разполага и с втори сандък със същото тегло и размери като онзи, в който са сложили картината. Използвали са го по време на цяла поредица „генерални репетиции“, така да се каже.

Не вярвам да са го изхвърлили след това.

– Ще говориш ли по въпроса с Брудендик, Си. У.? – помоли го Греъм. – И мисли му, ако не го уредиш за утре сутрин.

– Разбира се, че ще говоря – отвърна Уитлок и забърза надолу по коридора към кабинета на Брудендик.

– А ние какво ще правим? – попита Сабрина.

– Ти ще гледаш филма, за да се запознаеш с него, а аз ще хапна това, което си ми донесла. Направо умирам от глад.

На вечеря говориха само за работа. Започнаха от това, какво според тях ще излезе от замисления за следващия ден експеримент, за да стигнат накрая до шансовете за успех на Втори ударен отряд в Либия.

Греъм допи последната глътка кафе и избърса устни със салфетката.

– Е, аз съм готов.

Уитлок подписа сметката и я прехвърли на номера на стаята си, после бръкна в джоба си и сложи на масата малък предавател с формата на копче:

– Може да се улови само в радиус от петстотин метра, така че се придържай към плана.

– Добре де, добре – измърмори Греъм и пхна предавателя в джоба си. – Дайте ми няколко минути преди старта. Лемер изобщо не трябва да заподозре, че има човек зад гърба ми.

– Споразумяхме се вече за това – каза Уитлок.

– Ако изобщо Лемер те чака отвън, за да тръгне след теб – добави Сабрина.

– Разбира се, че ме чака. Ван Ден не би пропуснал такава великолепна възможност.

Излязоха от трапезарията и се качиха с асансьора на третия етаж. Стаите им бяха една до друга. Уитлок спря пред вратата на своята и каза:

– Да си сверим часовниците.

– Моят показва осем и двадесет и четири – отвърна Греъм и останалите нагласиха своите.

– Имаш на разположение три минути – каза Уитлок.

– Три минути – повтори той и изчезна зад вратата на стаята си.

Машинално посегна към якето си, но се сети за кървавото петно и отвори гардероба, където висеше самото, дадено му на заем от Уитлок. Свали го от закачалката и го облече. Беше му почти по мярка. Сложи нов пълнител на пистолета си и го мушна в джоба си. Въпреки че

постепенно бе свикнал с пистолета „Берета“, който Сабрина още в началото му бе препоръчала да използва, той продължаваше тайно да мечтае за своя колт, с който си бе служил във Виетнам и по-късно в Делта. Той бе много по-мощно оръжие, но имаше една голяма слабост – само седем куршума в пълнителя. „Берета“ имаше петнадесет, а точно тези осем куршума в повече се бяха оказали решаващи в предишните им операции.

Асансьорът спря във фоайето, той остави ключа си на рецепцията и бързо излезе на улицата. Ярко осветената сграда на „Райксмузеум“ се виждаше на по-малко от сто метра. Погледна часовника си. Оставаше му минута и половина. Извади преподавателя от джоба си, като внимателно оглеждаше приближаващите се пешеходци. Избра някакъв бизнесмен, здраво стиснал очукано кожено куфарче, и когато се изравни с него, се престори, че се спъва, и незабелязано пусна преподавателя в джоба на самото му. Започна да му се извинява за непохватността си, но мъжът само се усмихна и продължи по пътя си. Поне отиваше в посоката, в която Уитлок и Сабрина мислеха, че ще се движи той. Пъхна ръце в джобовете си и бързо тръгна нагоре по „Стадсхаудерскаде“, в обратна посока. Нямаше да им позволи да се мъкнат подире му като след някой почтенски гълъб. Щеше да се оправя с Лемер, както той си знае.

Нарочно спря пред витрината на някакъв магазин, за да провери дали го следят – Лемер щеше да очаква от него точно това. Не можа да го забележи, но знаеше, че холандецът е някъде зад гърба му. Напусна „Стадсхаудерскаде“ на пресечката ѝ с „Хофстрат“ и продължи към Вондел парк – многобройни езерца и ливади, пръснати на площ сто и двадесет акра. Бе минал по същия маршрут преди вечеря под претекст, че иска да се разходи, за да му дойде апетит, и бе открил стар склад на „Буркстрат“, едно от многото разклонения на „Хофстрат“. Приличаше на склада, в който живееше Тойсген, но бе изоставен. Изглеждаше прокълнат и обречен. Греъм сви по „Буркстрат“ и погледът му се задържа върху склада, зловещо очертан в мъждивата светлина на уличните лампи. Бутна вратата с крайчеца на пръстите си и трепна, когато пантите изскърцаха и звукът отекна в мъртвата тишина наоколо. Стъклата на прозорците отдавна бяха разбити и светлината, която падаше вътре, хвърляше неспокойни сенки по изрисуваните с графити стени. Той извади пистолета от джоба си и предпазливо се промъкна към стълбите в другия край на помещението. Голяма част от парапета липсваше и стъпалата, увиснали в лъч светлина, бяха напукани и прогнили. Реши да не рискува.

В този момент върху него падна някаква сянка, но едва бе успял да се обърне, когато Лемер влетя през прозореца и лакътят му удари Греъм отстрани по главата. Двамата паднаха върху стълбата, която се срути под тежестта им, и пистолетът се изтърколи от ръката на Греъм. Той сграбчи някаква подпора, но преди да успее да се прицели, Лемер заби юмрук право в стомаха му. Греъм политна към стената и от разклатения таван върху него се посипаха прахоляк и мазилка. Парчето дърво падна от ръката му и втори юмручен удар, този път в тила, го повали на колене. Лемер измъкна отнякъде ръждясала верига и я омота около врата му, като ожесточено я стегна отзад. Греъм се вкопчи във веригата, когато тя се впи в гърлото му, но беше безсилен да отслаби примката. Усети, че губи съзнание. Лемер хвана веригата с една ръка, а с другата извади автоматичния нож от джоба си и острието блесна на сантиметри от крака му. Той дръпна по-силно веригата, за да Изтегли назад шията на Греъм, но тъкмо когато се навеждаше да пререже гърлото му, някой отвори вратата зад гърба му с толкова силен ритник, че тя се удари в стената и се разлетя на парчета. Сабрина стреля два пъти в гърба на Лемер и той се олюля за миг, преди да се строполи на пода, пронизан и от собствения си нож. Уитлок се втурна покрай нея и като притисна броунинга си към врата на Лемер, потърси пулса му. Не чу нищо. Сабрина прибра пистолета в джоба си и изтича към мястото, където лежеше Греъм. Веригата още бе на шията му. Тя внимателно го освободи и стисна зъби, когато почувства, че металът се отделя заедно с плътта. Халките на веригата се бяха забили в кожата, но нямаше много кръв. Постави го да седне до стената и попи кръвта с кърпичката си, очите ѝ нервно се стрелкаха по лицето му в очакване да дойде на себе си.

Уитлок клекна до нея и нежно сложи ръка на рамото ѝ.

– Как е?

– Ще се оправи – отвърна със суров глас Сабрина. – Следващите няколко седмици ще ходи със синини на врата, това е всичко.

Греъм мъчително започна да кашля и посегна към врата си, но Сабрина му попречи – щеше само да влоши положението, ако се опиташе да разтърка кожата си. Дишаше тежко и неравномерно. Внезапно тръсна глава, за да избистри замъгленото си съзнание, и отвори очи. Погледът му се премести от Сабрина към Уитлок и накрая спря върху Лемер, проснал се по очи на пода близо до тях.

– Мъртъв е – каза Уитлок и мрачно поклати глава. – Благодарите на бога, че Сабрина те познава толкова добре, иначе ти щеше да лежиш там. Тя очакваше, че може да скроиш някой номер, така че не Сме те

изпускали от очи от мига, когато излезе от хотела. По дяволите, Майк, какво те прихваща? Що за идиотски приумици са това? Ние сме твои колеги, да те вземат дяволите! Наистина ли искаме твърде много? Просто да работиш с нас, а не срещу нас?

Сабрина го докосна по ръката.

– Не сега, Си. У. Ще имаме достатъчно време за обвинения след това.

Уитлок се изправи и протегна ръка на Греъм:

– Хайде тогава, трябва да те върнем в хотела.

– Мога... и сам... да се справя – каза Греъм със стържещ шепот.

– Вечно сам, вечно независим – промърмори Уитлок и се зае да завлече тялото на Лемер под полуразрушената стълба.

– Пистолета ми – прошепна Греъм и посочи къде приблизително трябва да търсят.

Уитлок претърси мястото и намери пистолета близо до вратата. Мушна го в джоба си и излезе с бърза крачка. Тръгна надолу към „Хофстрат“, където махна на едно такси и се върна с него в склада. Въпреки че едвам се държеше на крака, Греъм отказа помощта им и сам стигна до таксито. Сабрина и Уитлок се спогледаха многозначително и се качиха след него, после тя затвори вратата и каза на шофьора да ги закара в хотела.

Уитлок влезе в стаята си, ритна настрани обувките си и пусна телевизора. Попадна на някаква поп програма и опита на друг канал. Този път уцели телевизионна дискусия. От програмата върху телевизора, написана на холандски и английски, разбра, че Би Би Си може да се хване на трети канал, и натисна съответното копче. Вървеше някакъв сериал и той отвратено изпъшка, но все пак остави телевизора включен и след като провери за подслушвателна апаратура – нещо задължително за всеки оперативен работник, който е напуснал стаята си, без значение колко дълго е отсъствал, – отиде до леглото. Опря една възглавница на таблата и се излегна, като взе от масичката до леглото някакъв брой на „Хералд Трибюн“. Намери кръстословицата, сгъна вестника на две за по-удобно и с писалка в ръка прочете първия въпрос. Не успя нито с него, нито със следващите четири и хвърли вестника на пода, после изморено разтърка очи. Бе имал тежък ден. Сам обаче знаеше, че това е само оправдание. Съзнанието му бе прекалено заето с други неща, за да решава и някаква скучна кръстословица.

Бе обикалял двадесет и пет минути с колата улиците на Амстердам да търси денонощна аптека за болкоуспокояващи лекарства, за да му

кажат накрая в хотела, че Греъм е заспал. Само си беше загубил времето. Греъм му създаваше неприятности – заради своята непреклонна гордост и твърдоглавие бе рискувал живота си. Ако кажеше на Колхински какво се бе случило, Греъм щеше сериозно да си изпати. Колхински щеше да бъде принуден да доложи на Филпот, който вече бе мъмрил Греъм, макар и устно, за неестественото му поведение по време на акция. Второ мъмрене би довело до писмено предупреждение, копие от което Филпот бе длъжен да прати и на генералния секретар на ООН. Той рядко се намесваше в работите на ЮНАКО, тъй като имаше пълно доверие във Филпот, но можеше да нареди да изтеглят Греъм от оперативна работа за неопределено време, докато случаят бъде преразгледан.

Телефонът извънтя и той вдигна слушалката.

– Ало?

– Си. У.?

– Да?

– Сергей се обажда.

Той смъкна крака от леглото и изложи пред Колхински събитията от деня, завършил със схватката между Греъм и Лемер.

– Тежко ли е състоянието на Майкъл?

– Не, само вратът му е целият в синини.

– Добре, но щом сте имали предавател, както казваш, защо сте пристигнали със Сабрина толкова късно? – попита Колхински.

Това бе въпросът, от който се страхуваше. Дали да каже истината, и то за доброто на Греъм, преди неговата независимост да е довела до фатална грешка? Или да застане на страната на колегата си, към когото изпитваше дълбока почит и дори възхищение, защото бе един от най-добрите в ЮНАКО? Хрумна му и друго – ако кажеше истината и след тази задача изтеглях Греъм от оперативна работа, просто щеше да се изпълни капризът на някой политик, седнал на топло на пет хиляди мили от тях. Проклет да бъде, ако допуснеше подобно нещо.

– Грешката е моя – каза той след кратко мълчание. – Реших да останем със Сабрина по-назад, за да не ни види Лемер. Не прецених правилно разстоянието.

– Не си човек, който би направил такава грешка, Си. У.

– Но все пак съм човек, Сергей. Важното е, че стигнахме навреме.

– Сигурен ли си, че всичко е наред? Полковникът се безпокоеше за теб още преди да заминеш от Ню Йорк.

Уитлок тихо изруга Греъм, заради когото подозренията срещу него се засилваха.

– Всичко е наред, Сергей. Вече ти казах, просто сбърках. Всички бъркаме понякога – аз, ти, дори полковникът.

– Сигурно си прав – промърмори Колхински.

– Как вървят нещата в Либия?

– Генералният секретар се срещна днес с либийския посланик.

– И какво стана?

– Нищо, либийците отказват каквито и да било преговори.

– Още ли не знаят кого са задържали и за коя организация работят тези хора?

– Не, още не.

– Кога изпращате Втори ударен отряд?

– Чакаме разрешение от генералния секретар. Той твърдо е решил първо да изчерпа всички дипломатически възможности.

– Проклети политици, единственото, което правят, е да си седят на задниците и да взимат решения...

– Стига, Си. У., достатъчно – рязко го прекъсна Колхински. – И ние изпитваме същото, но в случая ръцете ни са вързани. Генералният секретар е убеден, че постъпва правилно.

– И Чембърлейн е бил убеден в същото през тридесет и осма – ядосано каза Уитлок.

– Няма смисъл да обсъждаме тези неща по телефона, Си. У. Не можем да предприемем нищо без изричното нареждане на генералния секретар.

– Утре ли летиш за Амстердам?

– Оставам прикован до бюрото си до... – Колхински дълбоко въздъхна, – знам ли докога. Най-малкото докато генералният секретар реши как точно иска да уреди проблема с Либия.

– Тогава ще ти се обадя утре.

– Добре. Ако изникне нещо непредвидено, ще ви пратя Жак Ръст от Цюрих.

Линията прекъсна.

Уитлок остави слушалката и отново легна, като сложи ръце под главата си. Гледаше тавана, без да го вижда, и си мислеше, че много добре знае как се чувстват в момента Мартин Коен и колегите му от Втори ударен отряд. Изпитват гняв, сдържан донякъде от безсилието и несигурността. Генералният секретар имаше всички основания да желае дипломатическо разрешаване на конфликта – не негови приятели изнемогваха в някой забравен от бога затвор. Самият Уитлок бе попадал в подобна ситуация преди две години, когато Жак Ръст още бе член на

отряда. Тримата – ако си спомняше правилно, това бе бойното кръщение на Сабрина, чакаха в готовност, докато генералният секретар се опитваше да се споразумее с властите в Мароко за освобождаването на един оперативен сътрудник на ЮНАКО, хвърлен в затвора за непохватното убийство на двоен китайски агент. Когато след седемчасов разговор генералният секретар най-сетне се призна за победен, Трети ударен отряд веднага бе изпратен в Мароко да измъкне колегата си от затвора. Мисията им приключи успешно и щом се върнаха в Ню Йорк, въпросният колега набързо получи пост в Изпитателния център.

Мисълта за Ню Йорк го накара с угризение да си спомни за Кармен. Беше ѝ обещал да се обади вечерта. Но ако още беше сърдита? Ако отново се скараха толкова жестоко, както онази вечер в апартамента, преди да тръгне за летището? Знаеше, че единственият начин да се освободи от съмненията си е да ѝ се обади. Тъкмо се канеше да позвъни вкъщи, когато се сети, че тази нощ Кармен е до късно на работа в хирургията.

– Добър вечер, консултантският кабинет на доктор Уитлок – каза женски глас насреща.

– Здравей, Лаура. Си. У. Уитлок се обажда. Жена ми там ли е още?

Както и Кармен, Лаура Душ Сантуш беше пуерториканка. Работеше като нейна секретарка от седем години.

– Да, още е тук, господин Уитлок. Ще ви свържа с хирургията.

Още веднъж вдигнаха слушалката.

– Ало, на телефона е доктор Кармен Уитлок.

– Здравей, аз съм. Можеш ли да говориш?

– В момента в хирургията няма никой, ако това имаш предвид – гласът ѝ беше студен и чужд.

– Как си?

– Изненадвам се, че все още те е грижа след вчерашното ти изпълнение.

Отново му прикипя. Защо, по дяволите, ѝ се беше обадил? Беше ясно, че само ще продължат караницата оттам, където бяха спрели преди ден.

– Не искам да споря с теб по телефона, Кармен.

– О да, предпочитай лично. Не се обаждай повече, Си. У. Ще говорим за всичко това, когато се върнеш в Ню Йорк.

– Защо не сега? – попита той.

– И се пази – сега гласът ѝ бе топъл и страстен.

Телефонът прекъсна.

– Кармен? – извика той в слушалката. – Кармен, чуваш ли ме?
Тръшна телефона и отиде в банята за една гореща вана.
Чакаше го дълга, неспокойна нощ.

Шеста глава

Валя цяла нощ и едва призори дъждът намалая. Но и три часа по-късно тежките буреносни облаци продължаваха заплашително да висят над града и повечето пътници, които разчитаха на градския транспорт, предвидливо бяха взели със себе си дъждобран или чадър, за да се предпазят от неизбежния порой.

Ван Ден не правеше изключение, но когато седна в своя форд „Фиеста“, вече съжаляваше, че не е оставил габардиненото си палто въщи. Светофарът на ъгъла на „Хелмерсстрат“ и „Стадсхаудерскаде“ светна червено и той спря колата, като изтри с опакото на ръката си потта, избила по челото му. Чувстваше се толкова изплашен! Лемер трябваше да се обади към полунощ, за да съобщи, че е убил тайнствения информатор на Греъм, но телефонът така и не звънна. Какво се бе случило? Мъртъв ли бе информаторът? Или самият Лемер бе убит? А може би бе тръгнал към белгийската граница, както бе заплашил снощи? Арестуван ли беше? Тези въпроси не му дадоха да мигне почти цяла нощ. Най-много го тревожеше, разбира се, това, дали въпросният информатор бе успял да предаде на Греъм изболителните доказателства, с които разполагаше, каквито и да бяха те. Ако това бе станало, можеха да го арестуват веднага щом влезеше в музея. Тази мисъл го безпокоеше най-много през изтеклата нощ. Дори в един момент бе започнал да стяга куфара си, за да напусне страната, но в края на краищата логиката надделя и той се откажа от подобна идея. Ако Греъм бе открил някакви конкретни доказателства срещу него, защо не го бяха арестували веднага? Защо им трябваше да чакат до сутринта, когато щеше да отиде на работа в музея? Можеше да отиде, но можеше и да не отиде, нали? Това го успокои донякъде и той дори успя да дремне няколко часа.

Колата зави по „Музеумстрат“ и той видя бронирания фургон, спрял пред главното стълбище. Задните му врати бяха отворени точно както през онази сутрин, когато откараха оригинала на летището. Несигурността, която го обзе в първия момент, бързо се разсея и се превърна в самоувереност. Защо щяха да повтарят още веднъж всичко, ако не търсеха да се хванат и за най-малката сламка? Паркира колата, избърса още веднъж лицето си, излезе и заключи вратата.

Заели удобна позиция зад фургона, Греъм, Уитлок, Сабрина и Брундик наблюдаваха за трети пореден път как четиримата мъже от

персонала – същите четирима – внасят сандъка дубликат във фургона. Един от мъжете се извърна към тях:

- Искате да повторим същото ще веднъж?
- Съвсем същото – отговори Греъм.

Спуснаха едната страна на сандъка на пода, избутаха го навътре към стената на фургона и с добра маневра го поставиха на място – двама го държаха изправен, докато другите двама го прикрепваха отзад с въжета и скоби. Когато свършиха, човекът, който бе говорил с Греъм, дръпна силно сандъка един-два пъти и след като се убеди, че е здраво закрепен, им даде знак с вдигнат палец – всичко бе наред.

Греъм погледна Брудендик:

– Казахте, че операторът е снимал оттук. Мисля, че след това, което и сам видяхте, няма какво повече да се каже.

Брудендик поклати невярващо глава и се обърна към ван Ден:

– Защо, Милс? Пари? Ван Ден нервно преглътна.

– Професор Брудендик, нали не мислите, че... – гласът му заглъхна наред изречението, когато Греъм се обърна и застана пред него. През разкопаната яка на бялата му риза ясно изпъкваха тъмните петна по врата му.

– Не мислим, а знаем – каза Греъм и като видя вторачения в синините му поглед на ван Ден, допълни: – Добре изглеждам, нали?

– Но какво...

– Какво? – повтори саркастично той. – Лемер, ето какво.

Ван Ден погледна към Брудендик с отчаяната надежда, че ще намери съюзник.

– Кой е този Лемер? За какво изобщо е всичко това?

– Аз ще ти кажа за какво е всичко това – обади се Греъм, тъй като Брудендик очевидно не се наемаше да обясни. – Вчера огледах фургона и установих, че мога свободно да се движа вътре. Но на филма забелязах, че единият от мъжете трябва да се промъква странично напред, за да закрепи картината в дъното на фургона. Не бях сигурен дали това има някакво особено значение, но все пак реших да проверя и помолих четиримата мъже да повторят още веднъж нещата на живо. Днес сутринта ние четиримата внимателно проучихме тази част от филма, преди да повикаме работниците да сложат резервния сандък във фургона. Направиха го три пъти и резултатът винаги е един и същ. Човекът, който е връзвал предния край на картината в деня на заминаването, днес се движеше толкова свободно, колкото и аз. Защо тогава на филма не е така? Защото във фургона е имало фалшиви панели, по-дебели в дъното,

отколкото при входа; те са създали невярната перспектива, която камерата не е успяла да улови. Ти и двамата мъже от охраната сте били заключени в задната част на фургона от момента, в който сте тръгнали от тук, чак до пристигането ви на летището. Като се има предвид, че ви е придружавал и полицейски ескорт, единствената възможност да смени те сандъците е била по време на пътя до летището. Нещо да кажеш?

Ван Ден се втурна към колата си, но предната врата бе заключена. Тъкмо се канеше да побегне към „Зингелрахт“, когато Греъм го настигна и заби юмрук в стомаха му. Ван Ден се строполи на земята, вкопчил ръце в корема си.

– Майк, стига! – извика Уитлок и го блъсна настрани. – Какво ти става?

– Не обичам хора, които пращат главорези по петите ми – отговори Греъм и се дръпна от Уитлок, който го държеше за ръката.

Сабрина забеляза четиримата мъже от персонала да се приближават към тях с присвити очи, заинтригувани от разигралата се сцена, и каза на Брудендик:

– Разкарайте ги бързо! Той се колебаеше.

– Искате и те да разберат за подмяната ли? – добави тя.

Брудендик тръгна насреща им с вдигнати ръце и те почти веднага се върнаха във фургона, след което го откараха в гаража.

Уитлок помогна на ван Ден да се изправи и го поведе към музея. Във файето Брудендик предложи разпитът да се проведе в кабинета му.

– А вие къде ще отидете? – попита го Греъм. Брудендик се стъписа.

– Нямате необходимото разрешение, за да присъствате – поясни Греъм.

– Но аз нося отговорност за картината. Имам право да знам какво е станало с ж – каза той и се обърна към Уитлок и Сабрина за подкрепа. И двамата поклатиха отрицателно глава. – С кого трябва да се свържа, за да получа такова разрешение?

Сабрина сви рамене:

– Опитайте с министър-председателя например.

– С министър-председателя ли? – повтори учудено той, после отпусна покорно ръце. – Ясно, разбирам. За колко време ще ви трябва кабинетът ми?

Сабрина размени тихо няколко думи с Греъм и отново се обърна към Брудендик.

– Дълбоко ценим предложението ви, но все пак предпочитаме да

използваме стаята, която бяхте отделили за нас вчера.

– Ще ми кажете ли все пак нещо?

Сабрина се загледа след Греъм и Уитлок, които отвеждаха ван Ден надолу по коридора, и едва след това му отговори.

– Нямам право. Ще изпратим рапорт за това, което сме открили, до вашия министър-председател. Единствено от него зависи дали и вие ще получите копие.

Ван Ден вдигна очи, когато Сабрина влезе в стаята. Бе седнал на един от дървените столове, ръцете му бях здраво склучени на масата пред него. Уитлок седеше на перваза на единствения прозорец в стаята, а Греъм разсеяно въртеше писалката в ръка. Не отделяше поглед от тила на ван Ден – искаше му се той да направи опит да я вземе. Чувстваше, че насъбралият се в душата му гняв далеч не се е изпарил.

– Готови ли сте, момчета? – попита Сабрина.

Греъм кимна и хвърли писалката на масата.

– Твоя е, ако не се лъжа.

Ван Ден вдигна писалката, огледа я и поклати глава.

– За пръв път я виждам.

Греъм го сграбчи за яката, вдигна го на крака и го блъсна в стената.

– Търпението ми се изчерпа. Ще ни окажеш пълно съдействие, това ти го обещавам.

Ван Ден предизвикателно го погледна в очите.

– Не разполагате с нищо срещу мен и много добре го знаете. Теорията ви ще се провали в съда.

– Но не и признанието на Лемер – каза Уитлок, като застана зад Греъм.

– Той изобщо не знае името ми... – избухна ван Ден и внезапно млъкна, когато осъзна какво бе казал.

Уитлок се усмихна и отиде до другия дървен стол, обърна го към себе си и седна, като опря ръце на облегалката.

Ван Ден седна отново и погледна към телефона.

– Няма да кажа нищо повече, преди да повикам адвоката си. Ще говоря само в негово присъствие.

– Адвокатът ти може да присъства само ако даваш показания пред полицията – каза Уитлок.

– И сега имам право адвокатът ми да бъде тук! – отвърна ван Ден.

Уитлок кимна в знак на съгласие.

– Да, разбира се, но преди да му се обадиш, размисли добре. Не забравяй, че сме длъжни да съобщим на полицията това, което се каже тук.

От нас зависи какво ще пропуснем. Полицията не знае кой е убил Тойсген – ние знаем. Полицията не разполага с оръжието на убийството – то е в нас. Не могат също така да направят връзка между теб и Лемер. Ние можем. Ако не се брой съучастието в убийство, присъдата може вместо доживотен затвор да е десет години.

– А признанието на Лемер? Полицаяте непременно ще разкрият връзката помежду ни, когато съпоставят нещата.

– Лемер нищо не е признавал. Той е мъртъв – каза Уитлок и издържа погледа на ван Ден. – Сам виждаш, че е в твой интерес да ни сътрудничиш.

– Да, но какво ще ви попречи да не удържите на думата си, щом веднъж ви съобщя, каквото знам?

– Нищо – отвърна сухо Уитлок. – Но ние сме единственият ти шанс.

– Ще ви помогна – каза най-сетне ван Ден. Гласът му едва се чуваше.

Сабрина извади от чантата си малкия касетофон „Сони“ и го сложи на масата между Уитлок и ван Ден. Уитлок натисна копчето за запис и попита:

– Кой те нае да откраднеш картината?

– Андре Драго.

Уитлок погледна въпросително Греъм и Сабрина, но и те като него чуваха името за пръв път.

– Какво знаеш за него?

– Само това, че е личен секретар на един мултимилionер, Мартин Шрадер.

– Шрадер? – промърмори замислено Уитлок. – Звучи ми познато...

Сабрина затвори очи и потърка с палец и показалец горната част на носа си – тя също се напругаше да свърже името с някакъв факт.

– Май нещо ви е къса паметта, а? – обади се Греъм, като местеше очи от Уитлок към Сабрина. – Не помните ли големия скандал, който избухна в европейските бизнес кръгове през седемдесет и девета, когато руснаците влязоха в Афганистан? Една тайна операция на европейските митнически власти изобличи немската оръжейна фирма „Хехт“, че е продавала на руснаците химическо оръжие, използвано срещу муджахидините. Управителният съвет бе принуден да подаде оставка, а Мартин Шрадер, собственикът на фирмата, трябваше да продаде компанията направо на безценица. Последното, което чух за него, бе, че е напуснал страната – той погледна към ван Ден. – Къде живее сега?

– В Рио де Жанейро.

– Срещал ли си се с него? – попита Сабрина.

– Не, Драго уреждаше всичко.

– Защо са избрали теб, а не Брудендик, да речем, или главния уредник Гейзер? – запита го Уитлок.

– За Брудендик и дума не може да става, прекалено е честен. Гейзер пък всеки уикенд се запива с приятели и Драго е решил, че може да изтърве нещо в момент на слабост. Аз почти не пия и нямам кой знае какви приятели. Каза ми, че идеално ставам за тази работа.

– А кой се спря на Тойсген? – продължи да задава въпроси Уитлок.

– Шрадер, макар че на практика не го е виждал лично. Както вече ви казах, Драго движеше всичко. Тойсген бе измъкнат нелегално от Русия единствено за да нарисува фалшивата картина. Бе най-добрият фалшификатор в Москва, а Рембранд бе любимият му художник.

– Хамилтън и Лемер също ли бяха наети от Драго? – попита Уитлок.

– Не, тях аз ги наех. Драго възложи цялата операция в Амстердам на мен. Първата ми работа бе да открия подходяща основа, която Тойсген да сложи под платното с фалшификата. Свързах се с Хамилтън и той откри картината на Зегерс, която пасваше отлично.

– Хамилтън знаеше ли защо ви трябва картината? – попита Сабрина.

– Не, казах му само, че търся картина с такива размери. После Тойсген поиска да я взема, но тъй като не познавах подходящи хора, Хамилтън предложи да използвам Лемер, който работеше за него. Дори не знам как изглежда... – той млъкна и втренчи поглед в Уитлок. – Чувахме се само по телефона. Идеята бе на Драго – искаше възможно най-малко хора да знаят какво точно става.

– Кой нареди да убият Тойсген? – попита Грѐм.

Ван Ден прокара пръсти през влажната си коса.

– Когато разбрах, че сте по следите му, изпаднах в паника. Трябваше да го накарам да млъкне; ако го бяхте пипнали първи, сигурно щеше да проговори. Не че исках така да стане. Повярвайте ми, наистина не исках така.

– Значи ти си казал на Лемер да го убие? – попита Уитлок.

Ван Ден мрачно кимна и като видя, че Уитлок сочи касетофона, неохотно промърмори:

– Да, аз.

– А как вербува Кеплер? – запита Сабрина. Ван Ден, който гледаше

как лентата бавно се навива, вдигна изпитателно очи към Уитлок и каза:

– Ще изтриете всичко, което показва, че съм замесен в убийство, нали? Обещахте ми.

– Отговаряй! – кресна Греъм и се надвеси заплашително над него. – Как вербува Кеплер?

– Не аз, Драго го вербува.

Уитлок кимна с глава, припомняйки си вчерашния разговор с ван Ден, и добави:

– А за да бъде сигурен, че ще възложат договора на него, той предложил да транспортира картината до летището почти без пари.

– После по пътя ти и двамата пазачи сте сменили картините, а след като фалшификатът бил свален, полицейският ескорт нямало защо да придружава Кеплер и празния според всички фургон обратно до музея, така че той е имал достатъчно време да прибере оригинала и фалшивите панели, преди да се върне. Прав ли съм?

– Да – отвърна ван Ден, без да поглежда Греъм в очите.

– Колко трябваше да ти платят за подмяната на картините? – попита Сабрина.

– В случай на успех щях да получа десет милиона долара.

– Дадоха ли ти нещо в аванс? – продължи тя.

– Драго внесе на мое име един милион долара в швейцарска банка. Каза, че ще получа останалото, след като фалшификатът се върне в музея.

– Колко платиха на другите? – попита Уитлок.

– Тойсен получи половин милион долара, но жестът бе напълно символичен. Парите изобщо не го интересуваха. На Лемер и Хамилтън платих аз, от сметката за текущи разходи, която Драго бе открил на мое име тук в Амстердам. За Кеплер и пазачите не знам, предполагам, че Драго им е платил.

Греъм седна на ръба на бюрото.

– Милион и половина долара плюс разходите, и то за една от най-ценните – или по-скоро безценните – картини в света. Шрадер е направил добра сделка.

– Десет и половина милиона плюс разходите – поправи го ван Ден.

Греъм му хвърли презрителен поглед.

– Май си доста наивен, а? Драго е внесъл онзи милион на твое име само за да ти разпали апетита. Изобщо не е имал намерение да ти плаща останалото. Знаеш твърде много.

Ван Ден погледна към Уитлок, който поклати глава в знак на

съгласие.

– И според мен е така. Ако играеше честно, Драго щеше да внесе в швейцарската ти сметка поне половината пари.

Ван Ден впи очи в разтрепераните си ръце.

– Как съм могъл да бъда толкова сляп? От самото начало той само ме е използвал!

– Драго знае ли, че фалшификацията е разкрита? – наруши Сабрина внезапно настъпилото мълчание.

Ван Ден поклати отрицателно глава:

– Не. Той твърдеше, че, ако подмяната се разкрие, сензацията ще разтърси света. Явно не е включвал в сметката тайно разследване.

– Харесват ми прекалено самоуверените противници. Винаги допускат грешки – каза с усмивка Греъм.

Думите му накараха Сабрина да се сети за Смайли и Изпитателния център. Смайли я беше нарекъл импулсивна и прекалено самоуверена. Зачуди се дали Греъм не говори косвено на нея, въпреки че не му беше противник... Тя знаеше, че е така. Но дали той знаеше?

– И дори за миг не ти хрумна да се обадиш на Драго? – учуди се Уитлок.

– Защо да рискувам да загубя десет милиона долара?

– Знаеше ли за грешката във фалшификацията? – попита Сабрина.

– Да, знаех. Всъщност на такива грешки им казват „подписи“. Много фалшификатори ги правят, за да оставят някаква следа от индивидуалност в творбата си. И Драго знаеше, но нито той, нито аз успяхме да откажем Тойсген от това.

– Жена ти знае ли? – попита Уитлок.

Ван Ден виновно извърна очи към касетофона.

– Не. Възнамерявах да я зарежа и да започна с тези пари нов живот. С брака ни е приключено от години. Пък и да знаеше, нямаше да има никакво значение. Не би се притеснила особено.

– Опиши ни Драго – пресипнало каза Уитлок, като с усилие се откъсна от връхлетелите го мисли за собствения му брак, за да продължи с разпита. И да мисли само за него.

– Малко над тридесетте. Много обича бяло, отива на косата му – светлоруса, подстригана много късо. Лицето му е тясно и слабо, носи очила с телени рамки. Често се усмихва, но очите му винаги остават студени и безизразни, сякаш гледа през теб. Много е... изнервящо – ван Ден махна с ръка към телефона. – Е, казах ви всичко, което знаех. Няма ли сега да се обадите в полицията?

– Няма да замесваме полицията на този етап – обясни Уитлок. – Ще останеш под домашен арест, докато музеят не си възвърне оригинала. Едва тогава ще бъде повдигнато обвинение срещу теб.

– Това е противозаконно! – избухна ван Ден.

– На теория да – отвърна Уитлок.

– Адвокатът ми няма да остави нещата така и ще раздуха случая! Да ме държите затворен против волята ми, и то в собствения ми дом, това си е живо престъпление.

– Така само усложняваш положението си – каза Уитлок. – Мислех, че сме се споразумели.

– Да, споразумяхме се, но ето че извъртате всичко в интерес на собствените си цели.

Греъм се наведе през масата и вдигна пръст на сантиметри от лицето на ван Ден.

– Само се опитай да ни играеш номера и ще се погрижим да бъдеш белязан още преди да си видял вратите на затвора. Обещавам ти го.

Ван Ден изтри с ръка овлажнялото си чело и каза: – Добре, ще правя, каквото ми кажете. Греъм и Уитлок го изведоха от стаята. Сабрина звънна на Питер де Джонг и той обеща веднага да постави денонощна охрана в къщата на ван Ден. Затвори телефона, взе малкия касетофон със запис и бързо излезе да ги догони.

Жак Ръст се приземи на летище „Схипхол“ на борда на самолет „Чесна“ 340, собственост на една компания в Цюрих, която служеше за параван на ЮНАКО. На самата писта го чакаше черен мерцедес, който веднага го закара в хотела.

Бе четиридесет и две годишен французин с оредяваща черна коса, която упорито продължаваше да подстригва късо, и със светлосини очи, оживяващи суровото му и мъжествено лице. За четиринадесет години бе постигнал забележителна кариера във френските служби за контрашпионаж, но после бе подал оставка, за да започне работа в ЮНАКО – първоначално само с Уитлок, преди бюджетът да позволи на Филпот да увеличи броя на оперативните работници от двадесет на тридесет. Тогава той и Колхински реорганизираха и модернизираха всички оперативни структури на ЮНАКО и така възникнаха ударните отряди. Ръст и Уитлок поеха Сабрина, за да я научат възможно най-бързо на тънкостите в работата, и само за шест месеца Трети ударен отряд си спечели всеобщо признание като групата с най-добри професионалисти. Ръст смяташе, че това все още е така. Въпреки всичките си странности Греъм бе великолепен заместник.

Година след създаването му Трети ударен отряд бе пратен в Марсилия да унищожи наркотрафика между Франция и Алжир. По време на едно най-обикновено разузнаване край доковете Ръст и Сабрина попаднаха под обстрел и той бе ранен в гръбнака, докато се опитваше да се измъкне. Остана парализиран от кръста надолу и след като го изписаха от болницата, започна работа в командния център като главен съветник. Когато обаче шефът на европейския отдел загина при автомобилна катастрофа, за негов приемник бе назначен Ръст – за най-голяма изненада на мнозина посветени, които очакваха, че мястото ще получи Колхински. Гледната точка на Филпот обаче бе друга. Той много добре знаеше, че една от основните причини Колхински да се вкопчи в шанса да премине към ЮНАКО бе желанието му да се измъкне от бюрото си на „Лубянка“. Негова стихия бе работата „на терен“. От друга страна, дните на Ръст като оперативен работник бяха свършили и той изгаряше от нетърпение да опита на какво е способен в деловата част. Със своята проникателност, задълбочено познаване на европейските проблеми и многобройните си връзки в Стария континент той бе изключително подходящ за подобна работа. И ето че сега, година по-късно, новият шеф на европейския отдел бе спечелил на своя страна критиците със своята дружелюбност, принципност и висок професионализъм.

Мерцедесът спря пред входа на „Парк хотел“. Шофьорът изскочи от колата, отвори багажника и извади сгъваемата инвалидна количка, правена по поръчка специално за Ръст. Бързо я сглоби и я избута до задната врата. Портиерът, който бе наблюдавал сцената отдалеч, побърза да отвори вратата на пътника.

– Разрешете да ви помогна, господине.

Ръст се дръпна назад и вдигна ръце, сякаш за да се защити.

– Не съм инвалид!

– Извинете, господине – каза портиерът.

– Non, аз трябва да ви се извиня – отвърна Ръст с печална усмивка.

– Зная, че не искахте да ме обидите, но мога и сам. Благодаря ви все пак.

Той се опря здраво с ръце на седалката и отблъсна тялото си напред към отворената врата на колата. Протегна ръка, за да хване облегалката на количката, но успя само да я докосне леко и въпреки че спирачките бяха натиснати, количката се плъзна малко настрана. Ръст тихо изруга. Портиерът пристъпи напред и понечи да я върне на старото ѝ място, но шофьорът го сграбчи за ръката и му даде знак да не се меси. Знаеше, че жестът няма да бъде посрещнат добре. Ръст се вкопчи в седалката и внимателно се наведе навън, за да докара количката си обратно. Този

път я хвана здраво и като прехвърли тежестта си върху другата ръка, се надигна от седалката и се премести навън. После стисна зъби, извъртя тялото си и като се отпусна тежко назад, седна в количката. Лицето му бе почервенияло от усилието. В едната облегалка бе монтирано дистанционно управление; Ръст натисна копчето, освободи спирачките и се завъртя с лице към хотела.

– Всъщност е много по-лесно, отколкото изглежда – каза той на портиера.

Портиерът явно се съмняваше. Свали фуражката си в знак на възхищение и побърза да обслужи таксито, спряло зад мерцедеса.

– Няма да се бавя много – каза Ръст, докато взимаше куфарчето си от шофьора.

– Да, господине – отвърна той и отново седна зад волана.

Ръст насочи количката си към вратите на хотела, които автоматично се отвориха пред него, и влезе във фойето. Огледа добре рецепцията, избра най-хубавото момиче и го попита за стаята на Сабрина. Девойката му каза номера и даде знак на пиколото да отиде до асансьора и да натисне бутона вместо него.

– Non, non – извика му Ръст и измъкна някъде отстрани под стола пластмасова показалка, с която натисна копчето.

От асансьора до стаята на Сабрина не беше далеч. Той почука на вратата и когато тя му отвори, каза:

– Bonjour, chérie, comment vas-tu?⁶

Сабрина го целуна леко по двете бузи и се дръпна настрани, за да може да влезе.

– Très bien, et toi?⁷

– Ah, bien, bien.⁸ Както винаги, когато те срещна.

– Ласкател – отвърна тя, а в очите ѝ се четеше лъжлив укор. – Как мина полетът?

– За щастие без особени произшествия – отговори Ръст и се придвижи до малкия хладилник зад телевизора, за да си вземе кутия пепси. – Къде е безстрашният ти дует?

– Ей сега ще ги повикам – засмя се тя.

Пръв дойде Греъм. Стиснаха си ръце и Ръст се поизправи, за да обърне яката на ризата му и да огледа добре синините по врата му.

– Изглежда ужасно, Майк.

6. – Здравей, скъпа, как си? (фр.).

7. – Много добре, а ти? (фр.).

8. – Също добре. (фр.).

– Неизбежна част от рисковете, които поемаме с тази работа – отвърна Греъм и сви рамене.

– Не ми говори – измърмори Ръст и се обърна, когато на вратата се почука отново. – Сигурно е Си. У. Вечният джентълмен.

– Влизай, Си. У. – извика Сабрина. Уитлок влезе и се усмихна на Ръст:

– Как си, Жак?

– Както винаги, Си. У., както винаги. Стиснаха си ръце и Уитлок седна на крайчеца на една от двете спални.

– Сергей информира ли те по случая?

– И още как! – отвърна Ръст с усмивка. – Да беше видял телекса, който получих тази сутрин! Мислех, че никога няма да свърши.

Той извади една папка от дипломатическото си куфарче, затвори го и го остави на пода до количката си.

– Попаднахме на нещо много интересно, докато събирахме данни за Шрадер и Драго. Хорст Кеплер е бил шеф на охраната в „Хехт“. Собственик на фирмата му в Амстердам е Шрадер.

– Този Шрадер добре си планира нещата – каза Сабрина.

– А двамата служители на Кеплер, които са участвали в подмяната? – попита Греъм. – Открихте ли нещо за тях?

– Да – отвърна Ръст и отвори папката. – Ернест де Вере, тридесет и двегодишен, осъден на двадесет години затвор за банков обир. Излежал е седем години от присъдата. Нает е от Кеплер преди две години.

– Човек, който е бил осъждан за обир на банка, да работи във фирма за охрана! – възкликна Уитлок и се намръщи. – Умът ми не го побира.

– Почакай да чуеш и останалото, Си. У. – каза Ръст и отново погледна в папката. – Вторият се казва Руди Остеруйс, тридесет и петгодишен. За ограбване на охраняван фургон е бил осъден на осемнадесет години затвор, от които е излежал девет. Нает е от Кеплер преди единадесет месеца, четири дни след като е излязъл на свобода.

– Сигурно още в затвора са знаели, че Кеплер възнамерява да ги наеме веднага щом ги пуснат.

– Наистина така изглежда, chérie – съгласи се Ръст. – Според сведенията първоначално са имали големи неприятности в затвора, но после изведнъж се превърнали в примерни затворници. Остеруйс дори стигнал дотам, че станал доносник, за да направи добро впечатление на надзирателите. Ползвали са се и със специални привилегии, а честната дума, давана в такива случаи, при тях била чиста формалност. Управителят на

затвора твърдял, че наказателната система е превъзпитала и двамата.

– Добре са го преметнали – презрително промърмори Греъм.

– Погрижили сме се за Лемер и Тойсген. Трупове им ще бъдат открити едва преди процеса. За Лемер със сигурност няма да се усъмнят – полицията просто ще приеме, че още се крие. Мисля, че изчезването на Тойсген също няма да се забележи. На практика той е живееел като отшелник, не се знае да е имал никакви приятели. Един от нашите хора ще държи под око апартамента му през следващите няколко дни, в случай че донесат мляко или вестници.

– Аз се сещам за някой, на когото Тойсген ще му липсва – каза Греъм. Имаше предвид бармана в „Бохемер“.

Ръст изслуша наблюденията му, после си записа нещо и каза:

– Ще оставим нещата така, Майк, а и не мисля, че това ни засяга. Дори този барман да реши да съобщи, че Тойсген е изчезнал, не виждам как Шрадер може да разбере.

Телефонът извънтя и Сабрина вдигна слушалката. Отсреща мълчаха, после колеблив глас попита:

– Сабрина?

– На телефона.

– Питер де Джонг се обажда. Жак там ли е?

– Момент – тя закри с ръка слушалката и каза на Ръст кой го търси. Той се намръщи, приближи се с количката си и взе слушалката. Изражението му ставаше все по-мрачно и накрая, преди да затвори, той благодари на де Джонг, че се е обадил.

– Ван Ден е мъртъв.

– Мъртъв ли? – извика Сабрина. – Как така?

– Самоубил се е. Обесил се е на душа в банята. Ние, естествено, ще проведем свое разследване как е успял да вмъкне въжето вътре, но е казал на пазачите нещо, което може би обяснява защо го е извършил. Споменал е, че изпитва ужас да отиде в затвора, щом още отсега бил белязан. Какво ли може да означава това?

– Тъй като идеята за домашен арест не му се нравеше особено, аз му казах, че, ако откаже да ни сътрудничи, ще се погрижим да бъде белязан още преди да стъпи в затвора – каза Греъм, изправи се и отиде до прозореца. – Просто исках да го сплаша.

– Очевидно си успял – отвърна сухо Ръст.

– Така трябваше, Жак – не се съдържа Уитлок и повиши глас на бившия си партньор. – Параграф 46 от Хартата гласи: „Всеки член на ударен отряд има право да постави заподозрения под домашен арест, ако

смята, че той може по някакъв начин да провали успеха на възложената задача.“ По закон обаче нямаме никакво право да държим заподозрени лица затворени в собствения им дом, така че трябва да си служим с други методи, макар и недотам почтени. Няма защо да ни обвиняваш. Другият вариант е някакъв си мазен адвокат да вдига шум за неправомерни действия и да заплашва, че ще разобличи ЮНАКО пред световната преса.

– Не ви обвинявам, Си. У. Много добре знам проблемите около параграф 46. Не забравяй, че и аз съм бил като вас. Това, което ме притеснява, е как ще реагира полковникът на доклада, който съм принуден да му изпратя. Знаеш колко докачлив може да бъде по въпроса за методите на Майк да постига ефект.

– Защо трябва да му казваш? – попита Сабрина, като гледаше Ръст в очите. – Ван Ден бе точно от типа хора, склонни към самоубийство, изобщо не мислеше трезво. Кой знае какво е имал предвид с това, че е „белязан човек“?

– Няма нужда да ме прикриваш – озъби се ядосано Грѐм. – Чисто и просто кажи истината. Нямам какво да крия.

– Стига с този твой инат, Майк – каза Ръст, кимайки замислено с глава, докато преценяваше идеята на Сабрина. – Разбирам позицията ти, chérgie. Ще я имам предвид, когато пиша доклада си.

– Какво успяхте да откриете за Шрадер и Драго? – понита Уитлок, нарушавайки внезапно възцарилото се мълчание.

Ръст отпи от кутията с пепси, преди да отговори.

– Мисля, че Майк ви е запознал със събитията, принудили Шрадер да продаде „Хехт“. Тук разполагам с по-подробно изложение на фактите, което ще прочетете в самолета. Що се отнася до Драго, ударихме на камък. Пуснахме името му в компютрите – пълен провал. Сякаш изобщо не съществува. Тогава се обърнахме към Лангли с надеждата, че там може да знаят нещо. Оказа се, че е бил шифровчик в чешкото разузнаване, преди да избяга на Запад преди пет години. След като бил преслушан от ЦРУ, заминал за Рио де Жанейро и през последните четири години работи за Шрадер. Връзката ви в Рио ще може да ви каже повече, близка приятелка е на Шрадер.

– Жена ли е? – попита подозрително Грѐм.

– Да, казва се Шивон Сен-Жак.

– Звучи екзотично – усмихна се Уитлок.

– И както личи по всичко, наистина е. Има обаче малък проблем. Дават ни я на заем от ЦРУ.

– Страхотно! – Греъм бе направо бесен. – Нямаме ли си свой човек в Рио?

– Имахме, но загина миналата година. Произшествие с моторница.

– А, Рамирес. Спомням си. Но защо полковникът не е пратил друг на негово място?

– Защото не можа да намери подходящ, Майк. Трябваше му човек, който да се движи в същите среди като Рамирес, да има същите приятели. Никой не отговаряше на тези условия и тогава полковникът поразпита тук-там за Шивон. В ЦРУ, естествено, не останаха очаровани от предложенията му. Дори направо отказаха да дискутират въпроса, което бе напълно разбираемо при тези обстоятелства. В края на краищата тя е може би най-добрият им агент в Южна Америка. Както обаче и сами можете да се досетите, полковникът не смяташе да се предава и отиде директно при генералния секретар с молба да му ходатайства. Генералният секретар се свърза с президента, който на свой ред повика директора на ЦРУ в Белия дом. С една дума, сега Шивон все още е преди всичко сътрудник на ЦРУ, но е на разположение и на ЮНАКО, ако стане нужда. Отношенията с ЦРУ се вкиснаха, но това не е нещо ново. Полковникът не се разтревожи кой знае колко, нали получи, каквото искаше.

– Виждал ли си я?

– Наистина ли мислиш, че имам време да ходя до Рио, Майк? Не съм я виждал, но е добра, истински професионалист.

– Сигурно, щом полковникът е отишъл толкова далеч, за да я получи – каза Сабрина.

– Но дали можем да ѝ се доверим? – попита Уитлок.

– Информирана е за случая, но това не означава, че трябва да я посетите във всичко... Задачата ѝ е да ви запознае с Шрадер, това е всичко.

– Тоест тя си е преди всичко и най-вече човек на ЦРУ и трябва да се отнасяме с нея крайно предпазливо – каза Греъм.

Начинът му на изразяване накара Ръст да се усмихне.

– Предпазливо, Майк, не враждебно. Тя е на наша страна.

– Кога заминаваме? – попита Уитлок.

– Довечера в шест – отговори Ръст и извади от дипломатическото си куфарче три запечатани плика. – Полет на КЛМ № 730 до Дакар и Рио. Ще пристигнете утре рано сутринта. И не забравяйте, че Бразилия е с четири часа назад от европейското време. Ще отседнете в хотел „Меридиен“, резервациите ви са потвърдени. Изобщо не знам как е успял

полковникът – сега там има карнавал.

– Защо такъв луксозен хотел? – попита Греъм.

– Защото ще минаваш за богат бизнесмен от Ню Йорк и е задължително да живееш в един от най-скъпите хотели в града – каза Ръст и си пое дълбоко дъх, преди неохотно да продължи нататък. – Сабрина ще се представя за твоя жена. Там сте на сватбено пътешествие. Съжалявам, Майк, но няма друг начин. Отвратително е спрямо теб, след като Кари...

– За какво, по дяволите, се извиняваш, Жак? – прекъсна го остро Греъм, когато чу името на жена си. После погледна Сабрина. – Това е служба, нищо повече.

Тя кимна.

– Шивон е стара приятелка, която не си виждала от много отдавна – обърна се Ръст към нея. – Това е достатъчно, за да бъдете поканени в „Ривиера Клъб“, собственик на който е Шрадер. Достъпът е само с покани. Шивон е споменала пред Сергей и за някакъв прием, който Шрадер дава всяка година в чест на карнавала, но ще ви обясни всичко по-подробно, когато пристигнете в Рио.

– Къде е моето място във всичко това? – попита Уитлок.

– Пазиш тила, топ ати – отвърна Ръст, но усмивката замръзна на устните му, когато видя обидата в очите на Уитлок.

– Винаги едно и също, нали? Добричкият стар Си. У., той ще пази тила. Той няма нищо против. Само че имам нещо против, Жак. Имам нещо против, когато никоой дори не се сеща да ме пита за мнението ми.

Той стана и излезе от стаята. Ръст втрещено гледаше към вратата.

– Какво беше това? Винаги е пазил тила. Там е най-добър.

– Може би точно това е проблемът – каза Греъм. – Остават му още четири години, преди да се пенсионира като чиновник в командния център. Не ти ли е минавало през ума, че може би иска да докаже нещо на себе си в акция, преди да е станало твърде късно?

– Но Си. У. никога не е бил амбициозен!

– Не така, както ти го разбираш, Жак, но всеки е амбициозен по своему.

Замислен над думите му, Ръст остави трите кафяви плика върху масичката за кафе, порови в куфарчето си и извади малка кутийка, която протегна към Сабрина.

Тя я отвори и видя осемнадесеткаратов златен венчален пръстен, поставен върху мека подложка.

– Прекрасен е – тихо промълви тя.

– Да, като реквизит – отвърна Ръст. Можеше да разбере неговата неприязън. И той като Греъм бе изгубил единствената жена в живота си, която бе обичал истински. Бе се запознал с Терез Марден във Франция още докато работеше в отдела за контрашпионаж. Тя бе свидетелка по дело за наркотици и му бе възложено да я пази по време на процеса. Започнаха да се срещат почти веднага и след шест месеца тя вече живееше в квартирата му. Когато го назначиха в ЮНАКО, Терез напусна работата си в универсалния магазин на „Галери Лафайет“ в Париж и се премести с него в Ню Йорк. И двамата не искаха да се женят и живяха щастливо през следващите осем години. След онзи фатален изстрел обаче тя се отчужди от него, неспособна да се примири с мисълта, че той ще остане инвалид за цял живот. Върна се във Франция още преди да го изпишат от болницата. Последното, което бе чул за нея, бе, че живеела с някакъв скиор в Люцерн.

Сабрина внезапно усети, че Ръст я наблюдава. Усмихна й се тъжно:

– Мислеше си за Терез, n'est-ce pas?

– Заради пръстена.

– И аз – Ръст плесна с ръце. – Стига толкова. Вие трябва да се приготвите за самолета, а аз трябва да се върна в Цюрих възможно най-бързо. Сигурно Втори ударен отряд вече е в Алжир...

– Значи все пак са тръгнали? – развълнувано го прекъсна тя.

– Мислех, че Сергей ви е казал.

– Когато Си. У. звъня в Ню Йорк, на работа беше още нощният дежурен. Не сме се чували със Сергей от вчера.

– Е, излетяха тази нощ. Планът е да се прехвърлят довечера в Либия и да измъкнат другите или утре, или вдругиден – той подкара количката си. – Желая ви успех и късмет, въпреки че не знам досега да ви е трябвал.

– Благодаря все пак – отвърна Сабрина и го целуна по бузата.

Ръст стисна ръка на Греъм и каза:

– Съжалявам, че Сабрина трябва да играе ролята на твоя жена, Майк.

– Всичко е наред, Жак. Честна дума. Сабрина отвори вратата и Ръст спря до нея.

– Кажй довиждане на Си. У. от мое име. Ако има нещо, знае къде да ме намери. Стига да иска да говори за това, разбира се.

Сви рамене и се скри надолу по коридора.

Сабрина се обърна да влезе в стаята и видя Греъм, който напрегнало се взираше в нея. Изведнъж се почувства неловко, без сама да знае

защо, и несъзнателно направи крачка назад, смутено опитвайки се да издържи хипнотичния му поглед. Когато заговори, гласът ѝ леко трепереше.

– Какво има, Майк?

– Чудех се как ли щеше да реагира Кари на всичко това.

– Е, и? – все още несигурно попита тя.

– Щеше да полудее от ревност – отвърна Греъм и излезе в коридора. После се обърна още веднъж към нея. – Но мисля, че тайно щеше да даде одобрението си.

Сабрина остана до вратата дълго след като той бе влязъл в стаята си. Одобрение за какво? За нея? Или за това, че олицетворява неговата съпруга в интерес на работата?

Най-сетне затвори вратата, съблече се и влезе в банята за дълъг и горещ душ. Едва когато избърса парата от огледалото на стената, забележа, че през цялото време несъзнателно се е усмихвала сама на себе си.

Седма глава

Кацнаха на международното летище „Галеан“ в Рио де Жанейро в два и половина през нощта и взеха такси до „Меридиен“ – хотел на тридесет и осем етажа в подножието на „Захарната планина“⁹ и с изглед към брега на Копакабана. Греъм плати на шофьора, който им бе помогнал да внесат куфарите си във фойето, и отиде на рецепцията да уреди регистрацията.

Жената потърси името му в компютъра.

– Господин и госпожа Греъм от Ню Йорк?

– Да.

– Моите поздравления, сър.

– Благодаря – промърмори Греъм не много убедително.

Тя му даде да попълни регистрационната карта.

– Бихте ли ми дали вашите паспорти, моля? Греъм ги извади от джоба си и ги сложи на рецепцията. Попълни формуляра и го побутна към жената.

– Първоначално бяхме предвидили да ви настаним в отделно бунгало – само с това разполагахме вчера, когато бе направена резервацията. Но очевидно имате късмет, тъй като днес следобед една от предварителните заявки бе анулирана и се освободи точно апартамент за младоженци. Даваме ви него, и то на същата цена, която щяхте да платите за бунгалото.

Греъм с досада разтърка очи и отчаяно поклати глава.

– Да не би нещо да не е наред, сър?

– Не, не, няма нищо – той се насили да се усмихне. – Наистина много мило от ваша страна, че можем да ползваме апартамент за младоженци на същата цена както за обикновено бунгало.

– Жест на генералният директор, сър, който ви поднася благопожеланията си.

– Няма да забравите да му благодарите от мое име, нали?

Той махна с ръка на Сабрина, когато жената се отдалечи да вземе ключа, и ѝ каза:

– Поръчката ни всъщност е била за бунгало, а сега трябва да се настаним в някакъв си проклет апартамент за младоженци!

9. Става въпрос за планината Пан д'Асукар, чието име буквално означава „буца захар“ (бел. прев.).

Сабрина сподави смеха си и прехапа устни, когато усмивката все пак пропъгълза по лицето ѝ.

– Извинявай, Майк, но трябва да признаеш, че е смешно донякъде!

– Радвам се, че мислиш така.

Жената от рецепцията се върна с ключа и с един запечатан плик.

– Оставиха го за вас рано тази вечер, сър. Гръм разряза плика и извади отвътре картичка, на която пишеше:

Майк, Си. У., Сабрина,

Надявам се, че полетът от Амстердам е минал приятно. Ще дойда утре сутринта в десет. С нетърпение очаквам да ви видя.

Шивон

Показа картичката на Сабрина, която я прочете и я подаде на Уитлок. Гръм леко сложи ръка на рамото му.

– Ще се видим утре. Времето ми за лягане отдавна мина.

– И моето. Лека нощ и на двама ви.

Нощният портиер вдигна двата куфара и тръгна към асансьора. Апартаментът за младоженци на седмия етаж бе разделен на две – всекидневна и спалня.

Гръм нареди на портиера да остави куфарите във всекидневната и го изчака да излезе, преди да се обърне към Сабрина:

– Ти се настани в спалнята. Аз ще спя на един от тези дивани.

Сабрина се съгласи, взе куфара си марка „Вюйтън“ и се скри в спалнята.

– Искаш ли да влезеш пръв в банята? – долетя гласът ѝ след малко.

– Къде е тя?

– Тук до спалнята.

Само след минута той застана на вратата с тоалетна чантичка в ръка.

– Ще мина пръв, сигурно ще стоиш там цяла нощ.

– Мерси – каза тя. После лицето ѝ изведнъж стана сериозно. – Причеснявам се за Си. У. Направо не е на себе си. В самолета за Амстердам реших, че е много мълчалив, но това бе нищо в сравнение с вчера. Отвори уста един-два пъти, но сякаш бе другаде. Винаги е толкова весел и приказлив, когато летим заедно, а и онази сцена пред Жак... Никога не съм го виждала толкова ядосан. Какво му става?

– Кармен – дойде незабавният отговор.

– Той ли ти каза?

– Не.

– Тогава откъде знаеш?

– Познавам симптомите. Имал съм си същите неприятности с Кари. Сабрина седна на края на леглото.

– Защо не поговориш с него, Майк!

– Не! – почти извика той. – Това е личен въпрос. Трябва сами да се оправят.

– Ами ако са стигнали до задънена улица?

– Тогава бог да му е на помощ – отвърна Греъм и затвори вратата на банята след себе си.

Тя потръпна и внезапно си спомни какво бе казал Марти Коен. „Не-що го яде. Не го изпускай от очи, Сабрина, заради самия него.“

Така и щеше да направи – заради самия него.

На следващата сутрин Греъм стана пръв, разгръ се двадесетина минути и като метна една хавлиена кърпа на врата си, излезе на балкона на спалнята. Денят обещавахе да бъде чудесен, само от време на време някой заблуден пухест облак минаваше лениво в лазурното небе и се усещаше полъхът на прохладния свеж бриз, който смекчаваше горещината и я правеше по-поносима. Избърса потта от челото си и се върна в спалнята, където бе поръчал да сервират закуската в девет и половина, за да се поддържа легендата за меден месец. На път към банята разтърси Сабрина, за да я събуди, и с изненада я завари станала и облечена, когато излезе след няколко минути.

Докато беше в банята, закуската беше пристигнала и след като си намаза една топла кифличка с масло, седна и започна да чете броя на „Латин Америкън Дейли Поуст“, който бе поръчал да му донесат.

Точно в десет телефонът иззвъня три пъти – Шивон им даваше сигнал, че ги чака пред хотела. Сабрина се обади на Уитлок да му каже, че са готови, и заедно с Греъм слязоха с асансьора във фоайето. Срещнаха се на рецепцията и след като оставиха ключовете си, излязоха навън.

– Сабрина? – чува неуверен глас зад гърба си. – Сабрина Карвър?

Тя се обърна и на лицето ѝ се изписа престорена изненада. Миг по-късно недоумението ѝ се смени с усмивка и тя поклати удивено глава.

– Не мога да повярвам! Та това е Шивон! Двете се прегърнаха и започнаха да се оглеждат една друга, като продължаваха да се държат за рамене и клатеха невярващо глава.

Шивон бе невероятно привлекателна жена на около тридесет години с великолепна мургава кожа, която се открояваше на фона на бялата ѝ блуза. Носеше тесни джинси „Левис“, опънати по крака. Облеклото

само подчертаваше фигурата ѝ, която дори у Сабрина предизвика лека завист. Дългата ѝ черна коса, сплетена на плитка и украсена с нанизии от сребърни и златни мъниста, стигаше до средата на гърба ѝ и бе сресана така, че да оставя лицето ѝ открито. Погледът ѝ се спря на Греъм и Уитлок и Сабрина ги представи.

– Съпругът ти? – възкликна поразена Шивон и притисна ръка към гърдите си.

– Тук сме на сватбено пътешествие – отвърна Сабрина с усмивка и хвана Греъм под ръка.

– Това е чудесно! Толкова се радвам за теб – Шивон също се усмихна. – Още не мога да се съвзема. Да се видим така неочаквано след всичките тези години!

– Имаме толкова неща да си кажем. Хайде да прием по едно кафе някъде.

– Сещам се къде можем да отидем. Да вървим, съвсем наблизо е.

Когато се отдалечиха достатъчно от хотела, Греъм сграбчи Шивон за ръката.

– Стига толкова, представлението свърши. Какъв е планът оттук нататък? – попита той, без изобщо да се старее да прикрие враждебността в гласа си.

Шивон се вмъкна в една пуста уличка и каза:

– Разбирам озлоблението ти, Майк. Сигурна съм, че в дъното на душата си Си. У. и Сабрина таят същите подозрения към мен, но просто не ги показват така открито. Не знам какво са ви казали за работата ми тук в Рио, но вероятно дебело са подчертали, че служа единствено на ЦРУ. Споразумението с Лангли бе да помагам на ЮНАКО само в краен случай. Задачата ми е съвсем проста – да ви осигуря достъп до имението на Шрадер и нищо повече. Останалото зависи от вас. Така че нека поне се опитаме да се разбираме, дори ако това се окаже само временно примирие. Какво ще кажете?

Уитлок и Сабрина се спогледаха, свиха рамене и кимнаха в знак на съгласие.

– Ще видим – отвърна Греъм, който не искаше да се предаде толкова лесно. – Не отговори на въпроса ми.

– Сега ще се качим на Захарната планина, откъдето се вижда част от имението на Шрадер, а за довечера успях да уредя покана за вас двамата със Сабрина в „Ривиера Клъб“ като мои лични гости. Шрадер също ще бъде там, както винаги в навечерието на карнавала. Недалеч оттук можем да вземем рейс догоре, излиза по-евтино, отколкото с такси.

Когато стигнаха на спирката, Шивон пропусна няколко автобуса, без да ги спре, и махна едва когато видя на един надписа „Урка“. Обясни им, че той ще ги закара на няколко преки от станцията на влака, и като се промъкнаха през скърцащия турникет, четиримата се качиха в рейса. Шивон ги поведе през прохода между седалките, за да седнат най-отпред. Плати таксата и се завъртя на седалката, така че да вижда седналици отзад Греъм и Сабрина.

– Какво ви казаха за мен? – попита ги тя.

– Нищо – отвърна Уитлок, който седеше до нея. – Ще трябва ти да ни кажеш.

– Добре. Сигурно вече сте се досетили, че Шивон Сен-Жак не е истинското ми име. Казвам се Мери Сметхърст. Майка ми е кариока, а баща ми беше дипломат в американското консулство. Загина при самолетна катастрофа, когато бях на дванадесет години.

– Какво е това кариока? – понита Греъм.

– Човек, който е роден и израснал в Рио – отвърна Шивон. – На осемнадесет започнах работа като манекен и в агенцията деликатно ми намекнаха, че е добре да си сменя името. Шивон се казваше баба ми, а Раймон Сен-Жак е любимият ми актьор. Година по-късно вече бях в Париж и позирах за списания от рода на „Вог“ и „Космополитен“, но макар че жънех големи успехи, започнах да тъгувам по слънцето и се върнах в Рио. Участвах в една реклама на „Вариг“, бразилската национална авиокомпания, и изведнъж се прочух, защото всеки познаваше лицето ми. После се снимах в няколко филма, но все още ме свързват най-вече с рекламата. Повечето хора дори изобщо не знаят името ми, за тях винаги ще си остана "момичето от „Вариг“".

– Как така те вербуваха за ЦРУ? – понита Греъм.

– За пръв път ме потърсиха след успеха на рекламата, когато ме канеха по всички големи приеми – сигурно знаете, че на тях се срещат висши служители на КГБ от цял свят. А след като от ЦРУ ми представиха доказателства, че смъртта на баща ми е дело на КГБ, за мен бе вече личен въпрос да си отварям очите на четири и за най-нищожната информация, която руснаците можеха да изтърват след няколко чашки. Все пак поставих едно условие – че няма да спя с тези мръсници, за да получа някакви сведения, и то бе прието. Това се случи преди пет години. Сега на мен гледат като на човек, който е свято предан на великата cauza на социализма, и с това съм си спечелила всеобщо уважение.

Шивон стана и натисна звънеца.

– Тук слизаме.

Измъкнаха се от предната врата на автобуса и Шивон спря пред един антикварен магазин, за да си купи сламена шапка и чифт евтини слънчеви очила. Искаше да им спести излишно любопитство, когато стигнат до влаковата станция на „Естракан ду Телеферику“ на „Пастьор Авеню“. Макар че повечето бяха туристи, които никога не бяха виждали рекламата, няколко души така или иначе щяха да я познаят.

Обикновено имаше вагон на всеки двадесет минути, но сега бяха през десет, за да смогнат на наплива. Застанаха на опашката и след двадесет и пет минути най-сетне се добраха до преградата. Уитлок вече бе извадил портфейла си, за да плати, но чуждестранните валути открай време му създаваха главоболия, така че накрая Шивон с усмивка му се притече на помощ и като извади точно пари от портфейла му, ги пхна през отвора на гишето. Жената зад стъклото хвърли отегчен поглед на Уитлок – беше ги виждала такива. Преброи парите и им подаде четири билета.

– Планините са две – започна да обяснява Шивон, докато пътуваха. – Първата е Моро да Урка и е едва наполовина колкото Захарната планина, или Пан д'Асукар, ако я наречем с истинското ѝ име. На Моро да Урка има ресторант, където можем да поговорим, след като видите имението на Шрадер.

Първата мисъл на Сабрина, когато слезе от влакчето и видя Рио де Жанейро в краката си, бе, че си е струвало да дойде дотук дори само заради тази гледка. От дясната ѝ страна се простираше градът, като заплетен макет от папие-маше, измайсторен специално за някое разглезено дете по каприз на разточително богатия му баща. Спокойните води на залива Ботафого бяха осеяни с яhti – тези красиви дрехи на парите, – като че ли някой бе подредил миниатюрни пластмасови играчки върху гладко морскосиньо стъкло. Отляво бяха зъберите на планините, покрити със зелено кадифе, което някъде отвъд незабележимо се променяше в синевата на Атлантическия океан и се губеше в безкрая. Струваше ѝ се, че всичко ще стане на парчета, ако отнякъде паднеше и най-малкото камъче. Далеч на хоризонта, нежно докосвайки върховете на планините, се виеха перести облаци, сякаш нарисувани с тънка четка, за да разнообразят вечно лазурното небе. Усети някой зад себе си и се обърна – бе Грѐъм, който бе мушнал ръце в джобовете на широкия си бял панталон и я чакаше.

– Великолепно е, нали? – каза тя и посочи наоколо.

– Да – промърмори равнодушно той. – Хайде идвай, Си. У. най-сетне успя да изкопчи далекогледа от оная тайфа германци. Казва, че не

може да ги удържи задълго, без да упражни насилие.

Тя се засмя и тръгна с него, като го хвана под ръка. Той погледна надолу към пръстите ѝ, но не се отдръпна.

Уитлок отлепи око от телескопа и ѝ махна с ръка да побърза.

– Хайде, чакаме те.

Сабрина се усмихна любезно на четирите възрастни семейства, които търпеливо чакаха реда си зад Шивон, извини им се на немски, че се е забавила толкова, и обеща да свърши бързо, за да не ги притеснява повече. Лицата им светнаха, когато чуха родния си език, и единият от мъжете ѝ каза да не бърза и да гледа, колкото пожелае. След като му благодари, Сабрина се наведе над телескопа, нагласи го на фокус и се загледа в увеличеното изображение. Първо видя само част от планината, обърната към Атлантическия океан. После забеляза нещо, което отразяваше слънчевите лъчи, и като увеличи още образа, разбра, че това всъщност е прозорец – огромен прозорец, широк най-малко сто фута. Или не, бяха два прозореца, между които имаше процепа, дълъг двадесет фута. Изведнъж окото ѝ долови някакво движение – сякаш направо от планината бе излязла моторница! Тя примигна и отново погледна през окуляра. Този път я видя ясно – под земята имаше пещера. Не можа да види нищо друго, затова въртя обектива, докато образът се размаза напълно, и дори се престори, че случайно бутва телескопа с ръка, за да не могат германците да разберат какво е гледала.

Каза на останалите какво е видяла, докато отиваха към опашката за следващия вагон.

– Аз не забелязах никаква пещера – отвърна Греъм.

– Нито пък аз – допълни Уитлок и се обърна към Шивон. – Има ли пещера там?

Тя кимна.

– Пещерата под планината е естествена, а Шрадер е построил там пристан. Веднъж ми каза, че пещерата е достатъчно голяма да приюти и „Голконда“, частната му яхта. Не че съм я виждала там, обикновено стои на котва в залива Ботафого.

Вагонът пристигна и не можах да продължат разговора, но по пътя надолу Шивон се опита да открие „Голконда“. Нямаха късмет обаче – яхтата не беше в залива Ботафого. Когато пристигнаха на Моро да Урка, повече от половината пътници слязоха и се запътиха към ресторанта.

– Няма защо да опитваме – каза Уитлок и посочи опашката. – Изобщо няма да намерим маса вътре.

– Хайде да се обзаложим – засмя се Шивон, подаде му сламената си

шапка и слънчевите очила, продължи напред и влезе в ресторанта. След по-малко от минута се появи отново и им махна да идват. Останалите туристи сърдито зашумяха.

– Явно за да получи човек маса тук, трябва само да има красиво лице и хубав задник – каза един американец, като гледаше Шивон и Сабрина.

Греъм спря пред него и погледна жената, която водеше.

– Ако наистина е така, мисля, че ще висите тук цял ден.

Сабрина го хвана за ръката и го изблъска в ресторанта, преди мъжът да успее да реагира.

– Това не беше необходимо, Майк. Той сви рамене.

– Вероятно не, но може да го научи друг път да си държи езика зад зъбите.

Отведоха ги до една маса в ъгъла и Шивон триумфално се усмихна, докато седеше.

– Да бъдеш знаменитост си има своите предимства.

– Никога повече не ме zlepоставяй така – каза Греъм и вдигна заплашително пръст.

– Да те zlepоставям? – учуди се Шивон.

– Злоупотреби с положението си, за да получиш това, което искаш. Хрумвало ли ти е някога, че предреждаш същите тези хора, благодарение на които си станала знаменитост? Без тях щеше да си едно голямо нищо.

– Разбирам какво имаш предвид, но няма мислиш, че на мое място те не биха правили същото?

– Това не е оправдание – отвърна той и взе менюто. – Стига да искаш да се разбираме.

– Чудесно – каза тя и също отвори менюто. – Кой какво иска?

– Какво ще ни препоръчаш? – попита Уитлок.

– Зависи колко сте гладни.

– Малко е рано за ядене – каза Сабрина, като погледна часовника си.

– Така е – съгласи се Греъм. – Аз искам само да пия нещо, и то студено.

– Тогава ще ти препоръчам шопиньо или пък мате, зависи какво предпочиташ. Първото е наливна бира, второто е лимонада. И двете се поднасят изстудени.

Всички решиха да пият мате и Шивон повика келнерката, за да ѝ поръча цяла кана.

– Ще пристъпим ли най-сетне към работа? – попита Греъм, щом момичето се отдалечи достатъчно.

– Какво знаете за Шрадер и Драго?

– И тримата сме прочели едно изчерпателно досие на Шрадер до момента, когато е напуснал Германия – отговори Сабрина. – А това, което знаем за Драго, може да се побере на гърба на пощенска марка.

– И все пак?

– Че е бил обикновен шифровчик в чешкото разузнаване, преди да избяга на Запад – обясни Сабрина.

– А и това го знаем от вашите хора в Лангли – добави Уитлок.

– И на мен ми пробутаха същата история – каза Шивон с гримаса.

– Какво? – изненада се Сабрина. – Не им ли вярваш?

– Не, но това е лично мнение – побърза да се усмихне Шивон. – Не ме разбирайте погрешно, не ги упреквам. Сигурно си имат причини.

– Значи според теб в Драго има повече, отколкото се вижда с просто око?

– Да, така смятам.

Сервисьорката се върна с табла, на която имаше кана мате# и четири чаши. Сабрина сипа на всеки и Шивон отпи, преди да продължи.

– Шрадер е пристигнал в Рио преди десет години с петдесет и пет милиона долара, спечелени от продажбата на „Хехт“. Като проникателен бизнесмен направил задълбочено проучване на пазара на недвижими имоти в и около Рио, след което вложил всичките си пари в Леблон, богатшкия квартал. В такава операция човек просто няма как да загуби. Финансирал е строежа на жилищни блокове, хотели, ресторанти, увеселителни паркове – каквото и да ви хрумне, все ще има нещо общо с него. Собственик е на по-голямата част от Леблон и се смята за един от петимата най-богати бизнесмени в Бразилия.

– С какви средства разполага? – попита Уитлок. Шивон безпомощно разпери ръце.

– Невъзможно е да се каже, но сигурно се изчисляват с билиони.

Уитлок леко подсвирна.

– Не е зле за сина на един франкфуртски обушар.

– Обществена тайна е, че главната му цел са парите, но има и друго. Той е филантроп. Организира няколко благотворителни кампании за подпомагане на така наречените фавеладос...

– Какви са тези фавеладос? – прекъсна я Греъм.

– Жителите на фавелас, бедняшките квартали. Няма начин да не сте ги забелязали, ако сте гледали надолу от самолета, когато сте кацали в

Рио. Пръснати са по склоновете на всички хълмове край града, които не се споменават в пътеводителите. В тях има над два милиона души, предимно пришълци от Северна Бразилия, дошли тук с убеждението, че пътищата са постлани със злато. Особено трагично е положението на децата. Ходят недохранени и дрипави, а много от тях стават престъпници, за да оцелеят. Когато видял нищетата, сред която живеят тези деца, Шрадер направо се ужасил и обещал да им помогне. Оттогава всяка година дава стотици хиляди долари, за да облекчи положението им. Другите милионери обикновено остават глухи към молбите му за подкрепа – според тях копторите само загрозяват иначе великолепия град. Така че той урежда пищни балове в своите клубове, взима безбожно скъпо за всичко, а после дава парите за благотворителни цели. Казва, че това е единственият начин да накара хората като него да помогнат на фавеладос.

– Този негов ореол неопетнен ли си остава?

– Както винаги право в целта, Майк, нали? Разбира се, че не. Парите, които харчи за подкупи на градската администрация, далеч надхвърлят средствата, които отделя за благотворителност. До този извод бе стигнал един от най-добрите журналисти в града след четиримесечно разследване. Удрави се при загадъчни обстоятелства в залива Гуанарабара само седмица преди деня, когато разкритията му трябваше да излязат в печата. Полицейското разследване бе чиста подигравка, потулиха всичко до най-малката подробност. А в деня преди публикуването на материала главният редактор на вестника изведнъж го отхвърли. Нарече го „прекалено спекулативен“.

– И изобщо не го публикуваха, така ли? – попита Уитлок.

– Не, но успях да се сдобия с едно копие. Струваше ми цяло състояние, но не съжалявам нито за цент. Посочени са поименно висши служители на местното самоуправление, всичките в малкото джобче на Шрадер.

– Къде е мястото на Драго в цялата работа? – попита Сабрина и отново напълни чашата си.

– Официално е шеф на личната охрана. Личният телохранител на Шрадер.

– В Амстердам се е представял за негов частен секретар – каза Сабрина.

– Винаги прави така, когато урежда някакви сделки за Шрадер. Той безрезервно му вярва и колкото и да не го харесвам, трябва да призная, че не знам някога да е измамил доверието му. Той е пълна

противоположност на Шрадер – работи до умопобъркване и винаги остава в сянка. Шрадер, от друга страна, е изключително общителен и се чувства най-щастлив, когато е в центъра на вниманието, заобиколен от богатите си и влиятелни приятели. Когато нае Драго преди четири години, Шрадер му постави като най-важна задача намаляването на престъпността в бедняшките квартали. След шест месеца сто и петдесет от най-закоравелите бандити фавеладос тръгнаха по улиците като самозвани блюстителите на реда със заплата, която гарантираше безпрекословното им подчинение. Започнаха да раздават улично правосъдие, и то в най-примитивния му вид. Носеха револвери, ножове, мачете, вериги, оловни тръби и бейзболни бухалки, а един даже се беше въоръжил с резачка. Превърнаха се в ескадрони на смъртта, които стоят над закона. Полицията изобщо не се намеси – надяваха се, че тези жандарми най-сетне ще обуздаят нещо, което по-рано изглеждаше непоправимо. Общественото мнение се раздели на две – едните обявиха Шрадер за спасител, а другите го нарекоха гангстер, който налага в бедняшките квартали собствени си закони.

– Ти също ли смяташ, че е гангстер? – попита Греъм.

– Аз знам, че е убиец. Имам списък с имената на четиринадесет души, които почти със сигурност са убити от Драго през последните четири години. Всичките са застреляни право в сърцето с куршум от „ЧЗ“ 75. Драго винаги носи със себе си такъв пистолет. Списъкът е в колата ми пред хотела, както и двата пистолета „Берета“ и броунингът, които ме помолиха да ви донеса.

– Добре тогава, да тръгваме – каза Уитлок и пресуши чашата си.

– Ще имаме ли честта да видим и Драго в „Ривиера Клъб“ довечера? – попита Греъм.

– Можеш да разчиташ на това – отвърна Шивон с усмивка.

Шивон ги изпрати до хотела и отиде до най-близкия орильое – обществен телефон, покрит с голям жълт купол. Прерови чантата си за някой жетон, наречен фиша, пусна го в отвора и набра частния номер на първия секретар на американското консулство.

Той бе връзката й с ЦРУ, откакто работеше за тях. След малко чу гласа му:

– Добър ден, Кейси Морган е на телефона.

– Здравей, Кейси, обажда се Шивон.

– Как мина?

– Както и очаквахме. Ще ти кажа повече, когато се видим. Къде ще се срещнем?

– На старото място след един час.

Обикновено уреждаха срещите си на една дървена пейка край спокойните води на реката в „Парк да Сидади“ – тих парк, сгушен между покрайнините на Сан Конраду и Леблон.

Шивон пристигна първа, отиде на самия бряг и се наведе, за да нахрани мускусните патици, които шляпаха във водата, с натрошения хляб от една кесия, която носеше със себе си.

– Сигурно вече са придобили условен рефлекс като кучетата на Павлов – долетя глас зад гърба ѝ. – Не искам и да помисля какво ще се случи, ако някой път дойдеш без хляб.

– Убедена съм, че ще преживеят шока, Кейси – отвърна усмихнато тя и отиде при него на пейката.

Кейси Морган бе висок зловат мъж, минал петдесетте. Работеше в дипломатическия корпус от тридесет години, двадесет и шест от които като сътрудник на ЦРУ. Запали цигара и върна пакета в джоба на самото си.

– Е, какво направи с братовчедите от ЮНАКО?

– Изиграх всичко така, както се разбрахме снощи – отвърна тя и му разказа какво бяха направили сутринта.

– Значи не споменаха нищо за плика, така ли?

Тя хвърли няколко парчета хляб на четирите патици, които се бяха осмелили да излязат на брега, и каза:

– Не споменаха нито дума, но това изобщо не означава, че не знаят за него. Имаме работа с професионалисти, Кейси.

– Не се и съмнявам – промърмори той и дръпна от цигарата. – Говорих с Лангли тази сутрин.

– Какво ти казаха? – попита рязко тя и го погледна.

– Вече са напълно сигурни, че пликът е бил прехвърлен заедно с картината. Нещо повече, утре вечер на приема, който Шрадер дава по случай карнавала, Драго ще се срещне с човек от КГБ, за да му го предаде. Тогава трябва да го измъкнеш, това е единственият ти шанс.

– Кой е човекът от КГБ?

– Не ми казаха.

– Не са искали да ти кажат! – избухна тя. – Стига, Кейси, щом в Лангли са научили, че ще идва някой от КГБ, също така са разбрали и кой точно ще бъде. Защо се впускат в толкова опасна игра с него?

– Не е наша работа – въздъхна той.

– Да, ние сме длъжни само да се подчиняваме, и то със сляпа преданост – гневно продължи тя. – Аз съм тази, която утре вечер ще си

рисува живота, за да вземе плика, нали? Щом не могат да ми се доверят, защо изобщо са ме наели, по дяволите!

– Разбирам твоето недоволство...

– Така ли? Ти никога не си бил на мушката... – тя веднага съжали за думите си и стисна ръката му. – Извинявай, Кейси, не исках да си го изкарвам на теб. Просто тези от Лангли понякога направо ме въбесяват.

– Само понякога ли? Знай тогава, че си сред малкото късметлии...

Тя се усмихна леко и хвърли цяла шепа трохи в реката.

– Мога да разбере това, че не искат да разкрият съдържанието на плика, но да не ми кажат дори кого изпраща тук КГБ, е вече прекалено. Точно те ще ми прережат после гърлото, ако Драго предаде плика, преди да успее да се добера до него. А за да успее, трябва поне да знам как изглежда човекът, с когото ще се срещне. Нима не разбираш?

Морган кимна с глава:

– Разбирам, Шивон, но нищо не мога да направя.

– Свържи се пак с Лангли и ги накарай и те да разберат.

– Това няма да помогне, и в департамента никой не знае.

Тя го погледна объркано и смръщи чело.

– Нищо не разбирам.

– Било е взето решение на най-високо равнище името на човека да остане в тайна.

– Колко високо? – попита тя.

– Президентът и директорът на ЦРУ.

– Но това няма никакъв смисъл – каза смутено тя. – Хората ни в КГБ сигурно знаят кой е?

Морган поклати глава.

– Там също са затегнали редиците по върха.

– По дяволите, Кейси, какво има в този проклет плик?

– Вчера ми казаха нещо, строго поверително – отвърна той, като хвърли цигарата си и я стъпка с крак. – Свършено е, ако се разчуе нещо, но никога преди не сме имали тайни един от друг, пък и си права, че утре ти ще си рискуваш живота, за да вземеш плика.

Той се загледа в краката си и после бавно извърна поглед към нея.

– Чувала ли си някога за програмата „Алфа“?

– Разбира се, че съм чувала. Хората, които я познават, се броят на пръсти.

– Двама от тях са президентът и директорът на ЦРУ.

– Искаш да кажеш, че... – тя се дръпна назад и от изумление очите ѝ широко се отвориха.

– Казаха ми само, че съдържанието на плика е извлечено от програмата „Алфа“.

– Но как е могъл човек като Драго да се слобие с такава информация?

– Не знам нищо повече – каза Морган. Изправи се и погледна надолу към нея. – А и това идва от най-високо място.

– Колко високо?

– Нека кажем така – никога не съм говорил с президента – отвърна той и се отдалечи по ливадата към шосето.

Шивон се усмихна, изпразни кесията и хвърли останките от хляба към струпалите се накуп патици.

Осма глава

Таксито спря пред „Ривиера Клъб“ на „Авенида Виейра Соту“, откъдето се виждаха спокойните води на залива Ипанема, и Греъм погледна часовника си – девет без двадесет. Бе целият плувнал в пот. Шивон им бе казала да са там в осем и половина, но така поне спазваха местните обичаи – кариоките винаги закъсняваха. Бе облечен в черен официален костюм и бяла риза „Карден“, за която бе загубил по магазините цял следобед, и си бе сложил черна папионка. Сабрина, напротив, бе намерила веднага това, което търсеше – свободна черна рокля и черно болеро. Носеше съвсем малко бижута – само диамантени обици с подходящо колие, и бе вдигнала косата си. Бе изискана, елегантна и красива.

– Добре изглеждаш – каза почти неохотно Греъм, докато ѝ помагаше да слезе от колата.

– Благодаря – усмихна се тя. Знаеше, че това е единственият комплимент, който можеше да очаква от него тази вечер.

– Дай си ръката.

– Какво? – не разбра веднага тя.

– Младоженци сме, забрави ли? – отвърна Греъм и ѝ протегна ръка.

Униформеният портиер с лице и стойка на боксьор отвори една стъклена врата и учтиво докосна шапката си, когато влязоха във фоайето, потънало в плюш. Греъм отиде на рецепцията и жената зад мраморния плот любезно го поздрави, преди да го попита за името му и да го въведе в компютъра, скрит от погледа някъде под тезгяха.

– Можете да седнете, докато повикам госпожица Сен-Жак и ѝ съобщя, че сте пристигнали.

– Благодаря – отвърна той.

Върна се при Сабрина и тъкмо се канеха да седнат, когато от ресторанта в края на коридора излезе Андре Драго. Когато се приближи, и двамата си помислиха, че описанието на ван Ден е било съвсем точно – тясно слабо лице, очила с телени рамки и светлоруса коса, подстригана много ниско. Както и явното предпочитание към бяло. Бяло официално сако, бяла копринена папионка – само панталонът му бе черен.

Той се представи и усмивката остана само на устните му, далеч от очите.

– Последвайте ме, ако обичате. Госпожица Сен-Жак ви очаква в казиното.

Поведе ги нагоре по едни стълби, застлани с червен килим.

– Запознати ли сте с бразилското изкуство? Двамата поклатиха отрицателно глава. Драго спря на средата на стълбището и посочи редицата картини на стената отляво.

– Наред с останалите имаме и платна на Панцети, Джанира и Ди Кавалканти – той леко се усмихна. – Всичките са оригинали, разбира се.

– Не мислите ли, че изкушавате дявола, като държите оригиналите така открито? – попита го Сабрина.

– Имаше един опит за обир преди около година и половина – каза Драго и посочи книгата за посетители, оставена на една маса пред тапицираната с червена кожа двойна врата. – Бихте ли се подписали, господин Греъм?

– Разбира се.

– И заловиха ли крадците? – попита Сабрина. Той извади от джоба си златна писалка, отвинти капачката и я подаде на Греъм. После се обърна да отговори на Сабрина:

– Един от охраната се престара и ги застреля и двамата. Такава трагична и нелепа смърт.

Греъм се подписа в книгата и върна писалката на Драго, който отвори вратата и застана отстриани, за да ги изчака да минат. Това, което най-много се набиваше на очи в тази стая, бе дървото – стените бяха с ламперия от норвежки бор, а таванът бе от хондураски махагон. Именно таванът привлече погледите им – сложна плетеница от геометрични фигури и форми, окъпана в светлината на великолепен триетажен полилей от чешки кристал.

– Слуховете гласят, че едно време този таван е украсявал една от балните зали в летния дворец на крал Педро II в Петрополис. Съмнявам се, че някога ще узнаем истината, но най-малкото звучи добре – каза Драго, който бе проследил погледа им.

Слязоха по стъпалата в централната част на казиното. От лявата страна бяха масите за зарове и рулетките, а от дясната – масите за карти. Барът бе на подиума от другата страна на залата. Шивон ги целуна по двете бузи – традиционен поздрав в Бразилия, и се обърна към Драго:

– Господин Шрадер помоли да му съобщите, когато дойдат господин и госпожа Греъм.

Драго я изгледа студено, приближи се до една маса близо до стената и прошепна на ухото на някакъв мъж, седнал с гръб към стаята. Изчака да му отговорят и се върна на бара.

– Господин Шрадер ви поднася своите извинения. Ще дойде

веднага щом играта свърши. Ще пиете ли нещо междувременно?

– Чаша сухо бяло вино – поръча Сабрина на бармана, който се бе навел към тях.

– И най-студената бутилка „Перие“¹⁰ в хладилника ви – добави Греъм.

Шрадер високо се изсмя, потупа противника си по ръката, изправи се и се запъти към бара. Бе добре сложен петдесет и тригодишен мъж с красив слънчев загар и хубава кестенява коса, която бе започнала да посивява на слепоочията. Вместо да го загрозява, орловият нос по-скоро придаваше сила и властност на иначе грубите му черти и Сабрина добре разбираше защо е толкова популярен сред жените от богаташките кръгове, в които се движеше.

Шивон го изчака да се качи по стъпалата и ги представи.

– Надявам се, че Андре добре се е погрижил за вас, докато ме нямаше – каза Шрадер и стисна ръка на Греъм. Гласът му бе плътен и дълбок.

– Той е наистина великолепен домакин – отвърна Греъм и погледна към Драго, който деликатно се бе оттеглил към парапета и се бе опрял на него с ръце зад гърба.

– Чудесно. А, ето и питиетата ви – каза Шрадер и подписа сметката, която барманът му представи. – Кога се оженихте?

– Вчера – отговори Греъм.

– Вчера ли? – плесна с ръце Шрадер. – Това трябва да се отпразнува. Шампанско!

Драго щракна с пръсти към най-близкия барман и каза:

– Бутилка „Рюдерер Кристал“ за господин Шрадер и четири чаши.

– Разбрах, че с Шивон сте стари приятелки, така ли? – обърна се Шрадер към Сабрина.

Тя улови погледа на Шивон и ѝ се усмихна. Не бяха пропуснали нищо, когато създаваха дългогодишното си приятелство днес следобед. След като бяха уточнили всички подробности, започнаха да си задават неочаквани въпроси, за да са сигурни, че добре са научили ролите си. Всичко трябваше да изглежда достоверно, така че се бяха постарали историята да бъде възможно най-близка до действителността.

– Запознахме се в Париж, където и двете работехме като манекенки. Сякаш е било в друг живот, нали, Шивон? Преди колко време беше? Пред десет години?

10. Френска минерална вода (бел. прев.).

Шивон замислено си играеше с едно от мънистата в косата си.

– Бях в Париж преди... девет години. Било е преди девет години.

– Живяхме цяла година заедно в един апартамент на Левия бряг, но после аз заминах за Лондон, Шивон отиде в Милано и се изгубихме, въпреки че си бяхме обещали да поддържаме връзка...

– И изведнъж след девет години буквално се блъскаме една в друга пред хотел „Меридиан“ – продължи Шивон и хвана Сабрина за ръка, сякаш си имаха някаква стара шега, – за да открия, че се е омъжила и съм я изгубила завинаги.

Барманът отвори шампанското и Греъм закри с ръка гърлото на най-близката чаша:

– За мен не, ще остана на „Перие“.

Шрадер подаде но една чаша на Шивон и Сабрина и вдигна тост:

– За младоженците! Имате голям късмет, господин Греъм.

– Госпожа Греъм е много особена жена – усмихна се той.

Двусмислието в думите му не убягна на Сабрина. От друга страна, за нейна най-голяма изненада той изпълняваше ролята си великолепно – скришни погледи, мимолетни усмивки, случайно докосване... Всичко бе толкова реално... сякаш наистина току-що се бяха оженили.

– Шивон ми каза, че се занимавате с превози.

– Точно така, имам фирма в Ню Йорк – потвърди Греъм и му подаде визитната картичка, която извади от портфейла си.

– Майк Греъм, управителен директор, фирма за превози „Уитъкър“ – прочете на глас Шрадер.

– Купих фирмата от Джо Уитъкър преди три години, но с репутацията, която си беше спечелила, щеше да бъде лудост да сменям името.

– Мъдър ход – каза Шрадер и даде картичката на Драго.

Точно това искаше и Греъм. Драго щеше да провери нещата и когато откриеше, че всички факти съвпадат, доверието към него щеше да нарасне. Фирмата „Уитъкър“ бе всъщност прикритие на ЮНАКО и се занимаваше с разузнавателна дейност. Оперативните работници имаха визитни картички за всички подобни фирми, повечето от които бяха в Ню Йорк и околностите му, и когато задачата го изискваше, наред с другите документи получаваха от картотеката и шест визитни картички. Само няколко души от персонала на всяка фирма работеха пряко за ЮНАКО – задачата им бе в случай на нужда да подсигурият легендата на някой оперативен работник. По принцип колегите им не се интересуваха от това, нито от факта, че всички приходи от тези фирми тайно се превеждаха на банковата сметка на ЮНАКО и се използваша единствено от

организацията.

Греъм обаче не знаеше, че Драго вече бе направил справките си, и то много по-рано – още когато Шивон се бе обадила в клуба да каже, че смята да покани двама свои познати като лични гости. Не знаеше също така, че от „Уолстрийт“ бяха осведомили Драго, че „Уитъкър“ е солидна фирма с добра репутация и капитал от около пет милиона долара. Шрадер държеше да знае финансовите възможности на всеки един от хората, които посещаваха клуба му – при постоянните членове от това зависеше разликата между приятели и познати, а при гостите определяше дали кредитът им е достатъчно стабилен, за да бъдат поканени да играят комар на личната му маса.

Шрадер изпи шампанското си и остави чашата на бара.

– Играете ли хазарт, господин Греъм?

– Зависи от ставките – сви рамене Греъм.

– Те винаги могат да бъдат променени, за да задоволят изискванията на играчите. Питам ви, защото изоставих една игра на двадесет и едно, за да се запозная с вас и с прелестната ви съпруга, и се чудех дали ще имате нещо против да се присъедините към нас на масата?

– Защо не? – отвърна Греъм.

– Чудесно – каза Шрадер и се обърна към Шивон и Сабрина. – Чувствайте се поканени и вие да дойдете и да гледате.

– С удоволствие – каза Шивон и погледна към Сабрина. – Ще бъде забавно.

„Забавно ли?“, помисли си Сабрина. Щеше да бъде всичко друго, само не и забавно. Греъм щеше да играе с пари на ЮНАКО и това трябваше да се обясни на Колхински, когато се върнеха в Ню Йорк. А тъй като са били двамата, Колхински щеше да дели вината поравно. Но какво можеше да направи? Греъм не беше от хората, които се вслушват в гласа на разума, още по-малко пък, когато тя говореше.

– Сабрина?

Тя се сепна и погледна към Шивон:

– Извинявай, бях се замислила.

– За парите, които Майк може да спечели? – шеговито каза Шивон.

Сабрина насила отвърна на усмивката ѝ и като хвана Греъм под ръка, двамата последваха Шрадер надолу по стъпалата към казиното.

– Няма ли да има конско? – саркастично прошепна Греъм.

– Не си заслужава. Така и така няма да ме послушаш.

– Знаеш много добре, че трябва да играем но свирката на Шрадер, ако искаме да ни покани на прием утре вечер. Това е единственият ни

шанс.

– Знам също така, че Сергей ще ни убие, когато се върнем.

– Само ако загубя.

На масата имаше шест места за залагане. Три от тях бяха заети и Шрадер представи Греъм на играчите – майор Алонсо от чилийското посолство, Раул Лажес, местен бизнесмен, и един потен французин на име Грьонел. Драго се наведе над рамото на Греъм и каза:

– Крупието ще ви даде толкова чипа, колкото му поискате, а после, когато станете от масата, можете да уредите сметката пак при него.

– Правилата в Рио са както в Лас Вегас, нали? – попита Греъм, без да го поглежда.

– Да, но това все пак е частен клуб – отвърна Драго с усмивка. – Господин Шрадер има правото да налага свои собствени правила за игра на двадесет и едно, стига да са в рамките на международно установените.

– В клуба допуска ли се ръка от пет карти?

– Да – отговори Драго.

Греъм го изчака да застане зад Шрадер и погледна към крупиецо.

– Какви са границите за залаганията?

– Долна граница хиляда крузейрос, горна граница петнадесет хиляди крузейрос.

Греъм бързо пресметна наум – горната граница бе малко над две хиляди долара. Нищо пари.

– Петнадесет хиляди крузейрос – каза той на крупиецо.

Безразсъдството му отново разпали гнева на Сабрина. Винаги ставаше така – той просто не можеше да устои на предизвикателството и изобщо не се интересуваше от това, че може да навреди на себе си или на ЮНАКО.

Крупиецо му подаде два сини чипа от 5000 крузейрос и пет бели от 1000 крузейрос.

Греъм заложи на полето пред себе си двата сини чипа и когато всички залози бяха направени, крупиецо раздаде на всеки от играчите по една обърната надолу карта. За себе си взе една с лицето нагоре – беше асо. Раздаде на петимата играчи по още една карта, пак с лицето надолу. Този път и неговата бе с лицето надолу, но крупиецо веднага я обърна, за да види дали не печели още при първото раздаване. Печелеше – картата бе поп и по този начин банката събираше двадесет и едно. Оттук нататък играта представляваше само академичен интерес, освен ако някой от играчите също не бе събрал двадесет и едно от първия път. В

такъв случай щеше да получи залога си обратно. Никоой обаче нямаше такава комбинация и крупието прибра залозите и картите им.

Греъм бутна пред себе си оставащите му пет чипа по 1000 крузейрос за следващата игра. Първата карта на крупието бе петица. Греъм имаше дама и четворка. Шрадер, Алонсо и Лажес се отказаха, а Грьонел заяви, че ще изчака третата карта.

– Мосю? – обърна се крупието към Греъм.

– Още една карта! – отвърна Греъм. Крупието извади една карта и я обърна. Десятка.

– Отказвам се – рязко обяви Греъм и бутна настрана картите си.

След третата карта крупието имаше деветнадесет, Грьонел обърна своите – поп и две петици. Избърса потта от оплешивялото си теме и притегли печалбата към себе си като някой развълнуван скъперник.

Греъм се наведе напред и погледна към Шрадер:

– Защо не спрем да играем на шикалки и не вдигнем залозите?

– Разбира се. Какво ще кажете за петдесет хиляди крузейрос?

– А вие какво ще кажете за двеста и петдесет хиляди щатски долара?

Събралиите се около масата хора ахнаха от изумление. Сабрина невярващо поклати глава. Това бе лудост, която щеше да го прати в Изпитателния център. Първата й мисъл бе да се опита да го вразуми и да го спре, преди да е станало твърде късно. Но не виждаше как може да го направи, без да рискува да провали мисията им. Точно тогава видя, че Шивон се усмихва.

– Още ли смяташ, че е забавно? – попита я тя със съмнение в гласа.

– Вълнуващо е – отговори Шивон. – Сега вече хвана Мартин на тясно.

– Е? – наруши мълчанието Греъм. – Знаете, че мога да покрия залога, иначе нямаше да ме поканите да играя.

Шрадер замислен подръпваше долната си устна.

– Една игра ли?

– Само една. Аз срещу банката. Шрадер се усмихна.

– Съгласен съм, господин Греъм.

Слухът бързо се разнесе из казиното и всички побързаха да приклучат с игрите, за да могат и посетителите, и служителите да се присъединят към нарастващия полукръг от зрители около масата. Лажес и Алонсо станаха от столовете си и се дръпнаха сред тълпата. Грьонел напъха чиповете в джоба си и за огромно учудване на Греъм му пожела късмет, преди да се оттегли.

Драго накара крупнето да изпразни ботуша с картите и го подаде на Греъм да го огледа. После сложи на масата пред него три нови тестета. Греъм провери дали са добре запечатани, и ги отвори. Шрадер се обърна към крупнето:

– Анри, започваме.

– Oui, monsieur¹¹ – отвърна крупнето и взе картите от Драго.

Греъм се обърна, когато Сабрина отиде до него, и тихо ѝ каза:

– Спести ми лекцията.

– Ще оставя това на полковника – върна му го шепнешком тя. – Майк, ти си полудял! Ще те разпъне на кръст, когато разбере какво се е случило.

– Само ако загубя. Би могла да ми пожелаеш късмет.

– Желая ти късмет и без да ми го казваш – отвърна тя и му стисна ръката, после се върна при Шивон.

Крупнето сложи пред Греъм колодата от трите тестета и го помоли да сече, след това взе картите и ги постави в калъфа с лицето надолу. Шрадер и Драго застанаха до него с ръце зад гърба.

– Играта е двадесет и едно – обяви Шрадер за зрителите. – Наши правила. Господин Греъм залага двеста и петдесет хиляди долара.

Той сниши глас и се бърна към Греъм:

– Имате ли нещо против, ако Анри обявява на глас картите, за да знаят хората какво става?

– Не – отвърна Греъм и погледна към Анри. – Готов съм.

Анри изтегли първата карта.

– Мосю Греъм – три. Изтегли една карта и за себе си.

– Банката осем.

Греъм облекчено въздъхна. Възможността за двадесет и едно от първия път отпаднаше. Анри изтегли втора карта.

– Мосю Греъм – три.

Втората карта на банката остана закрыта.

– Дай ми още една – каза Греъм.

– Мосю Греъм – две.

Тълпата развълнувано зашумя. Вече се чуваха приказки за ръка от пет карти. Всичко обаче щеше да се реши от следващата карта. Греъм, който добре разбираше това, избърса с върха на пръстите си потта от челото си, преди да е потекла надолу по лицето му. Гърлото му беше пресъхнало – може би все пак трябваше да пийне от онова шампанско.

11. – Да, господине (фр.)

Отхвърли тази мисъл и като забеляза, че Анри го гледа, кимна с глава.

Анри извади следващата карта и ловко я обърна с лице нагоре върху масата.

– Мосю Греъм – седем.

В тъпата се чува сподавени възклицания – петнадесет от четири карти. Въпреки че му оставаше възможността за пет карти, шансовете му сега силно бяха намалели. Както вървеше играта, банката бе в много изгодно положение. Хората започнаха да сключват облози помежду си и докато споровете край нея се разгорещяваха, Сабрина едва сдържаше вълнението си. Трябваше му само една добра карта. Тя неспокойно дъвчеше устни – трябваше да рискува. Без да обръща внимание на нарастващото нетърпение наоколо, Греъм почукваше с пръст по масата и замислено гледаше картите пред себе си. Най-сетне вдигна поглед към Анри и му кимна. Шрадер и Драго не издаваха чувствата си и това само засилваше напрежението.

Анри изтегли картата, постави я до другите четири с лицето нагоре и прочисти гърлото си, преди да обяви:

– Мосю Греъм – едно.

Тези, които бяха спечелили личните си облози, избухнаха в ръкопляскания. Сабрина и Шивон се прегърнаха като развълнувани ученички и после се усмихнаха гузно, когато осъзнаха какво бяха направили. Глъчката около тях бе толкова голяма, че не чува как Греъм каза:

– Искам още една карта.

Шрадер, Драго и Анри се спогледаха. Добре ли бяха чули? Греъм повтори.

– Дами и господа, моля ви – каза Шрадер и вдигна ръце. – Играта още не е свършила. Господин Греъм поиска още една карта.

За миг настъпи дълбока тишина, после всички заговориха едновременно. Бяха потресени. Едни смятаха, че трябваше да се откаже, докато печелеше. Защо изкушаваше съдбата, при положение че сега шансовете се обръщаха още повече срещу него? Според други, ако се гледаха картите, той имаше всички основания да вярва, че с една успешна ръка от шест карти ще спечели.

Сабрина не взимаше участие в дебатите. Предпочиташе да запази мислите си за себе си. Въпреки че не разбираше напълно мотивите му и не ги споделяше, тя бе единственият човек там, който знаеше защо Греъм искаше да доведе играта до крайност. Зад всичко това се криеше не толкова предизвикателство, колкото психология. Като приемаше предизвикателствата и преодоляваше пречките, той доказваше сам на себе

си, че психологически е по-силен от противника си. Това винаги я бе обърквало, но знаеше колко е важно за него. Най-странното от всичко бе, че той неизменно отстъпваше, щом се убедеше вътрешно, че е победил. Според него това създаваше у противника му лъжливо чувство за превъзходство – слабост, от която можеше да се възползва по-късно. Сега прилагаше същата стратегия и към Шрадер. Биеше банката със своите пет карти и сега бе готов да зареже играта.

Греъм погледна към сервитьорката, която по знак на Шрадер му бе донесла чаша „Перие“. Изпи половината на една глътка.

– Нека отгук нататък продължим така. Анри ще ми даде шеста карта и ще я оставим с лицето надолу, докато банката изиграе своята ръка. Нямаме друг избор освен ръка от шест карти. Ако банката загуби и моята последна карта е шестица или повече, ще ви платя двеста и петдесет хиляди долара. Ако банката загуби и моята карта е пет или по-малко, ще ми платите вие. Така играта става по-вълнуваща.

Шрадер се съгласи и обясни положението на публиката. Гълпата отново започна да сключва облози.

– Още една карта – каза тихо Греъм и изтри с длан потта от челото си.

Анри изтегли картата и я остави с лицето надолу. После обърна втората карта на банката – четворка. Съобщи го високо – дванадесет от две карти, възможно най-лошата комбинация за двадесет и едно. Изтегли третата карта, която бе дама. Банката губеше.

Греъм взе в ръка петте си карти и бавно се пресегна за шестата. Плъзна я към себе си по масата, така че никой да не може да я види, и изведнъж се плесна по челото, поклащайки глава. Събра шестте карти заедно и ги подаде на Анри. Драго се усмихна на себе си. Сабрина затвори очи и изруга наум Греъм. Този път бе отишъл твърде далеч.

Анри разгърна шестте карти на ветрило и преброи точките. После ги сложи на масата.

– Банката губи. Мосю Греъм има ръка от шест карти с обща стойност двадесет. Според нравилата на банката мосю Греъм трябва да получи първоначалния си залог от двеста и петдесет хиляди долара в четворен размер. Банката дължи на мосю Греъм един милион долара.

Греъм срещна унищожителния поглед на Драго, взе чашата си и изпи останалата вода.

Сабрина извърна очи, когато той я погледна.

– Този път помислих, че се провали.

– Нима? – понита равнодушно той.

– Вие сте изключително интересен човек, господин Греъм – каза Шрадер с половин уста. – Защо поехте риска с шестата карта?

– Предчувствие, да речем – отговори Греъм. Шрадер седна на стола до него и протегна ръка към Драго, който му даде златната си писалка и чекова книжка в кожен калъф. Този път не бе махнал капачката.

– Как предпочитате, да ви дам чек или да ви платя в брой?

– Задръжте стойността на чиновете, които купих преди това, и попълнете чек за благотворителни цели по ваш избор. Убеден съм, че госпожица Сен-Жак ще се погрижи парите да стигнат до местоназначението си.

Ръката на Шрадер замръзна над чека и той погледна изкосо Греъм.

– Продължавате да ме учудвате, господине.

– Не разбирам защо. В Рио има няколко ужасни места, където тези пари ще бъдат от полза, особено за децата.

– Имам честта да бъда председател на една благотворителна организация, която подпомага изключително децата от бедняшките квартали. Нарича се „Аманя“, което означава „утре“. Мисля, че името говори само за себе си.

– Чудесно – каза Греъм.

Шрадер попълни чека, откъсна го и го подаде на Шивон. Стана от стола си и стисна ръка на Греъм.

– Благодаря ви, това бе наистина великолепен жест.

– Стига децата да се възползват от него – отвърна Греъм.

– Така и ще стане, уверявам ви – каза Шрадер и се обърна към тълпата наоколо. – Представлението свърши. Връщайте се по масите, защото ще ми трябват добри печалби, за да се съвзема от тази загуба.

Плисна лек смях и гостите започнаха да се връщат но игралните маси, за да продължат оттам, откъдето бяха прекъснали.

– Позволете ми да ви почерня нещо на бара – каза Шрадер на Греъм и Сабрина.

– Този път ние черпим. Казахте, че имате нужда от добра печалба, нали? – отвърна тя с лукава усмивка.

Шрадер високо се засмя и тръгна с Шивон към бара, като каза:

– Ще ви напомня думите ви.

– Майк...

– Остави – прекъсна я веднага. – Парите така или иначе щяха да отидат в УНИЦЕФ.

– Това си бяха твои пари, знаеш го много добре.

– Виж, спечелени по този начин, те не означават нищо за мен.

Нямам никаква нужда от тях за разлика от онези деца, които са благодарни и на най-нищожната милостиня – каза Греъм и стана от масата. – Хайде, чакат ни на бара.

Отведоха ги до личната маса на Шрадер, точно до парапета, който ограждаше казиното долу. Той изчака сервитьорката да се отдалечи и каза:

– Утре вечер давам прием у дома. Правя така всяка година, за да отбележа началото на карнавала. Шивон има чудесно предложение. Защо не дойдете и вие? Освен, разбира се, ако нямате никакъв ангажимент от по-рано.

Сабрина поклати глава:

– Нямаме никакви планове, нали, Майк?

– Не – отвърна Греъм и погледна с усмивка към Шрадер. – Ще дойдем с най-голямо удоволствие, стига това да не ви притесни.

– Разбира се, че не. Уговорихме се тогава. Утре сутрин ще изпратя поканата ви в хотела, а вечерта, да речем в осем и половина, ще ви чака кола, която ще ви доведе вкъщи. Има само една подробност – носете поканата със себе си. От съображения за сигурност, нали разбирате.

Сервитьорката се върна с поръчките и Греъм ѝ плати.

– Извинете ме, но ще ви оставя за малко – каза Шивон и като улови погледа на Сабрина, незабелязано ѝ даде знак да я последва. Тя разбра намека, също се извини и двете с Шивон влязоха в дамската тоалетна.

Точно под арката, която водеше към тоалетните, Шивон я хвана за ръката и леко я дръпна настрана, после измъкна от чантата си един плик и ѝ го подаде.

– Цяла вечер искам да ти го покажа, но просто нямаше как. Говориш португалски, нали?

– Горедолу – отвърна скромно Сабрина и отвори плика. Вътре имаше един-единствен лист хартия, на който с тъп молив бяха надраскани само три изречения. Тя тихо ги прочете на глас, като си превеждаше:

Тези дни в Рио ще пристигне по море голяма пратка наркотици. Вероятно е замесен Андре Драго. Трябва спешно да ви видя.

– Не мога да се забъркам в подобно нещо, цялата ми легенда ще хвъркне по дяволите.

– Чу ли се вече с информатора си? – попита Сабрина.

Шивон поклати отрицателно глава.

– Опитвах да му се обадя оттук, но го нямаше вкъщи. Ще пробвам още веднъж.

– Мога да помоля Си. У. да се заеме с това, но дали информаторът

ти ще иска да говори пред него?

– Имам една идея – каза Шивон, като помисли малко. – Ще кажа на Карлос, че Си. У. ще носи писмото като доказателство. Ако иска, може сам да избере къде да се срещнат. Ти се обади на Си. У. и му обясни как стоят нещата, а аз ще му пратя писмото в хотела с такси.

– Струва си да се опита, стига да успееш да откриеш информатора си.

– Вече трябва да се е прибрал – каза Шивон, като погледна часовника си. – Ами Майк?

– Ще му кажа след това. Хайде да вървим.

Долу в мазето Драго бе застанал неподвижно в стаята на охраната и очите му бяха приковани към един от десетте монитора на елипсовидната стена пред него. Една от камерите в казиното бе насочена към Сабрина и Шивон и въпреки че нямаше звук, той все пак успяваше отчасти да разбере какво си казват по движението на устните – бе усвоил това умение още докато беше в Източна Европа. Сега обаче съжаляваше, че не бе минал целия курс, защото щеше да разбере всяка тяхна дума, включително и съдържанието на писмото. Беше сигурен, че тази госпожа Греъм го е прочела или превела на глас, но долови само, че нещо ще пристигне в Рио и че вероятно той е замесен. Но какво беше това „нещо“? Наркотиците или пликът? И кои бяха семейство Греъм? Бяха ли и те от ЦРУ като Шивон? Бе открил истината за нея едва преди една година, но изобщо не бе споменавал за това пред Шрадер. Този коз си оставаше само за него и той възнамеряваше да го използва, ако – и кога-то – му потрябваше.

Откъсна се от мислите си, когато видя, че Сабрина и Шивон тръгват да излизат. Грабна най-близкия телефон и шракна с пръсти, за да повика при себе си единия от двамата пазачи:

– Веднага ми доведи Лавал!

После се обади на рецепцията и заговори преди още момичето да успее да каже нещо:

– Мариса?

– Да?

– Обажда се Драго. В стаята на охраната съм. Ако госпожица Сен-Жак или госпожа Греъм използват телефона на рецепцията, искам да знам къде са звънели.

– Добре, господине.

Затвори телефона тъкмо когато Жан-Мари Лавал влизаше в стаята. Бе малко над четиридесетте, с изпито сипаничаво лице и тънки черни

мустачки. Като висш служител в „Тонтон Макут“¹² бе принуден да напусне Хаити през 1987 година, когато режимът на Дювалие падна от власт. Този факт бе известен само на Драго. Официално той се водеше шеф на охраната в „Ривиера Клъб“, а неофициално бе най-довереният му помощник и връзката му с жандармите фавеладос, предизвикали толкова противоречиви мнения.

Драго посочи монитора, който показваше фойето. Шивон бе застанала до рецепцията и говореше по телефона, плътно притиснала слушалката към себе си, за да не се чуват думите ѝ. След като затвори, тя каза нещо на Мариса и момичето измъкна под тезгяха една подвързана с кожа книга с най-търсените от персонала и посетителите телефонни номера. Шивон откри това, което ѝ трябваше, набра отново и протегна слушалката на Сабрина.

– Коя е русата? – попита Лавал.

– Точно това се надявам да разбера.

Сабрина затвори телефона и Шивон отново повика Мариса. Размениха още няколко реплики и Мариса ѝ подаде един плик с официалната емблема на клуба. Шивон извади своя плик от чантата си, пхна бележката в другия и го запечата. Взе от Мариса химикалка, написа нещо върху плика и тръгна към вратата.

Мариса се обади на Драго и той я изслуша в пълно мълчание. После затвори телефона.

– Познаваш ли човек на име Карлос Монтеро?

– Да, господине. Дребен мошеник, печели най-вече като информатор.

– Всичко се връзва. Този Монтеро, изглежда, е изпратил някакво писмо на госпожица Сен-Жак и е поискал да се срещнат, за да го обсъдят. На срещата обаче няма да отиде тя, а някой си Уитлок. Уговорили са се за кафене „Кана“ след един час. Искам да пипнеш този Монтеро след срещата и да разбереш какво е имало в писмото. Но изчакай Уитлок да се махне. В никакъв случай не трябва да усети нещо.

– Разбрано. Да пусна ли опашка подире му?

– Не, не се налага. Знам къде е отседнал.

– Какво да правим с Монтеро, след като проговорим? – попита Лавал.

– Няма защо да питаш. Хвърлете тялото в залива Ботафого, акулите ще свършат останалото.

12. Тайната полиция на Хаити по време на диктатурата на Дювалие (бел. прев.).

Лавал излезе и Драго отново се обърна към мониторите. Сабрина и Шивон минаха през казиното и се върнаха на бара. Оттук нататък главното бе да не се изпускат от очи семейство Греъм и онзи Уитлок. После, веднага щом разбереше с кого си има работа, щеше да ги убие.

Уитлок прекара цялата вечер в стаята си. Ходеше нервно напред-назад, а съзнанието му се разкъсваше от мисълта за Кармен, останала толкова далеч в Ню Йорк. Искаше да ѝ се обади, да чуе гласа ѝ и да се успокои, но неговото по-добро аз му казваше, че подобна егоистична постъпка само ще я отдалечи още повече от него. Трябваше ѝ време, за да остане сама и да помисли, и това бе станало очевидно при последния им разговор, но нетърпението постепенно го завладяваше и заглушаваше гласа на разума. Даже на два пъти вдигаше слушалката и посягаше да набере номера. Бе само въпрос на време кога нямаше да може да устои.

Точно тогава се обади Сабрина и той с отчаянието на удавник се хвана за предложението да отиде на среща с информатора на Шивон. Това щеше да го отвлече от семейните му проблеми и да ангажира с нещо друго вниманието му. Въпреки че бе топло, облече едно леко сако, за да не се вижда кобурът с броунинга му, и като взе от рецепцията оставения на негово име плик, излезе на улицата да потърси такси.

Кафене „Кана“ се помещаваше в малък вагон-ресторант на „Авенида Президенти Варгаш“, най-оживената улица в града. Уитлок плати на кондуктора и влезе, като спря за миг на входа, за да се ориентира. Сабрина бе казала, че Монтеро е около тридесетгодишен, с очила и леко плешив и че ще го чака на третата маса от вратата. Наистина бе там, с чаша кафе в едната ръка и поничка в другата. На масата пред него бе разтворен някакъв вестник. Уитлок затвори вратата след себе си, отиде до масата и седна срещу Монтеро.

– Мястото е заето – каза той, без да поглежда нагоре. – Чакам един човек.

– Вече е тук.

Монтеро подозрително го изгледа.

– Докажете го.

Уитлок хвърли плика на масата. Монтеро го скъса, прочете бележката и го върна на Уитлок.

– Моля да ме извините, че ви зяпнах така, но когато госпожица Сен-Жак ми каза, че на срещата ще дойде един англичанин, аз, естествено, помислих, че... – той млъкна и сви рамене. Явно се чувстваше неудобно.

– Помислили сте, естествено, че ще бъда бял. Монтеро виновно кимна.

– Надявам се, че не съм ви обидил.

– Ни най-малко – отвърна Уитлок и погледна сервитьорката, която се бе приближила до масата. – Едно кафе, ако обичате.

– Непременно опитайте поничките – каза Монтеро с пълна уста. – Най-добрите в града.

– Не, благодаря, само кафе – каза Уитлок на сервитьорката, която чакаше. После се обърна към Монтеро. – Откъде знаете английски?

– Ходех на вечерно училище. Бях гид на английски туристи, но после открих далеч по-доходните възможности, които предлага престъплението. Искам да ви кажа какво успях да подслушам снощи – Монтеро отхапа още малко от поничката и, изглежда, реши, че може да говори и да яде едновременно. – Пиех си питието в един бар на „Пастър Авеню“, когато влязоха петима и се настаниха на съседната маса.

Накани се да сложи и последната хапка в устата си, но Уитлок го сграбчи за китката:

– Или говори, или яж. Но само едното.

Монтеро остави поничката в чинията си. Сервитьорката се върна с чаша кафе, тръсна я пред Уитлок и шумно хвърли сметката в ъгъла на масата.

– Явно вкусните понички са за сметка на обслужването – промърмори Уитлок. – Продължавай.

– Тези петимата до един бяха от ескадроните на Андре Драго. Чували ли сте за тях?

Уитлок кимна.

– Няколко чаши кашака развързаха езиците им. Кашака е бразилското съответствие на текила. Не говореха високо и не буйстваха, просто езиците им се развързаха. Чувах само откъслечи от разговора им, но успях да схвана същността. Записах си някои неща на една книжна салфетка – той я извади от джоба си и я разгърна. – След няколко дена на път за Монтевидео през Рио ще мине колумбийският товарен кораб „Палмира“. На борда ще има пратка хероин, която някъде близо до брега ще бъде прехвърлена на „Голконда“, частната яхта на Мартин Шрадер. Драго също може да я ползва, когато иска. Пристанищната полиция никога не проверява „Голконда“, така че – поне на теория – наркотици могат да се пренасят безпрепятствено направо до частния пристан на Шрадер и да се разтоварват там. Това е всичко.

– Имам няколко въпроса. Първо, как така ти си ги познал, а те теб –

или поне така излиза – не? Сигурно пътищата ви са се пресичали и друг път?

– Така е, те наистина ме познават, но не както изглеждам сега. Преди имах буйна брада и косата ми стигаше до раменете. Това бе, преди да вляза в затвора. Пуснаха ме миналата седмица, но сега, както сам виждате, косата ми е къса и нямам брада. Друга причина да не ми обърнат внимание и да говорят така свободно бе, че бях с една млада дама – ваша сънародничка от Лондон. Цялата вечер говорихме на английски. Сигурно са си помислили, че не разбираме нито дума.

– В писмото ви пише, че вероятно е замесен Драго. Не сте ли сигурен?

– Просто чух веднъж да споменават името му, но не разбрах за какво ставаше дума.

– Вие лично какво мислите?

– Ако ставаше въпрос за Шрадер, щях да си сложа ръка на сърцето и съвсем искрено да заявя, че е невъзможно. За Драго не съм толкова сигурен.

– А защо сте сигурен за Шрадер?

– Госпожица Сен-Жак не ви ли каза за сина му?

– Не.

В сведенията от ЮНАКО изобщо не се споменаваха деца.

– Ще ви разкажа накратко историята. Малко след като пристигнал в Рио, Шрадер прочел във вестника статия за едно десетгодишно момче, което загубило родителите си – те били фавеладос – при пожар в квартала. Шрадер се трогнал и го осиновил. През първите една-две години двамата били неразделни, но когато момчето малко пораснало, започнало да взима наркотици. Шрадер разбрал едва когато го извикали да идентифицира трупа в моргата. Било поело свръхдоза хероин. От този ден Шрадер води непримирима война с бразилските наркомагнати, особено с тези в Рио.

– А Драго?

– Начинът, по който изпълни нарежданията на Шрадер в бедняшките квартали, надали му е спечелил любовта на наркомагнатите в страната, така че също не виждам причина да се замесва в такова нещо – освен ако няма своя собствена мрежа някъде.

– Кой казва, че няма?

– Точно затова не съм сигурен. Нищо чудно да мами и Шрадер, особено ако е верен слухът, който чух онзи ден. Един от прислужниците на Шрадер бил чул Драго да казва по телефона, че ще поднесе на Рио

незабравим прощален подарък, преди да напусне Бразилия завинаги.

– А този прощален подарък могат да бъдат наркотиците – довърши мисълта му Уитлок.

– Да, но защо ще напуска Бразилия завинаги? Защо ще се отказва от всичко, което е постигнал през последните четири години? Няма логика.

Уитлок извади портфейла си.

– Колко ви дължа?

– Нищо, госпожица Сен-Жак ми плаща. Благодаря все пак.

Уитлок допи кафето си, прибра сметката и се изправи. Монтеро вдигна очи към него:

– Може и да съм престъпник, но мразя наркотиците като всеки друг. Спрете ги, господине, преди да е станало твърде късно.

Уитлок плати сметката и Монтеро го видя как махна на едно такси, преди отново да се съсредоточи във вестника си. Тръгна си след десет минути. По това време на нощта „Авенида Президенти Варгаш“ бе задръстена от коли и той реши да се прибере с метрото. Щеше да стигне много по-бързо, отколкото с такси. Пъхна ръце в джобовете си и като си подсвиркваше тихо с уста, тръгна към най-близката станция на метрото. Внезапно вратата на един черен мерцедес, спрял на няколко крачки пред него, се отвори и на улицата изскочи Лавал. Монтеро се обърна назад и видя двама от хората му, които бързо се приближаваха. Беше без оръжие, сам и изплашен. Оставаше му един-единствен изход – хаосът на шосето. Побягна през платното и още на първата лента едно сребристо BMW мина само на сантиметри от него. Шофьорът натисна спирачките и веднага някакъв товарен фургон се вряза отзад в колата му. Двамата мъже на улицата погледнаха към Лавал, но той само поклати глава. Монтеро, притиснат между двете платна, се метна настрани, за да избегне връхлитащия го автобус. Страничното огледало го удари в гърба и той падна с главата надолу под колелата на един тежкотоварен камион. Бе вече мъртъв, когато смазаното му тяло изчезна йод него.

Лавал запали цигара, когато мерцедесът заобиколи спрелия камион и рязко потегли. Погледна през прозореца към сгърченото тяло, изруга ядосано и каза на шофьора да го върне в „Ривиера Клъб“.

– Какво смяташ за всичко това? – попита Сабрина, след като Уитлок им предаде разговора си с Монтеро.

С Гремъ се бяха върнали в хотела един час след Уитлок и веднага бяха отишли в стаята му, за да обсъдят събитията от вечерта.

– Помните ли какво ни каза Шивон за „Голконда“? Яхтата може да

плува само с официалното разрешение на Шрадер или Драго. А след това, което чух от Монтеро, не мога да си представя Шрадер да е замесен. Значи остава Драго. Има много неясни „защо“ за момента, но все пак мисля, че той е в дъното на цялата работа.

– Съгласен съм с теб – каза Греъм. – А това означава, че можеш да се простиш със задълженията си да ни пазиш тила. Ако тази пратка хероин трябва да бъде прехвърлена на „Голконда“ утре вечер, от теб зависи да я спреш.

– Няма начин да се справя сам.

– Обади се на Сергей, той с радост ще прегърне шанса да се измъкне от кабинета си – каза Сабрина.

– Обади му се още сега – настоя Греъм и посочи телефона. – Сигурно гледа „Джепърди“ или някоя друга от онези идиотски програми, които толкова му харесват.

– Ще му звънна, преди да си легна. Така ще мога да направя и отчете си за днес.

– Аз пък си лягам веднага – каза Греъм и преглътна една прозявка. После погледна към Сабрина. – Идваш ли?

Тя кимна.

– Това казино ме изтощи до смърт.

– Преди да си тръгнете, нека видя дали правилно съм разбрал задачата си за утре. Трябва да се срещна с човека, за който спомена Шивон – Силва, и да разбере от него нещо за частните галерии на Шрадер, тъй като по-рано е работил в дома му.

– Точно така – каза Греъм. – Просто ти единствен можеш незабелязано да проникнеш в такъв квартал и пак така да си тръгнеш. Там посрещат белите, най-меко казано, враждебно. В замяна на това аз пък рано следобед ще оставя на „Голконда“ един радиоконпас за теб.

Двамата погледнаха към Сабрина. Тя отмести очи.

– Добре де, аз пък трябва да прекарам целия ден с Шивон, за да си намеря костюм за вечерта. В случая нищо не зависи от мен, повярвайте ми.

– Как така и ти не трябва да се приготвиш за вечерта, Майк? – попита го Уитлок.

– Дрехите на жените са важни. Слава Богу, няма никакво значение как са облечени мъжете.

– Толкова по въпроса за равенството – промърмори Сабрина и тръгна след Греъм към вратата.

Пожелала му лека нощ и излязоха.

Уитлок се тръшна на леглото. „Джепърди“, любимото предаване на Кармен. Защо му трябваше на Греъм да го споменава? Всичката стаена болка отново излезе на повърхността. Набра номера на квартирата им в Ню Йорк, но още след първия сигнал затвори и уморено прокара ръце по лицето си. Това нямаше да оправи нещата. Вдигна отново слушалката и се обади в главната квартира на ЮНАКО.

– „Люълин и Лий“, добър вечер – прозвуча гласът на Сара от телефонния секретар. – В момента кантората ни е затворена, но ако оставите името и телефонния си номер, след като чуете сигнала, някой от директорите с удоволствие ще ви потърси утре сутрин.

– Си. У. Уитлок, код 1852963 – каза той след сигнала.

Последва пауза, после се чу прещракване и някой отсреща вдигна слушалката.

– Добър вечер, господин Уитлок – каза любезно дежурният.

– Здравей, Дейв – отвърна той, докато прелистваше една малка книжка с приетите в ЮНАКО кодове. – Трябват ми едно Б3, едно Г5 и три седемкилограмови М8. До един час да бъдат на борда на някой от самолетите ни.

Б3 бе подводен скутер, Г5 – портативен подемен кран, а М8 – магнитни мини.

– Няма да успеем за толкова кратко време, господин Уитлок. Всички тези неща са опаковани и са на склад.

– Тогава кажи на тези от „склада“ да се размърдат и да направят каквото трябва. А сега ме свържи с господин Колхински.

Обясни му накратко положението с типичната за ЮНАКО двусмисленост в телефонните разговори.

Възбуден от вестта за наркотиците, Колхински стегна набързо багажи си и бе на път към летище „Кенеди“ само петнадесет минути след като бе затворил телефона.

Девета глава

Първото впечатление на Уитлок от „Росиня“ – най-големия от бедняшките квартали, бе потискащо – множество колиби от картон, шперплат и ламарина, натрупани една върху друга в един объркан и безкраен лабиринт на човешката мизерия и страдание. По ирония на съдбата обаче, както му бе посочил шофьорът по пътя, от жилищата на тези фавеладос се разкриваше много по-хубава гледка към града и заливите наоколо, отколкото от къщите на мултимилонерите, сгущени някъде по-надолу. Мъжът паркира колата възможно най-близо до малката барака, в която Уитлок искаше да отиде, и му обеща да го чака петнадесет минути. Точно петнадесет. Предупреди го също така да не заговаря никого, тъй като акцентът му щеше да настрои хората срещу него. В „Росиня“ не обичаха туристи. Уитлок благодари за предупреждението и тръгна надолу по тесния проход сред купища боклук и насекоми. Няколко парцаливи дечица се бяха вторачили с широко отворени очи в дрехите му и когато минаваше край тях, уплашено се притиснаха до ръждивата ограда. Канеше се да спре и да ги успокои, но навреме си спомни предупреждението на шофьора. От една барака излезе дебела жена в пъстра рокля без ръкави и той сбърчи нос, когато наоколо на таласи се разнесе тежката миризма на застояла пот и мръсно, отдавна невиждало вода тяло. Ускори ход и скоро стигна до колибата, към която се бе запътил. Почука леко на отворената врата, уплашен да не би цялата измислена и нестабилна постройка да се срути в краката му, ако почука по-силно. Отвътре се показа малко момиченце. Роклята му бе скъсана на ръкава, а лицето му бе мръсно и изцапано с кал.

Уитлок реши да опита окаения си португалски:

– Obrigada. Onde fica vossa pai?¹³

Детето продължаваше да мълчи и да го гледа. Канеше се да извика, когато от задната стая излезе сивокос мъж и колебливо каза:

– Obrigado.

– Obrigado. Вие ли сте Силва?

Лицето на мъжа цъфна в широка усмивка.

– Госпожица Сен-Жак ме предупреди, че ще дойдете. Заповядайте, влезте.

Чистият му и правилен английски изненада Уитлок. Изглеждаше

13. – Здравей. Къде е баща ти? – (порт.) (бел. прев.).

съвсем не на място сред ужасната ницета наоколо.

– Приятно ми е, Жуан Силва – каза мъжът и протегна ръка. Уитлок здраво я стисна.

Силва нежно сложи ръка на рамото на момиченцето.

– Това е дъщеря ми Луиза. Глуха е, затова не ви е разбрала на вратата.

Уитлок клекна до нея и извади няколко монети от портфейла си. Лицето ѝ светна, белите зъбки ярко изпъкнаха на фона на тъмната ѝ кожа. Погледна баща си за съвет. Той кимна и момиченцето внимателно взе монетите една по една от дланта на Уитлок. Притисна свития си юмрук до гърдите си и избяга от стаята.

– Много мило от ваша страна – каза Силва и с жест го покани да седне на един от двата фотьойла в стаята. Бяха стари и изкорубени, но чисти. – Какво е това произношение? – попита той, като седна срещу Уитлок. – Итън? Хароу?

– Нищо чак толкова забележително. Редли.

– За пръв път го чувам. Виждате ли, бях личен камериер на господин Шрадер цели седем години и за това време успях да се запозная с много негови приятели от цял свят.

– И какво се случи след това? – попита Уитлок, като се огледа наоколо.

– Сигурно сте чували за Андре Драго?

– Да, и то много пъти – отвърна той.

– С Драго не си допаднахме още от деня, когато за пръв път пристигна в „Данае“ – така се казва имението на господин Шрадер. Не можеше да ми прости, че съм по-близък с господин Шрадер от самия него. И ме натопа. Сложи в стаята ми лични вещи на господин Шрадер. Той не повдигна обвинение срещу мен, но въпреки това ме уволни. Оттогава попаднах в черния списък на Драго, така че дори да си намерех някъде работа, той се обаждаше на началника ми, за да го предупреди за миналото ми. Така и не успях да се задържа на работа и в края на краищата жена ми ме напусна. Луиза е единственото, което ми остана.

– И всичко това само защото Драго е ревнувал Шрадер от вас?

– Да. Виждаше в мен заплаха и ме унищожи, като ме докара до този хал – той тъжно поклати глава. – Хората тук го смятат за спасител, но това е, защото виждат само онова, което той иска да виждат.

Уитлок се загледа в овехтелия килим.

– Госпожица Сен-Жак каза ли ви за какво съм дошъл?

– Да, написал съм всичко тук – каза Силва и му подаде десетина

листа. – Планът на къщата такава, каквата я помня. Разбира се, господин Шрадер може да е променил нещо, откакто вече не работя там.

– Ами галериите?

– Описах „Светилището“ възможно най-подробно...

– „Светилището“ ли? – прекъсна го Уитлок.

– Така се казва една галерия, където господин Шрадер можеше да седи часове наред, особено ако имаше някакви неприятности. Твърдеше, че галерията му действа успокояващо. Един негов приятел я нарече „Светилището“ и името така си и остана. Някъде зад „Светилището“ има още една галерия, но доколкото знам, господин Шрадер не пуска никого вътре.

– Знаете ли какво държи там?

– Оригинални картини. Така поне ми каза веднъж.

– Да разбирам ли, че само той знае как се стига дотам?

– Да. Знам само, че има нещо като дистанционно управление, което държи в сейфа в спалнята си. Посочил съм точното местоположение на сейфа на една от рисунките.

Уитлок ги прегледа набързо, после извади един плик от джоба си и го подаде на Силва.

– Петдесет хиляди крузейрос. Сумата, за която сте се споразумели с госпожица Сен-Жак.

Силва взе парите почти неохотно.

– Мразя себе си, че продавам господин Шрадер по този начин. Винаги е бил много добър с мен. Правя го единствено заради Луиза, тя заслужава по-добър живот.

– Къде ще отидете?

– В Уругвай. Братовчед ми работи в една ферма край Такуарембо и все ми повтаря, че лесно може да уреди да ме вземат на работа. Трябваше само да намеря пари, за да стигнем дотам. Зная, че не е кой знае колко, но поне Луиза ще може да расте далеч от мизерията на „Росиня“. Какво бъдеще я чака тук?

Уитлок му пожела успех и се върна при таксито, което го чакаше.

Очуканият червен буйк не привличаше погледите, докато си пробиваше път през „Росиня“. Точно такава бе и целта на Драго. Стремещът му да остане анонимен бе толкова голям, че си бе облякъл избелял зелен комбинезон и носеше сламена шапка. Бе си сложил и тъмни очила. Лавал, който седеше отпред до Лариуш, частния шофьор на Драго, също носеше зелени работни дрехи и бейзболно кепе с петна от пот. И тримата бяха въоръжени.

Лариуш спря колата, изскочи навън и отвори задната врата на Драго. Лавал сложи заглушител на своя „Валтер“ П5 и го мушна в джоба си, после тръгна след Драго по тесния проход. Спряха пред последната ламаринена барака, Драго блъсна силно вратата от шперплат и влязоха вътре. На средата на стаята имаше одраскан кожен куфар и Драго тъкмо се канеше да го огледа по-отблизо, когато от спалнята се показа Силва. Замръзна на място, вперил поглед в двамата мъже, после се извърна към Луиза, която седеше на пода на спалнята, опряла гръб на вратата.

– Защо сте дошли? – попита горчиво той. – Знаете, че няма да ви се зарадвам.

– Откога си позволяваш... – избухна Лавал, но Драго го прекъсна:

– Всичко е наред. Жуан още не ми е простил, че доказах на господин Шрадер, че е крадец.

– Крадец ли! – извика Силва. – Ти ми скрои този номер и много добре го знаеш!

– Чудно защо никой не ти повярва – каза Драго и подритна леко куфара. – Заминаваш ли някъде?

– Не е твоя работа.

– Може и така да е – сви рамене Драго. – Каж ми всичко за англичанина, който е идвал при теб тази сутрин. Изобщо не си прави труд да отричаш. Едно от донесенията, които получих, бе от таксиметровия шофьор, който го е докарал дотук.

– Няма защо да отричам. Англичанинът наистина идва тук. Искаше сведения за господин Шрадер. Казах му, че не мога да му помогна, и той си тръгна.

– След цели петнадесет минути? Хайде, Жуан, можеше да измислиш нещо по-добро. Как се казва?

– Не знам – отвърна искрено Силва.

Драго го прегърна през раменете и го поведе към вратата на спалнята.

– Тя е едно чудесно малко момиченце. Ще е много тъжно, ако й се случи нещо лошо.

Ядът се дръпна от лицето на Силва и той каза:

– Моля ви, господин Драго, не я закачайте.

– Аз няма, но Лавал прави с децата такива неща, че дори на мен ми се повдига, когато се сетя. Не ме принуждавай да прибягна до помощта му, Жуан.

Силва потръпна.

– Ще отговоря на въпросите ви. Само не му давайте да направи

нещо на Луиза.

Драго седна на страничната облегалка на фотьойла.

– Кой е този англичанин?

– Не знам, не ми каза името си. Повярвайте ми, господин Драго, моля ви. Наистина не знам.

– Вярвам ти, Жуан – успокои го Драго и се усмихна. – Кой уреди срещата?

– Госпожица Сен-Жак.

– Какво искаше от теб?

– План на „Данас“.

– План ли? – учуди се Драго и се намръщи. – Какъв план?

– На къщата.

– Интересуваше ли го нещо по-специално?

– „Светилището“.

– Интересно – каза Драго и се изправи, като сочеше куфара. – И ти му продаде тези планове, а той ти плати достатъчно, за да се измъкнеш от „Росиня“?

– Направих го заради Луиза, тя заслужава по-добър живот.

– Направо трогателно – усмихна се подигравателно Драго и погледна Лавал. – Действай.

Лавал извади пистолета от джоба си и застреля Силва право в сърцето. Той залитна назад и падна, като тежко се удари в тънката стена от ръждясала ламарина. Вибрацията стресна Луиза и тя застана на вратата с разширени от уплаха и безпокойство очи.

– Какво да правя с нея? – попита Лавал, без да откъсва поглед от момиченцето.

– А ти как смяташ? Тя е свидетел – отвърна Драго и тръгна към вратата. – Ще ти пратя двама души, за да се отървеш от труповете.

Качи се в буика и каза на Лариуш да го закара до „Ривиера Клъб“. Щом излязоха от „Росиня“, той хвърли сламената шапка и тъмните очила и смъкна ципа на зеления си комбинезон. Отдолу имаше бяла риза и черен панталон. Извади вратовръзката си от жабката, сложи я и се обърна назад, за да вземе самото си от задната седалка. В горния джоб бяха очилата му с телени рамки. Лариуш го остави на няколко преки от „Ривиера Клъб“ и той стигна дотам пеша, като спря веднъж да оправи вратовръзката си пред една витрина.

– Добър ден, господин Драго – поздрави го Мариса, когато влезе във фойето.

Той ѝ кимна и взе последния брой на „Ню Йорк Таймс“ от

купчината вестници, оставени на рецепцията.

– Обади се в бара да ми донесат в кабинета една бира и после ме свържи с „Метрополитън Мюзийм ъв Арт“ в Ню Йорк.

Качи се в кабинета си на втория етаж, остави самото си на закачалката зад вратата и седна на бюрото да провери сметките от предния ден.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

– Имам линия за „Метрополитън Мюзийм“, господин Драго.

– Ало? Ало? – започна да вика той в слушалката, щом Мариса го свърза.

– Мога ли да ви помогна? – попита спокойно учтив женски глас.

– Търся Милс ван Ден.

– Ще ви свържа с господин Арман. Още едно вдигане на слушалка.

– Луи Арман на телефона, мога ли да ви помогна?

– Бих искал да говоря с Милс ван Ден. Телефонистката ме свърза с вас.

– Съжалявам, но господин ван Ден не е тук. Върна се в Амстердам преди няколко дена. Потърсете го в „Райксмузеум“, ето сега ще ви дам номера...

Драго прекъсна линията, разлисти личното си тефтерче и като намери името на ван Ден, набра служебния му номер.

– Търся Милс ван Ден – каза той, щом се свърза с музея.

– Един момент, господине.

Драго придърпа пакета цигари към себе си, извади една и я запали.

– Goedemiddag¹⁴, на телефона е професор Хендрик Брунденик.

– Опитвам се да открия Милс ван Ден – каза Драго, като с усилие съдржаше нарастващото си раздражение.

– Съжалявам, но Милс няма да идва на работа следващите няколко дни.

– Няма ли начин да се свържа с него?

– Опасявам се, че не. Може би ще оставите някакво съобщение, което да му предам от ваше име?

– Не, благодаря – отказа Драго, затвори телефона и дълбоко дръпна от цигарата. Защо го бяха свързали с Брунденик?

Леко почукване го откъсна от мислите му. В стаята влезе един сервитьор с табла в ръка, на която носеше чаша с бутилка „Брама“. Драго подписа сметката и се обади на ван Ден вкъщи. Никой не отговаряше. Оставаше му един последен коз – ван Ден му бе дал телефона на тъща

14. – Добър ден (хол.) (бел. прев.).

си в Девентер, където да го търси само в краен случай.

– Извинете, може ли да говоря с Милс? – попита любезно Драго жената, която вдигна телефона.

– Милс не е тук. Искате ли да говорите с жена му? – тя произнасяше всяка дума много бавно, със силен холандски акцент.

– Не, няма нужда. Знаете ли къде е той?

– В Америка, замина с картината...

– Благодаря ви, помогнахте ми извънредно много – прекъсна разговора Драго и затвори телефона.

Инстинктът му се бе оказал верен – подмяната бе разкрита.

Обади се още веднъж по телефона, този път да уреди изнасянето на трупове от „Росиня“. Лавал му трябваше в клуба, за да уточнят последните подробности около рейса на „Голконда“ тази нощ. Лавал щеше не само да поеме командването на яхтата, но и да бъде представител на Драго в сделката с капитана на „Палмира“ – бе получил сведения, че капитанът ще се опита да го изиграе в сделката, сключена преди два месеца с един колумбийски наркомагнат. Бе платил четири милиона долара в брой – толкова бе успял да задигне от Шрадер за две години – за осемнадесет кила хероин. И бе твърдо решен да получи всичко до последния грам. „Голконда“ щеше да закара пратката обратно в пристанището, а оттам един фургон щеше да я отнесе в тайната лаборатория в града, където щяха да отворят хероина и да го приготвят за употреба, като го смесят с по-долнокачествени съставки. Но наркотикът нямаше да остане в Бразилия. Щяха да го натоварят още веднъж на борда на „Голконда“ за поклонническото пътуване на Шрадер до Маями, което той предприемаше всяка година след края на карнавала. Никой обаче не знаеше, че той. Драго, щеше отдавна да е изчезнал, когато наркотикът щеше да се появи по улиците на Маями. Пликът бе неговият паспорт за нов живот, в който нямаше непрекъснато да се озърта през рамо от страх, че бившите му колеги най-сетне са успели да го проследят, за да изпълнят присъдата, надвиснала над главата му от момента, когато бе избягал в Щатите преди пет години по заповед на ЦРУ. Сега искаше да си отмъсти на тази система, а какво по-добро отмъщение от това, да изкуши хилядите тинейджъри, които се събират всяко лято във Флорида, със смъртоносния наркотик, от който няма отказване? Щеше да го предложи на много по-ниска цена от нормалната съвсем по джоба на един гимназист, а после, когато ек I ината стока свършеше, младите наркомани щяха изведнъж да се изправят пред необходимостта да плащат реалната цена, за да осигурят дажбата си. И тъй като само малцина можеха да си

го позволят, останалите щяха да се обърнат към престъплението, за да си го доставят. Престъпността щеше да нарасне, а жертвите на наркома-нията щяха да продължават да вървят по ръба и да се приближават все повече и повече към гибелния си край.

Най-голямата ирония бе неволното участие на Шрадер в целия за-мисъл – наркотикът бе купен с негови пари, щеше да се товари на него-вия пристан и щеше да стигне до Маями на неговата яхта.

Ако станеше провал, Шрадер щеше да опере пешкира.

„Голконда“ бе дълга сто и тридесет фута, имаше сребрист стоманен корпус, надстройка от алуминий и палуби от тиково дърво. Шрадер я бе купил от италианските корабостроителници „Версилкрафт“ преди чети-ри години и страшно се гордееше с нея. Яхтата имаше две единични и пет двойни каюти, веранда, салон с трапезария и кухня, снабдена с всич-ко необходимо за пет месеца плаване в открито море. Двама дизелови двигателя „Катерпилар Марин“ развиваха максимална скорост петнаде-сет, а средна – дванадесет възела.

Греъм паркира взетото под наем „Ауди Куатро“ до телената ограда и започна да оглежда „Голконда“, която стоеше на котва до един частен кей на двадесет ярда от него. Изглеждаше празна, но той знаеше, че на борда има най-малко двама въоръжени пазачи. Първоначалната му идея да закрепил радиокompаса към корпуса малко под ватерлинията отпадна, след като Шивон му каза, че „Голконда“ никога не отплава, без някой от екипажа да провери корпуса, след като веднъж били открили магнитна мина близо до витлото. Оставаше му само една възможност – да се качи на борда и да сложи радиокompаса някъде там.

Слезе от колата и скри очите си зад слънчеви очила. Носеше яркожълта тенис-фанелка, раирани бермуди и сандали, на врата му има-ше цветно шалче, за да не се виждат синините, а на главата си бе килнал бяла шапка с широка периферия. Дуейн Хичинс бе негова рожба от вре-мето на Делта – вулгарен, нахален тексасец с много пари и малко прия-тели. Този образ, създаден по подобие на един военен, когото бе срещ-нал във Виетнам, се появяваше на сцената в случаите, когато му се нала-гаше да използва някакво прикритие, за да се измъкне от опасна ситуа-ция – например от частна яхта, където се е вмъкнал без покана. Сега Ду-ейн пак трябваше да се забърка в такава неприятност – всички само се радваха да му видят гърба колкото се можеше по-скоро.

Портата беше заключена. Той измъкна от джоба си пиличка за нок-ти и бързо отвори катинара. Стигна мостика, без на палубата да се пока-же жива душа. Огледа се, качи се горе и отиде до плъзгащата се врата,

която водеше към салона. Беше отключена. Бутна я настрана и влезе вътре. Веднага се раздаде пронизителен звън – бе минал през невидимия лъч инфрачервена светлина, който включваше алармената инсталация. Още се оглеждаше къде да скрие радиокompаса, когато се появи един мъж, въоръжен с автомат „Стар Z-84“. Греъм моментално се превърна в Дуейн Хичинс – неговите мисли, неговите реакции. Усмихна се нервно, но дори не помръдна, за да вдигне ръце – не искаше да привлече вниманието на пазача към радиокompаса, стиснат между палеца и дланта му. Дойде още един от охраната, който също носеше автомат.

– Що не вземете да спрете тоя адски шум, а? – каза провлачено като истински тексасец Греъм.

Пазачите не отвърнаха нищо. В стаята влезе висок блондин и щракна с пръсти към единия от тях. Мъжът веднага се скри и спря алармата.

– Е, сега вече е по-добре – каза Греъм, когато звънецът млъкна. – Туй си беше цяла сирена, мой човек. Ти ли си капитанът тук?

– Я, капитан Хорст Дитле – отвърна блондинът със силен немски акцент. – Вие кой сте?

– Дуейн Хичинс, на вашите услуги – каза Греъм и посочи автомата, насочен към корема му. – Абе това там нещо ме изнервя.

Дитле махна на пазача да свали оръжието.

– Какво правите тук?

Греъм седна на най-близкия диван. Изглеждаше озадачен.

– Как какво, дошъл съм с едно чудесно предложение за яхтата.

– Предложение ли?

– Ами да, в хотела чух, че я продавате. Ще ви дам повече и от най-доброто, което са ви предложили досега.

– Яхтата не се продава – възмути се Дитле.

– Стига бе, не се продава. Нещо ме будалкаш, нали?

– Яхтата е собственост на Мартин Шрадер и със сигурност не се продава.

– Обади му се на Марти, нека само каже цената. Аз ще пийна един бърбън на бара, докато те няма.

– Господин Шрадер няма никакво намерение да продава „Голконда“ – избухна Дитле и лицето му почервения от яд. – Сега се махайте или ще повикам полиция да ви арестуват за незаконното ви влизане тук.

– Добре де, тръгвам си – отстъпи Греъм. Опря ръце на мекия, тапициран с кожа диван, пусна радиокompаса между облегалката и възглавницата и се изправи на крака. – Кажй на Марти, че съм идвал, окей?

Може да ме намери в хотел „Палас“, ако си промени мнението.

Дитле продължи да гледа след него, после се обърна към пазачите и ги нахока, че са оставили портата отключена. Те се опитаха да протестират, твърдейки, че са невинни, но капитанът ги прекъсна и им нареди здраво да залостят вратата след Греъм.

Щом се отдалечи от „Голконда“, Греъм хвърли шапката си на задната седалка, пусна радиото и тихичко си тананикаше в такт с музиката по обратния път към хотела.

Цял рейс току-що пристигнали туристи обсаждаха рецепцията и след като взе ключа си, той с мъка си проби път до асансьора през купещата багаж. Натисна бутона и се дръпна малко назад, здраво стиснал шапката зад гърба си.

– Харесва ли ти Рио, Дуейн?

Греъм се обърна и се усмихна на Колхински.

– Сергей? Кога пристигна?

– Преди няколко часа – отвърна Колхински. – Отседнал съм в „Сезар Парк“.

Влязоха в асансьора и Греъм натисна копчето за седмия етаж.

– В какво се е забъркало другото ти аз този път?

Греъм накратко му каза какво се бе случило на борда на „Голконда“. Колхински се засмя.

– Май си овладял Дуейн до съвършенство, а?

– Не знам дали да приема това като комплимент или като обида – каза Греъм и спря пред вратата. – Сабрина я няма. Ще се върне късно следобед – каза той, докато пъхаше ключа в ключалката.

– Къде е?

– Ще ти обясня след малко, нека първо сваля тези отвратителни дрехи.

– Си. У. тука ли е?

– Би трябвало – каза Греъм и отвори. Колхински влезе и се огледа наоколо.

– Хубаво е при вас. Много е хубаво.

– Така и трябва да бъде, проклетият му апартамент за младоженци – изръмжа Греъм.

Колхински се засмя и седна.

– Ще се обадя на Си. У. да се видим до басейна. Денят е прекалено хубав, за да стоим вътре.

– Сабрина записа номера му, трябва да е някъде около телефона – извика Греъм от банята.

Колхински го намери и завъртя, но никои не вдигаше. Тогава се свърза с централата и помоли да потърсят Уитлок по високоговорителя.

След малко Уитлок се обади по телефона – бил вече при басейна. Колхински му каза, че и те слизат долу след няколко минути. Греъм излезе от банята – вече по къси сини гащета и бяла фанелка, и двамата слезоха с асансьора във фоайето.

Уитлок, по бански и с хавлиена кърпа около врата, бе седнал на една маса с чадър и им махна с ръка, за да привлече вниманието им. Те отидоха при него и сервитьорът взе поръчките им, после ги остави сами.

– Изглежда, добре си прекарваш времето – каза Колхински и попи потта от врата си с носната си кърпичка.

– Старая се, поне докато мога – отвърна Уитлок с усмивка.

Келнерът се върна с поръчките и Греъм подписа сметката.

Колхински не обърна внимание на чашата и отпи солидна глътка бира направо от бутилката. Избърса устните си и каза:

– Кой ще ми съобщи последните новини? Двамата поред му разказаха какво бяха правили сутринта.

– Значи още не си имал време да разгледаш тези планове? – попита Колхински, като се обърна към Греъм.

– Не.

– Нося ги със себе си – каза Уитлок и посочи плановете, които му бе дал Силва и които лежах на масата пред него. Бяха завити на руло и прихванати с ластик. – Рисунките не са кой знае какви, но са отбелязани всички подробности, и то много добре.

Греъм махна ластика и се настани удобно на стола, за да види диаграмите по-отблизо.

– Каква яхта си наел за довечера? – попита Колхински и погледна към Уитлок.

– Малко е старичка, но двигателят ѝ е в отлично състояние. Първо това проверих – отговори Уитлок и пийна малко бира. – Имаше ли някакви проблеми с багажа, който поръчах снощи?

– Не, никакви. Когато пристигнах на летището, вече всичко бе натоварено на самолета. Сега са в два сандъка на аерогарата, така че довечера ще можем да ги качим на яхтата, без да предизвикаме никакви подозрения.

– Как вървят нещата с Втори ударен отряд? – попита Греъм.

– Трябва да нападнат затвора в полунощ либийско време – отвърна Колхински и погледна часовника си. – След по-малко от шест часа.

– Какви са шансовете им за успех? – попита Уитлок.

– Добри. Не е нужно да спазват същите ограничения като вас, когато измъквахте Мастерсън от онзи затвор в Мароко. Мароко все пак е един от учредителите на ЮНАКО, докато Либия открай време отказва да сътрудничи с нас.

– Значи всичко им е позволено? – попита Греъм, като вдигна поглед от листата пред себе си.

– Ще открият огън, ако няма друг изход, но това не означава, че имат картбланш да разиграят на живо „Рамбо“.

Уитлок отмести настрана празната си чаша и се изправи.

– Часът минава три, Сергей. Имаме да вършим куп неща следобед.

Колхински кимна и леко потупа Греъм по рамото:

– Желая ти късмет довечера, Майкъл.

– Аха – отвърна безучастно Греъм, без да вдига очи.

– Приятно прекарване на приема, Майк – усмихна се леко Уитлок. Знаеше, че Греъм мрази всякакви събития от този род.

– Аха – повтори той и продължи да разглежда плановете.

Уитлок и Колхински се спогледаха развеселени и тръгнаха обратно към фоайето.

Греъм остана над рисунките още четвърт час и после, когато планът в съзнанието му се избистри и вече го задоволяваше, повика келнера и си поръча още една чаша „Перие“.

Десета глава

– Още ли не си готова? – викна Греъм пред затворената врата на банята.

– Още пет минути – долетя отвътре гласът на Сабрина.

Греъм отчаяно поклати глава – чуваше същия отговор от един час.

– А ти готов ли си? – попита тя.

– Отдавна – отвърна той и се тръшна на леглото, като сложи ръце под главата си.

– Сложи ли си ризата, която ти купих?

– Да – отвърна с гримаса той.

Ризата бе от мадрас, в синьо, червено и жълто – само Дуейн би облякъл подобно нещо. Бе вързал цветно шалче хлабаво около врата си и носеше джинси, платнени обувки и кичозно бяло кепе, почти скрито под крещящия надпис РИО. Кепето му беше подарък от Шивон и той се чувстваше длъжен да го сложи, за да бъде проникнат поне малко от духа на карнавала.

– Шивон е наистина чудесен човек, щом я опознаеш – неочаквано се провикна Сабрина от банята. – Трябва само да проникнеш зад ексцентричната фасада, която си е създала.

– Аха – промърмори Греъм.

– Имала е много тежко детство. Майка ѝ е била алкохоличка и за възпитанието ѝ, доколкото можел, се грижел баща ѝ. След смъртта му избягала от къщи и се присъединила към банда джебчии от бедняшките квартали. После ги заловили и я пратили обратно къщи, където открила, че майка ѝ се е омъжила повторно, и то за алкохолик като нея. Вторият ѝ баща я биел, затова избягала отново. Точно тогава я открили от рекламната агенция. На двадесет години се омъжила за един фотограф на свободна практика от Париж – така всъщност успяла да пробие да я вземат на работа там.

– Още ли живеят заедно?

– Мисля, че не. Явно не искаше да говори за това, така че не я разпитвах.

Тя най-сетне излезе от банята и Греъм обърна глава да я погледне. Бе облечена в тънко бяло трико, плътно прилепнало към тялото, нещо като бански костюм на две части, обшит със сребристи пайети, и къса пелерина от сребърно и златно ламе, вързана свободно на шията ѝ.

– Какво ще кажеш?

– Ако тръгнеш така по Пето авеню, сигурно ще те арестуват.

Тя се засмя.

– Ще сметна това за комплимент. Всъщност Шивон твърди, че дрехите ми са много консервативни. Изглежда, че на тези празненства жените се надпреварват да се появят в най-смелия костюм на вечерта. Колкото по-еротично и по-екзотично, толкова по-добре.

– Бих казал, че костюмът ти е доста смел – отвърна той и сви рамене. – Но може би просто съм водил прекалено затворен живот.

– Може би, Майк – усмихна се тя.

– Кари никога не би се появила в такива дрехи. Но пък тя винаги си е падала малко пуританка.

За пръв път го чуваше да казва нещо лошо за Кари. Винаги бе говорил за нея като за божество, стъпило на свят пиедестал. Може би това беше някакво пречистване?

– И ние имахме своите различия като всички други – допълни той, сякаш бе прочел мислите й. – Би могло да се каже, че си беше типична дъщеря на сенатор републиканец, привърженик на твърдия курс.

– Баща й е бил сенатор?

– Сенаторът Хауард Д. Уолш от Делауеър.

– Уолш Ястреба?

– Да, наричаха го така заради експанзионистичната му позиция по въпросите на външната политика, особено в Централна Америка.

– Беше цяла напаст за демократите. Помня, че баща ми не можеше да го понася.

– И аз не можех, но се стараех да има мир заради Кари.

– И тя ли беше... толкова радикално настроена? – попита колебливо Сабрина. Знаеше, че той внезапно може да смени темата, както бе правил и друг път, когато му се стореше, че надзърта прекалено дълбоко в миналото му.

– Мислиш ли, че щях да се ожения за нея, ако беше?

– Ходиш ли още при родителите й?

– Майка й бе починала преди сватбата. За последен път видях Ястреба на следващия ден, след като изчезнаха Кари и Майки – той започна гневно да се разхожда напред-назад, свил ръце в юмруци. – Едва тогава осъзнах какъв лицемер е всъщност. Бе обещал по време на предизборната си кампания, че ще засили натиска върху администрацията – тогава на власт бе Рейгън, да вземе още по-сериозни мерки срещу тероризма. И знаеш ли какво ми каза, когато се върнах от Либия? „Щях да сключа

каквато поискат сделка за живота на дъщеря си и внука си и не ме интересува колко невинни американци са изгубили живота си по-рано.“ Предавам ти точните му думи – ще ме преследват цял живот. Двучленно копеле такова! – той удари ядосано с юмрук по стената и се обърна с лице към нея. – Да не мисли, че ми е било лесно да взема това решение и да жертвам собственото си семейство? Обаче знаех, че ако се откажа, онези терористи ще извършат проклетите си бомбени атентати в няколко от най-големите ни градове и ще причинят смърт и невъобразима разруха. Постъпих така, както смятах, че трябва да постъпя. Само че на него изобщо не му пукаше! Никак! – той излезе на балкона и дълбоко си пое въздух няколко пъти, преди да се върне в спалнята. – Извинявай, че ти се разкрехя така. Просто Уолш Ястреба е много деликатна тема.

– Много добре разбирам защо – отвърна меко тя. – Ако някой трябва да се извинява, това съм аз, че си пъхам носа, където не ми е работа.

– Няма нищо – каза великодушно той. Иззвъня телефонът. Обаждана се от рецепцията – шофьорът им беше пристигнал.

– Все още ли смяташ, че ще ме затворят? – попита го тя, когато излязоха от стаята.

– По-вероятно ще ти се отворят...

Втречени погледи ги проследиха, когато излязоха от асансьора и прекосиха фойето до рецепцията, където ги очакваше един мъж на средна възраст.

– Вие ли сте шофьорът на господин Шрадер? – попита го Греъм, след като остави ключа.

– Да, господине. Името ми е Фелипе. Ще бъда ваш шофьор тази вечер. Последвайте ме!

Излязоха след него на паркинга пред хотела и той спря до един лъскав ролс-ройс „Корниш“ с цвят на шампанско.

– Великолепен е – каза Греъм и прокара ръка по покрива.

– Господин Шрадер има цяла рота такива.

– Цяла рота ли? – изненада се Греъм. – Колко общо?

– Петнадесет, всеки с отделен шофьор – отвърна Фелипе и им отвори задната врата. Изчака ги да се качат, затвори и седна отпред на волана. – Има телевизор, телефон, барче и уредба с четири музикални канала точно пред вас. Моля, не се притеснявайте да използвате всичко това. Ако ви потрябват, вдясно от уредбата има радио. Желая ви приятно пътуване.

Той натисна някакво копче на таблото пред себе си и между предната и задната част на колата се плъзна звукоизолираща стъклена

преграда.

– Какво предпочиташ, музика или телевизия? – попита Сабрина, щом ролс-ройсът се включи в движението по „Авенида Атлантика“.

– Музика – отговори Греъм, без да се замисля.

Сабрина погледна месинговата плочка отпред, върху която на английски и португалски бяха изписани различни видове музика.

– Класическа музика, кънтри енд уесърн, джаз и ПБМ. Избирай.

– Какво е това ПБМ?

– Популярна бразилска музика. Самба, боса нова – народна музика, иначе казано.

– Това ще го слушаме достатъчно на приема. Дай да видим какво нарича той джаз.

Сабрина натисна копчето и той се заслуша за миг, преди да познае кой свири.

– Дизи Гилеспи. Поне от джаз разбира.

– Не мога да повярвам! Все пак имаме нещо общо с теб.

– Обичаш джаз? – попита той, леко изненадан.

– Направо умирам за джаз – отвърна тя с усмивка.

– Наистина ли? Мислех те за някой от онези смахнати поп-запаялковци.

Тя сви рамене.

– Е, слушам и поп-музика, разбира се, но голямата ми любов е и си остава джазът. Особено на живо – „Ели'з Ели“, „Вилидж Вангард“, „Уест Буундок“. Обожавам ги.

– Тези имена съживяват някои спомени – каза той и като облегна глава назад на седалката, се загледа в бялата тапицерия на тавана. – „Фет Тюздей'з“ на Трето авеню бе любимият ми клуб, но не съм стъпвал там, откакто напуснах Ню Йорк.

До края на пътуването говориха само за джаз.

Лавал стъпка с крак цигарата си и погледна към „Голконда“, обси-пана с шарки от последните лъчи на залязващото слънце. Отключи катинара на портата с ключа, даден му от Драго, и махна с ръка към единия от двата черни мерцедеса. Отвътре излязоха трима мъже – и те като него бяха облечени в черно. Минаха по кея и се качиха по мостика на палубата на „Голконда“. Лавал сви ръцете си като рупор и извика Дит-ле, който се показва през люка само след миг. Следваха го двамата въоръжени пазачи.

– Жан-Мари! Какво правиш тук? – попита любопитно той.

– Въпросът е деликатен, Хорст – отвърна Лавал и погледна косо

към двамата пазачи. – Може ли да поговорим някъде насаме?

– Да, разбира се. Ела в каютата ми.

– Само един въпрос, Хорст – каза Лавал и го докосна леко по ръката. – Колко души има на борда?

– Само тези двамата. Останалите от екипажа трябва да си дойдат чак другата седмица. Господин Шрадер винаги им дава брегова отпуската за карнавала. Защо питаш?

– Ще ти обясня вътре.

Дитле го поведе надолу по стълбите и по облицования с тиково дърво коридор към каютата си.

– Казвай, какво има? – попита той и затвори вратата.

– Ще ти обясня по-добре, ако ми дадеш някоя карта на местността. Имаш ли?

– Разбира се, че имам – възмути се Дитле. – Коя местност по-точно те интересува?

– Нос Леме – каза Лавал първото име, което му дойде на ум.

Дитле отиде към масата да вземе карта. Лавал се промъкна след него, опянал копринено шалче в ръцете си. Когато Драго изрично нареди при убийствата да няма кръв, Лавал веднага се сети за шалчето, което бе използвал в такива случаи, докато работеше в „Тонтон Макут“. То приличаше на оръжието на индийските туги¹⁵, само че вместо традиционната рупия той връзваше в средата на шалчето малко камъче. Метна примката на врата на Дитле и с ожесточение я стегна. Пръстите на Дитле се впиха в камъчето, докато то се забиваше все по-дълбоко в гръкляна му, но само след миг той падна на колене. Движенията му ставаха все по-слаби и по-слаби и накрая тялото му омекна. Лавал задържа примката още малко, после отви шалчето и го мушна обратно в джоба си. Върна се на палубата, където го чакаха хората му. Бяха изпълнили указанията му – двамата пазачи също лежаха удушени до най-близкия люк. Лавал сигнализира на втория мерcedes и още двама мъже се приближиха към яхтата. Всеки носеше по една обемиста чанта. Двама мерцедеса потеглиха и изчезнаха в нощта. На борда отвориха чантите и извадиха скритото в тях оръжие – шест автомата „Хеклер и Кох“ MP5 и шест автоматични пистолета „ЧЗ“ 75. Лавал носеше своя „Валтер“ P5 със себе си.

След като изключиха алармената инсталация, двама от мъжете облякоха водолазни костюми и се спуснаха през борда, за да проверят

15. Членове на индийска религиозна секта, които почитат божеството на смъртта Кали и правят човешки жертвоприношения (бел. прев.).

корпуса на яхтата. Показаха се на повърхността след пет минути и дадоха знак на Лавал, че всичко е наред. Той подаде ключа за мотора на един от останалите и тръгна към капитанската каюта да се обади на Драго и да му каже, че първата фаза на операцията е приключила успешно.

Колхински и Уитлок стояха на палубата на „Кралицата на Копакабана“ – взетата под наем яхта, дълга шестдесет и пет фута, – когато двигателите на „Голконда“ заработиха. Колхински вдигна бинокъл „Беъд“, пригоден за нощно виждане, и видя как на яхтата помагат на двамата водолази да се освободят от кислородните си бутилки. После протегна бинокъла към Уитлок.

– Каква преднина ще им дадем? – попита той.

– Няколко мили. Няма защо да си правим самореклама.

Уитлок насочи бинокъла към мигащите светлини на града зад тях и каза:

– Чудя се как ли се чувстват Майк и Сабрина на приема у Шрадер.

Колхински шеговито вдигна тост с кутията си кока-кола.

– Могат само да се забавляват още по-добре от нас.

Ролс-ройсът спря пред порта от ковано желязо, дълга над десет фута, и Фелипе се свърза с контролния център в имението чрез радиото, инсталирано отпред на таблото. Специална камера проучи внимателно колата, преди електронните врати да се разтворят и да ги пропуснат да минат. Шосето се виеше през просторни зелени ливади, които сякаш нямаха край. Всичко бе озарено от светлината на мощни прожектори, виждаха се и въоръжени патрули с кучета. Цяла миля по-нататък спряха пред втора, по-малка порта, над която имаше арка с позлатен надпис „Данае“. От контролния пункт им отвориха и тази врата и когато колата най-сетне зави в широкия кръгъл вътрешен двор, пред очите им като огромен каменен страж се изправи планината. Фелипе спря пред остъклената зала, където се намираше рецепцията, и един мъж със златист брилянтов костюм и островърха шапка се притича да им отвори задната врата.

Фелипе смъкна стъклото на прозореца и каза:

– Когато решите да си тръгвате, господин Грѐм, само кажете на някой от персонала и ще ме извикат по радиото. Приятно прекарване – той включи на скорост и подкара надолу по шосето.

– Виждам, че се възхищавате на планината на господин Шрадер – каза мъжът с лъскавия костюм. Имаше силен ямайски акцент.

– Сякаш се появява от нищото – каза Сабрина и изви назад глава, за

да погледне нагоре към ярко осветената скала.

– Господин Шрадер нарочно планира така пътя. Винаги е обичал изненадите – каза мъжът и ги покани с жест да го последват към рецепцията, облицована с черни и бели керамични плочки.

Автоматичните врати се отвориха пред тях и те отидоха до малката подкова, зад която седеше красива кариока със светла кожа. Момичето мило им се усмихна и поиска да види поканата им. Греъм ѝ подаде картичката и тя потърси името му в компютъра. То се появи на екрана. Отзад в скоби пишеше VIP/АД¹⁶ – Драго ги бе включил в списъка на специалните гости. Това означаваше, че за пристигането им веднага трябваше да се съобщи по телефона горе в къщата, за да могат Шрадер или Драго да ги посрещнат лично. Момичето даде поканата на ямаец и посегна към телефона, когато той ги поведе към асансьора. Изкачиха се сто метра нагоре в планината и когато вратите се отвориха, се озоваха пред втора рецепция. Ямаецът връчи поканата на жената зад плота, покони се учтиво на Греъм и Сабрина и се скри в асансьора.

Стоманената врата вдясно от рецепцията се плъзна настрани и се появи Драго, усмихнат както винаги. Вратата зад него се затвори. Той стисна ръка на Греъм и леко кимна на Сабрина.

– Толкова се радвам, че успяхте да дойдете. Господин Шрадер ви поднася извиненията си – искаше да ви посрещне лично, но жената на майора го отвлече, преди да успее да се измъкне. Настояваше да танцува с него, а как би могъл да ѝ откаже?

– Неизбежен риск, когато човек е домакин – усмихна се накриво Сабрина.

Драго сви устни, което можеше да мине и за усмивка.

– Така е, госпожо Греъм. Сигурен съм, че вече губите търпение. Позволете ми да ви покажа пътя – той пхна личната си карта в процепа до стоманената врата и тя се отвори към друг асансьор.

– Колко е висока планината? – попита Сабрина.

Драго натисна едно копче и вратата се затвори.

– Самата планина е висока деветстотин и седемнадесет фута над морското равнище, което прави към двеста и осемдесет метра. Рецепцията, от която ви взех, е на деветдесет метра над морското равнище.

– А колко високо отиваме?

– Градината е на двеста и четиридесет метра над морското равнище – отвърна ѝ Драго. – Приемът се провежда там.

16. VIP – Андре Драго (бел. ред.).

Асансьорът спря и се озоваха в един вътрешен двор, застлан с мозайка. Драго махна с ръка към стъклените врати, зад които на окосената ливада и край плувния басейн с олимпийски размери се тълпяха множество хора, облечени в пъстроцветни дрехи. После им показа голямата шатра на бели и червени ивици, разпъната в средата на градината, и обясни, че вътре има духов оркестър от седемнадесет души, майстори на карнавалната музика, и дансинг, който побира близо двеста души. После отвори звуконепроницаемите врати с картата си и шумът внезапно ги заля. Слязоха по няколко стъпала до моравата, където един сервитьор в бяло сако ги очакваше с табла и две чаши.

– Позволих си да ви поръчам нещо за пиене, когато разбрах, че сте пристигнали – каза Драго и посочи таблата, – сухо бяло вино и минерална вода „Перие“. Ако предпочитате нещо друго, с удоволствие ще нареда да ви ги сменят.

– Не, благодаря – отвърна Греъм и взе двете чаши, като подаде едната на Сабрина.

– Ето че идва и господин Шрадер. Моля да ме извините, трябва да се погрижа за още много неща. Сигурен съм, че по-късно ще се срещнем отново и ще можем да поговорим повече – той се усмихна на Шрадер и се запъти към група бизнесмени, увлечени в разговор край плувния басейн.

Шрадер им стисна топло ръка. Бе облечен с бели къси панталони и пъстра риза на цветя.

– Много се радвам, че дойдохте. Надявам се, че Андре ви е предал моите извинения?

– Да, разбрахме, че съпругата на майора ви е похитила за един танц.

– Съдба, по-лоша и от смъртта, господин Греъм. Избягвайте я на всяка цена. Има опасна склонност към млади милионери.

– Как да я позная?

– Ще я чуете много преди да я видите – отвърна Шрадер и направи комплимент на Сабрина за костюма ѝ. – Изглеждате фантастично тази вечер, госпожо Греъм.

– Благодаря – усмихна се Сабрина.

– Надявам се, че няма да ми откажете няколко танца с прелестната ви съпруга, нали? – обърна се той към Греъм.

– В никакъв случай. Сигурен съм, че ще се зарадва най-сетне да потанцува с някой, който няма два леви крака. Аз далеч не съм Фред Астер.

Шрадер се засмя и извади от джоба си два еднакви сребърни амулета. Представляваха свита ръка с палец, пъхнат между показалеца и средния пръст. Подаде им по един и каза:

– Наричат тези амулети фи́га. Първоначално са ги носели робите за плодовитост и късмет, а днес са сувенир за туристите. Много хора обаче казват, че и сега носят късмет, ако човек вярва достатъчно силно в тях. Имам един, откакто съм дошъл тук, и както виждате, досега не ми се е случило нищо лошо.

– Значи наистина вярвате в силата му? – попита Греъм, като въртеше талисмана в пръстите си.

– Определено. Но когато чух историята за пръв път, бях също така скептично настроен, както и вие. Вярвам толкова убедено в силата му просто защото разбрах колко важно е това.

Греъм сви рамене и нахлузи верижката на врата си, като я нагласи така, че амулетът да виси точно пред гърдите му.

– Най-малкото може да държи жената на майора настрана от мен.

– Никога не си прави шеги с магията, Майк, не и в Бразилия – каза Шивон зад гърба му. Както на повечето жени тук, облеклото ѝ бе по-скоро еротично, отколкото екзотично. Носеше черно елече, дълги черни чорапи и танга на бели и черни ивици.

Греъм я огледа от глава до пети, преди да я погледне в очите.

– Можеш да вярваш в това, щом искаш, но според мен си е чиста измама.

– Смяташ го за шарлатанство. Ти си свободомислещ човек. Но аз съм видяла твърде много смърт, причинена от магия, за да не вярвам.

– Повярвала си, че смъртта се дължи на магия, защото това е задоволявало вярата ти. Всъщност във всеки един от тези случаи е имало някакво напълно логично обяснение.

Сабрина го хвана за ръката.

– Хайде стига, дошли сме да се веселим. Не се палете толкова.

– Добре, няма повече да говорим за магия – отстъпи Греъм.

– Госпожо Греъм...

– Защо така официално? Просто Майк и Сабрина, нали? – каза Шивон и ги погледна.

– Разбира се – отвърна Сабрина и сви рамене.

– Тогава, Сабрина, може ли един танц? – попита Шрадер.

– С удоволствие.

Шивон остана загледана след Шрадер и Сабрина, докато те отиваха към шатрата.

– Ти си всичко за нея.

– Май сте имали интересен разговор днес следобед – отвърна Греъм.

– Така е, но не в смисъла, който влагаш. Ти имаш голям късмет. Хората си мислят, че щом съм филмова звезда, непременно трябва да имам много приятели. Само че не е така. Всъщност никога не съм се чувствала толкова самотна през целия си живот.

Греъм гледаше чашата си.

– Сабрина каза, че си била женена.

– Джеф е мъртъв – отвърна тихо тя.

– Извинявай.

– Преди шест години някакъв пласъор на наркотици го наръга с нож пред един нощен клуб в Париж. Сбъркал го със свой конкурент в бизнеса – тя сви рамене, усмихна се леко и му подаде чашата си. – Не бих отказала още едно.

– Какво пиеш?

– Същото като теб. Барът е долу при басейна, ще дойда с теб.

– Винаги съм смятал, че смисълът на карнавала е в обличането – каза той, докато прекосяваха моравата. – Повечето жени тук изглеждат така, сякаш цяла нощ са играли гол покер и непрекъснато са губели.

Тя се засмя.

– Един байли е нещо съвсем различно от „Пасарела ду Самба“...

– Няма смисъл да продължаваш – прекъсна я той. – Вече се обърках.

Шивон спря и махна с ръка наоколо.

– Това е байли, бал. Баловете винаги се въртят около секса, особено тези в хотелите и нощните клубове с ограничен достъп. На такива места е нещо обичайно на всеки мъж да се падат по три жени. Мартин не на сърчава подобен открит промискуитет и само на няколко жени ни е позволено да идваме на неговия Карнавален бал без кавалер.

– От друга страна, това, което се показва по телевизията, е „Пасарела ду Самба“, Парадът на самбата. Той е туристическа атракция и разчита на шествията и костюмите, за да привлече гълпите. Колкото по-пъстър и по-фантастичен е, толкова повече хора ще дойдат следващия път.

Греъм позна в мъжа, който идваше насреща им, Раул Лажес – един от партньорите на Шрадер в играта на двадесет и едно предната вечер. Бе облечен в шарена риза и карирани къси панталони, а на потния му врат висеше венец от цветя. Заговори на португалски и покани Шивон на танц. Тя поклати отрицателно глава, но когато се опита да го отmine,

той я сграбчи за ръката и настоя да танцуват заедно.

Греъм освободи Шивон от хватката му и го заплаши с пръст:

– Не говоря португалски, но е повече от ясно, че тя не иска да ходи никъде с теб. Остави я на мира.

– А, доброжелателният комарджия – присмя му се Лажес. – Какво си се загрижил за нея? Нали не е с теб. Или греша? Да взема да поговоря с жена ти, щом е свободна...

Юмрукът на Греъм се стовари върху слепоочието му и той падна в басейна. Драго веднага остави двамата, с които говореше, и бързо се приближи до басейна, където даде няколко кратки нареждания на португалски на двама от келнерите. Те се втурнаха да помогнат на Лажес да излезе от водата. Кожата на лявата му вежда се беше цепнала и кръвта се стичаше надолу по лицето му. Жена му наклони главата му на една страна, огледа раната и бурно се развика към най-близкия келнер да й донесе една кърпа с кубчета лед в нея. Драго заповяда да не изпълняват нарежданията ѝ и им махна с ръка да отидат при него. Шрадер и Сабрина, които тъкмо излизаха от шатрата и видяха суматохата, си пробиха път през тълпата зяпачи и Шивон им разказа какво се бе случило.

Драго говори с трима очевидци и се обърна към Лажес.

– Ако до пет минути не напуснете имението, ще заповядам да ви арестуват.

– Ами той...

– Млъквай, Мария! – викна Лажес на жена си, която сочеше Греъм. После погледна Шрадер. – Не поставяй приятелството ни на карта по този начин, Мартин.

– Не ми говори за приятелство, след като злоупотреби с гостоприемството ми – сърдито го отрязва Шрадер. – Чу какво каза Андре. Махай се.

– Ти изобщо не беше тук, Мартин – разкрещя се Мария. – Вярваш на всичко, което ти каже Драго.

– Стига, Мария! – викна Лажес.

– Не, поне веднъж ще кажа какво мисля, щом никой друг няма куража да го направи – тя погледна Шрадер в очите. – Драго те използва, Мартин, нима не разбираш? Даде му малко власт и той се превърна в корумпиран мегаломан и маниак. Колкото по-скоро се отървеш от него, толкова по-бързо ще си възвърнеш уважението, с което се ползваше, преди да му позволиш да ти се качи на главата. Освободи се от него или той ще те унищожи – тя хвана мъжа си за ръката и го повлече към къщата.

Шрадер тъжно поклати глава, докато ги гледаше как влизат в асансьора.

– Мария винаги е имала голяма уста, а сега окончателно ще съсипе Раул.

– Той винаги губи контрол над себе си след няколко чашки – допълни Драго.

– Не ми изглеждаше пиян – каза Греъм.

– Беше пиян, и то много – отвърна Шрадер. – Просто е от онези хора, които никога не го показват. Единственото, което го издава, е агресивността му, особено в отношението му към жените.

– Мария го държи изкъсо – обясни Шивон. – Пиенето е единственият му отдушник. Дава му самочувствие да се измъкне изпод чехъла ѝ и да си докаже, че е мъж.

– Стига толкова за Раул и Мария – каза Шрадер и погледна към Шивон. – Ще танцуваме ли?

– Разбира се – тя намигна на Сабрина. – Ще се видим по-късно.

Драго се извини и тръгна към бара.

– Наистина ли трябваше да го удряш? – попита Сабрина, когато останаха сами. – Не можа ли да се съдържиш поне един-единствен път?

– Имах си причини. Да не говорим повече за това. Смятам да измъкна онзи предавател от сейфа. Дръж Шрадер настрана.

– Още не си ми казал как смяташ да проникнеш в стаята му. Не можеш да минеш през вратата, отваря се с дистанционно управление.

– Така е според рисунката на Силва. Но не е само това – цялата къща се следи с камери. Така или иначе не бих могъл да вляза през вратата.

– Избягваш отговора.

– Ще ти кажа по-късно – отвърна той. Сабрина протегна напред ръце в умолителен жест.

– Майк, двамата работим заедно! Какво повече мога да направя, за да ми повярваш?

Той обмисли думите ѝ, преди да ѝ отговори.

– Добре. Мисля, че или в баните, или в апартамента на Шрадер няма камери. Все някъде веригата прекъсва. На плана на Силва има една баня точно до апартамента на Шрадер, така че на теория бих могъл да мина от банята в апартамента на Шрадер, без да ме видят.

– Зная, че въпросът ми може да прозвучи нелепо, но как? Доколкото мога да си представя, единственият път е през... – тя млькна и невярващо поклати глава, когато осъзна какво се канеше да каже.

– Има само един път – през прозореца на банята по скалата до балкона на спалнята.

– Това е чиста лудост!

– Не викай! – ядосано изсъска той. – Точно затова мразя да обсъждам нещо с теб, преди да го направя. Винаги реагираш като любяща майка, изплашена, че малкото ѝ момченце може да пострада.

– Реагирам така, защото държа на теб – тя въздъхна и после продължи с мек, спокоен тон. – Нямах нищо, което да те пази. Една грешка само и си загубен.

– Целта на упражнението е да не се допускат грешки – каза той със зле прикрит сарказъм. – В Делта съм правил подобни неща хиляди пъти и нито веднъж не е трябвало да разчитам на въжетата.

– Но те все пак са били там за всеки случай.

– Не разбираш същността на нещата, Сабрина. Аз просто нямах нужда от тях, не разбираш ли? Всичко опира до психология. Ти сама каза „грешка“. Грешките се дължат на съмнение, нерешителност, дори глупост. С една дума, грешките се дължат на страх. А както ти казах и по-рано, аз не вярвам в страха. Той е химера, с която всеки може да се пребори, ако е напълно сигурен в себе си. Аз съм сигурен в себе си. Също така съм сигурен в това, че мога да мина по скалата, без да падна. Ако имах и най-малкото съмнение, дори нямаше да помисля да опитвам – той ѝ се усмихна. – Всичко ще бъде наред, обещавам.

– Внимавай – каза тя и го целуна леко по бузата.

– Разбира се. Ти дръж под око Шрадер.

– А Драго?

– Той ще държи под око мен, можеш да бъдеш сигурна.

Двамата се разделиха. Драго, който внимателно ги бе наблюдавал от бара, свали радиостанцията от колана си и нареди на дежурния от контролния пункт лично да следи на мониторите всяко движение на Греъм, щом той влезе в къщата.

Греъм мина през един вътрешен двор, покрит с червени и бели плочки, който според плановете на Силва водеше към игралната зала. И двете маси бяха заети, но никой от играчите не му обърна внимание, докато минаваше покрай тях. Плъзна вратата в дъното настрани и се озова в един коридор с цвят на бита сметана. По стените висяха оригинални на пръв поглед платна от Рембранд и Вермеер, но всъщност всичките бяха великолепни копия, нарисувани от най-добрите фалшификатори в света. Още веднъж си припомни рисунките на Силва – спираловидната стълба водеше надолу към друг, по-голям коридор, в дъното на който

беше апартаментът на Шрадер. На средата на стълбите седяха мъж и жена, хванати за ръце, и той се промъкна покрай тях – ако се съдеше по заговорническите им усмивки, се бяха срещнали тайно, далеч от очите на съпруга и съпругата. Подозренията му се потвърдиха, когато мъжът, леко пийнал, сложи пръст на устните си и каза „ш-ш-ш“. Греъм се включи в играта – огледа се крадешком наоколо, също сложи пръст на устните си и продължи на пръсти надолу по стълбите. Двамата зад него се разкикотиха. Като стигна долу, той мушна ръце в джобовете си и се престори, че разглежда картините по стените на коридора. Стараеше се да се държи колкото е възможно по-естествено, тъй като знаеше, че скритите камери следят всяка негова стъпка. Напредваше бавно в празната и безмълвна галерия и често спираше пред някоя картина, за да я види по-отблизо, като напразно се опитваше да си придаде заинтригуван вид. Това го накара да си спомни първите няколко седмици, след като бяха започнали да излизат с Кари. Тя обожаваше опера и балет, а той изобщо не се интересуваше от такива неща, но твърдо бе решил да й направи впечатление и прекара няколко кошмарно скучни вечери в „Ню Йорк Стейт Тиъٹر“ и „Метрополитън Опера“, преди накрая да се признае за победен и да заяви, че не може повече. Тогава се оказа, че Кари през цялото време е знаела, че той само си придава важност, но била решила да не казва нищо – твърдеше, че сам си е виновен, щом не е посмял да бъде искрен с нея от самото начало. После са разбраха така – той да ходи на бейзболни мачове с приятелите си запалняковци, а тя да ходи на балет и опера с приятелите си естети. Това се бе оказало идеалното решение.

Стигна края на коридора и спря пред украсените с дърворезба врати от тагуа¹⁷. Вдясно, в пълен контраст с разкоша наоколо, имаше най-обикновена бяла врата. Отвори я, влезе и заключи след себе си. Помещението бе малко, само тоалетна и умивалник. Зачуди се защо Шрадер чисто и просто не бе избил стената, за да присъедини тоалетната към апартаментата си. Колко ли хора я ползваха в действителност? Изостави тази мисъл и отиде до прозореца. Дръпна тънкото перде и го завърза в единия край, после отвори широко прозореца и като се качи на колене върху капака на тоалетната чиния, надникна навън. Вълните шумно се разбиваха в подножието на планината точно под него. Дотам имаше най-малко двадесет метра. Наведе се още повече, за да види разстоянието до балкона на Шрадер – не повече от шест метра. Внимателно огледа

17. Южноамериканска палма, чиято дървесина много прилича на слонова кост (бел. ред.).

скалата – повърхността ѝ бе идеална за катерене, неравна и грапава. Освен това забеляза още нещо – самата планина ставаше нагоре все по-полегата. Наклонът бе не повече от двадесет градуса, но и това щеше да му бъде от полза. Единственият проблем бе липсата на светлина. Трябваше да разчита само на луната.

Събу джинсите си, под които носеше плътно прилепнал клин от неопрен, хвърли на пода ризата и шалчето си и се покатери на перваза над мивката, като се извъртя гърбом към прозореца. Отпусна се назад и плъзна крака си надолу, докато не усети, че е стъпил здраво на скалата. Започна сантиметър по сантиметър да се отдалечава от прозореца. Чувстваше хладния, болезнен допир на камъка, докато несигурно опипваше пред себе си с подметката на обувката си, за да намери безопасно място. Стъпваше, преместваше другия си крак и отново започваше да опипва... Изведнъж облак затули луната и всичко потъна в мрак. Той ядосано изруга и се притисна до скалата, без да смее да мръдне. Стресна се от цяла поредица взривове и леко наклони глава, за да види пищния фойерверк, който озари за миг небето над залива Ипанема с калейдоскоп от ярки светлини и след това се стопи в тъмнината. Луната се показа също толкова внезапно, колкото бе изчезнала, и той продължи бавния си и неотклонен път към балкона.

Оставаше му по-малко от метър, когато кракът му се подхлъзна. Гладкият камък полетя надолу, а Греъм в последния момент вкопчи дясната си ръка в една издатина, но скалата се отрони под пръстите му. Той зашари по голата повърхност и внезапно откри малка цепнатина на сантиметри от лицето си. Опита да се залови по-добре, но напипа тялото на малък прилеп, който спеше вътре. Прилепът веднага излетя и докосна с крайчеца на крилото си лицето на Греъм, който инстинктивно дръпна глава назад. Пръстите му се изплъзнаха от процепа, краката му също изгубиха опора и за един ужасен миг той остана да виси само на лявата си ръка, впита до болка в скалата. Краката му се люлееха насам-натам във въздуха и той едва сподави вика си, когато лявото му коляно се удари в един остър ръб. Заби отново пръсти в процепа и въпреки силната болка в крака се опита да се закрепил на скалата. Този път успя. Въздъхна дълбоко и опря чело на ръката си. Беше бесен. Беше се паникьосал, а паниката беше страх. По дяволите всичките му теории! Примигна един-два пъти, очите му пареха от потта, която се стичаше по лицето му и надолу по гърдите. Разтърси глава и капчици пот пръснаха по раменете му, но почти веднага потта отново потече по лицето му. Добра се до балкона без други премеждия, хвана парапета с една ръка, после премести и

другата и се прехвърли вътре. Свлече се надолу, облегнат на парапета, и като опря глава на една от подпорите, затвори очи.

Остана неподвижен около минута, нежният бриз разхлаждаше потното му тяло. Отвори очи и огледа коляното си. Раната бе повърхностна, но кръвта се стичаше по панталона му и капеше върху платнените му обувки. За щастие те бяха черни и петната не личаха. Изправи се, отиде до плъзгащата се врата и тъкмо се канеше да пристъпи прага, когато се сети за инфрачервения лъч на „Голконда“. Можеше ли Шрадер да пази по този начин и апартамента си? Постави се на негово място – балконската врата гледаше надолу към пропастта от двадесет метра височина, ако не и повече. Как би могъл да влезе някой? Греъм се усмихна – освен него, разбира се. Тогава защо да се тревожи? Той мина през вратата. Вдигна една смачкана кърпа от пода, избърса кръвта от панталона си и върза кърпата около коляното си, за да не капе кръв по килима. Отиде в банята, заключи вратата и светна лампата. Помещението бе почти изцяло заето от мраморна вана под нивото на пода със златни перила и кранове. Намери бинт в едно от шкафчетата на стената, размота кървавата кърпа от коляното си, намаза драскотината с някакъв дезинфекциращ препарат и превърза крака си, като здраво стегна възела отзад. Пъхна кърпата под мръсното бельо в коша за пране в ъгъла, изгаси лампата и се върна в спалнята. Насочи се право към фалшивия Ван Гог на стената вдясно от плъзгащата се врата.

Картината бе точно там, където я бе нарисувал Силва на плана си – според него отзад се намираше личният сейф на Шрадер. Греъм опипа ъглите на рамката и откри, че от едната страна картината виси на панти. Отвори замаскираната вратичка – сейфът наистина бе там. После внезапно радостта му се превърна в ужас. Според описанието на Силва ключалката на сейфа се отваряше с комбинация, а в Делта Греъм се бе научил да се оправя с такива сейфове. Сейфът пред него обаче се отваряше с ключ! Той удари гневно с юмрук по стената и се отпусна на колене пред нея. Прокара пръсти през влажната си коса. Шрадер бе сменил ключалката, откакто Силва не работеше там. След малко се изправи на крака, затвори вратичката с картината и излезе на балкона. Опря ръце на парапета и се загледа към осветения прозорец, примамливо очертан на фона на мрачната и враждебна скала. Продължителното му отсъствие от приема щеше да привлече вниманието на Драго и той можеше дори да разбие вратата на тоалетната под предлог, че е бил загрижен за него, след като никой не отговарял на почукванията.

Колкото по-скоро се върнеше, толкова по-добре.

Когато се показва заедно с Шивон от шатрата, Шрадер бършеше потта от лицето си с носна кърпичка, на която бе извезан монограмът му. Отпрати с жест притичалия сервитьор и се усмихна на Сабрина:

– Вие двете ще ме вкарате в гроба – бе останал без дъх. – Направо съм съсипан.

– Аз пък тъкмо се канех да ви придумам за още един урок по самба – каза тя и се усмихна на Шивон.

– По-късно – отвърна Шрадер и прибра носната кърпичка в джоба си. – И то доста по-късно. Не че имаш нужда от кой знае какви уроци, на теб ти идва откъдето.

– Съмнявам се, особено след като видях как танцува Шивон.

– Недей да забравяш, че съм израснала със самбата. Мартин е прав, ти имаш вродено чувство за ритъм. Ще свикнеш с движенията много бързо.

– Къде е Майк? – попита Шрадер, като се оглеждаше наоколо.

– Отиде да се поразходи.

– Всичко е наред, нали?

– Разбира се – отвърна усмихнато Сабрина. – Всичко е наред, просто той има навика да изчезва от време на време. Обича да бъде сам. Държи на своята независимост.

Шивон се извини и отиде да посрещне някакви свои приятели, които току-що бяха пристигнали.

Сабрина се загледа след нея и после се обърна към Шрадер:

– Шивон ми каза, че сте познавач на изкуството.

– Това ме ласкае. Колекционирам картини, но все пак съм само любител. А вие интересувате ли се от изкуство?

– Да, и то много, но за съжаление не ходя по изложби толкова често, колкото бих искала – така става, когато съпругът ти е маниак на тема спорт.

– Представям си. Майк определено е спортен тип.

– Имате ли слабост към някой конкретен период?

– Да, към Ренесанса – отвърна веднага Шрадер. – Единственият проблем е, че всички шедьоври от този период са собственост или на музеи, или на частни колекционери, които не искат да ги продадат за нищо на света. Така че трябва да се задоволя с шедьоври второ качество, но нали се казва, че подражанието е най-искреното ласкателство.

– Имате предвид фалшификати? – попита тя, като се престори на изненадана.

– Всичко е напълно законно, уверявам ви – побърза да я успокои

той. – Щеше да има нещо нередно само ако се опитвах да показвам картините публично като оригинали.

– Нима цялата ви колекция е от фалшификати?

– Само част от нея. Шивон говорила ли ви е за „Светилището“?

– Спомена веднъж нещо, но аз така и не разбрах за какво точно става дума.

– Искате ли да видите?

– Разбира се, защо не?

– Ще предупредя Андре да каже на Майк къде сме, ако той се върне преди нас.

– Моля ви, недейте! – тя го изглежда заговорнически. – Майк се скри някъде и ме изостави. Нека разбере, че и други могат така.

– Добре, щом искате – той махна с ръка към къщата. – Тръгваме ли?

Сабрина облекчено кимна – последното нещо, от което имаше нужда Греъм, бе тя да даде на Драго повод да тръгне да го търси.

– Къде се запознахте с Майк?

– В Обединените нации – това бе самата истина. – Аз работя там.

– Наистина ли? С какво се занимавате?

– Преводачка съм, главно от френски.

– Звучи интересно – каза Шрадер и извади личната си карта от джоба на ризата си. Мушна я в един процеп и стоманената врата пред тях се отвори. Влязоха в асансьора и Сабрина каза:

– Понякога наистина е, особено когато свръхсилите се хванат за гушите.

Той натисна един бутон и се дръпна назад, като кръстоса ръце пред гърдите си.

– Аз се запознах с жена си в университета.

– Не знаех, че сте женен.

– Официално да, но с Катерина не живеем заедно от десет години. Тя е заклета римокатоличка, така че за развод и дума не може да става. Не че съм искал някога да се ожения повторно. Обичам да се наслаждавам на свободата си.

– Обзалагам се, че, откакто живеете тук, сте затрупан от предложения за женитба – засмя се тя.

По челото му мина гневна сянка.

– Така е, но това лесно може да се отгатне. Златотърсачите в Рио могат да извадят душата на човек, но аз винаги съм отблъсквал амбициите им с презрението, което заслужават.

Асансьорът спря и двамата се озоваха в къс коридор, застлан с червен килим, който водеше към тапицирана в бяло врата. Шрадер отвори и нея с картата си и изчака Сабрина отстрани да влезе първа. В бялата стая имаше седем картини – три отляво, три отдясно и една точно срещу вратата. Именно тази картина привлече вниманието ѝ. Беше натюрморт – стара маса, върху която имаше две лули с дълги дръжки, обърната настрани чаша, флейта, стопена свещ и купчина исторически книги с оръфани страници; над всичко това, върху книгите, лежеше един череп.

– Хипнотизира, нали? – промълви Шрадер зад нея. – „Ванитас“¹⁸ на Хармен Стийнуик. Оригиналет, който е бил нарисуван приблизително към 1640 година, сега виси в музея „Де Лакенхал“ в Лайден.

– Такава отдаденост на смъртта – каза Сабрина, без да откъсва очи от картината.

– Най-доброто описание, което съм чувал – той докосна леко ръката ѝ и тя инстинктивно се дръпна. – Извинете, не исках да ви уплаша. Разгледайте всичките картини, има единен замисъл, макар и строго личен. Отляво са „Настоятелите на сукнарския еснаф“ от Рембранд, „Управителите на колонията на прокажените“ от Фердинанд Бол и „Срещата на дилетантите“ от Матю Льо Нен. И трите картини вдясно са от Констанбъл – „Хемпстедската пустош“, „Полята край Уест Енд“ и „Пейзаж край Солзбъри“. И в центъра е „Ванитас“.

– И всичките са фалшификати?

– За съжаление, да. Под всяка има месингова плочка, на която е отбелязано къде се намира оригиналет.

Сабрина обгърна раменете си с ръце и започна внимателно да разглежда картините.

– И на трите картини вляво разговарят някакви мъже. Настоятели-те, това е управителният съвет на „Хехт“. Колонията на прокажените – отхвърлените, – това е намек за работниците във вашите заводи, които са произвеждали оръжието. И накрая дилетантите – бюрократите на власт, които са ви принудили да подадете оставка и да продадете компанията. Отдясно пък има само пейзажи – природата; човекът и природата, двете най-могъщи сили на Земята. Но и те трябва да отстъпят пред най-великата сила от всички – смъртта – тя се обърна и погледна Шрадер. – Малко театрално беше, знам, но иначе как се справих?

Той бе направо смяян.

– Никой досега не е отгатвал всичко толкова точно. Сякаш

18. Суета (лат.) (бел. прев.)

прочетохте мислите ми. Откъде знаете, че съм бил замесен в скандала с „Хехт“?

– Майк ми каза. Надявам се, че не ви разстроих, като разрових всичко отново?

– За Бога, не, разбира се. Просто съм изненадан, че си спомня нещо, случило се толкова отдавна. Сигурно има вече десет години.

– Майк има точно този тип памет, заради която повечето хора биха се решили и на убийство. И за какво я използва? За спорт – факти и цифри. Такова пропиляване на дарба...

– Още не мога да се съвзема. Вече ви казах – никой досега не бе успял да отгатне.

– За всяко нещо има първи път – отвърна тя и скромно сви рамене.

– Интересно, защо наричате това място „Светилището“?

– Ще мога да ви обясня по-добре, ако седнете в онзи фотьойл отзад.

– Фотьойл ли? – попита изумено тя и се обърна. Както коженият фотьойл, така и дървеният шкаф зад него бяха бели и се сливаха с обстановка толкова добре, че тя изобщо не ги бе забелязала, когато бе влязла в стаята.

Като прибра пелерината си, Сабрина се настани удобно във фотьойла. Сякаш бе седнала във въздуха. Шрадер клекна зад гърба ѝ, за да отвори шкафа. Вътре имаше компакт-диск плейър, светлинен генератор SRM-71 и бели слушалки „Стакс-Гама“. Най-горната лавица бе заета от множество компакт-дискове с класическа музика и Шрадер я помоли да си избере нещо. Тя прокара пръст по редицата дискове – търсеше любимото си парче. Ето го, „Циганска сюита“ на Прокофиев. Измъкна кутийката и прегледа обложката – изпълнение на симфоничния оркестър на Сейнт Луис под диригентството на Ленърд Златкин. Бе виждала на концерт и оркестъра, и диригента, но поотделно. Родителите ѝ обожаваха да ходят по концерти, така че всеки път когато ѝ идвах на гости от Маями, тя намираще по три билета или за „Карнеги хол“, или за „Ейвъри Фишър хол“. Въпреки че ѝ беше приятно, тя самата никога не ходеше на концерти дори ако я канеше някой ухажор – предпочиташе да прекарва времето си сред своите приятели в някой от любимите си джаз-клубове.

Шрадер взе от нея диска, одобри с кимване избора ѝ и го постави в плейъра. Протегна ѝ слушалките, обясни ѝ какво да направи и безшумно се дръпна в ъгъла. Завъртя ключа за осветлението и постепенно всичко наоколо потъна в мрак. Сабрина сложи слушалките на главата си и се помъчи да освободи напълно съзнанието си, но колкото и да се напрягаше, не можеше да се спаси от една неясна сянка, загнездила се някъде

дълбоко в мислите ѝ. В подсъзнанието ѝ дебнеше тъмен силует, несигурно увиснал на огромна, мрачна и заплашителна скала. „Вярвай в него така, както той вярва в себе си“, помисли си тя и видението започна да избледнява като образ върху фотографска хартия. Тя продължи да си повтаря тези думи, докато призракът изчезна напълно. Внезапно се почувства отпусната и спокойна и протегна ръка да пусне музиката. Изчака първите акорди и после натисна копчето, вградено в страничната облегалка на фотьойла. От тавана се спуснаха десетина разноцветни лазерни лъча и едва тогава Сабрина отвори очи. Илюзорната светлина, която се процеждаше от стените и я обграждаше с тайнствени и безплътни отражения, я хипнотизира.

Припомни си думите на Шрадер: „Действа ми успокояващо. Сякаш най-сетне съм успял да открия мост между миналото и настоящето, да усетя присъствието на великите художници, от които толкова се възхищавам. Това място е нещо като светилище, където мога да се скрия за малко от горчивината и враждебността на външния свят. Всеки, който седне в този фотьойл, изживява нещо различно. Всичко зависи от подсъзнателната му нагласа.“

Беше впила очи във „Ванитас“. Черепът. Лъчите се пречупваха един в друг и в нахъсаната светлина, която пронизваше тук-там картината, черепът се разпадаше на грозни петна и форми. Това бе само в подсъзнанието ѝ! Усети как нервите ѝ се изпъват от напрежение, но не можеше да откъсне поглед от „Ванитас“. Вече губеше контрол, когато изведнъж неясният силует отново завладя мислите ѝ – само че този път падаше в бездънна пропаст. Падаше, падаше...

– Не! – изкрещя тя и дръпна слушалките от ушите си.

Шрадер бързо запали осветлението и изтича към нея:

– Сабрина, добре ли сте?

Тя избърса влажното си чело с опакото на ръката си.

– Съжалявам, не знам какво ми стана.

– Аз знам. „Ванитас“. Някои хора реагират така, но както ви казах, това зависи изцяло от подсъзнанието. Приемете моите извинения.

– Защо? Вие не сте виновен за мислите ми – тя вдигна слушалките и ги огледа. – Дано не съм ги повредила.

– Това няма никакво значение – отвърна той, взе ги от ръцете ѝ и ги сложи върху шкафа. – Мисля, че едно бренди няма да ви се отрази зле.

Тя направи гримаса и поклати отрицателно глава:

– Благодаря, не пия. По-скоро бих предпочела глътка свеж въздух, тук изведнъж стана много горещо.

– Един момент, трябва само да изгася всичко тук. Тя се приближи до картината. На светло бе толкова различна. Толкова различна.

– Готова ли сте?

– Да.

– Майк сигурно вече се е върнал – каза Шрадер, когато влязоха в асансьора.

– Искрено се надявам да е така – отвърна тихо тя.

Греъм се прехвърли през прозореца на тоалетната, скочи леко на пода и затвори след себе си. Наплиска лицето и гърдите си със студена вода и седна на ръба на тоалетната да се изсуши с кърпата. Коляното му пулсираше, но го безпокоеше не толкова болката, колкото кръвта. Засега поне не се беше просмукала през бинта и той се надяваше, че кървенето вече е спряло. Обу джинсите си, навлече ризата и върза цветното шалче около врата си, после още веднъж взе кърпата, за да изтрие потното си лице.

Някой остро почука на вратата.

– Господин Греъм? – бе гласът на Драго.

– Момент – извика той, докато бършеше следите от перваза на прозореца.

– Добре ли сте?

– Да, имах проблем със стомаха – викна в отговор той, провери за последен път помещението и отвори вратата.

– Боже мой, изглеждате ужасно – възкликна Драго. – На приема има няколко лекари, ще кажа на някой да дойде да ви види.

– Няма нужда, вече всичко е наред. Просто се чувствам малко отслабнал – каза той и спря в началото на витата стълба. – Как разбрахте, че съм там?

– Всички части на имението, до които имат достъп и външни лица, се следят с камери – от съображения за сигурност, нали разбирате. Дежурният ви е видял да отивате към личния апартамент на господин Шрадер, който е точно до тоалетната – вратата вляво, така че, естествено, решил да ви държи под око. Тъй като ви нямало повече от десет минути, той се уплашил да не би нещо да не е наред и затова се свърза с мен. Както виждате, съвсем просто е.

– Добре, но откъде знае името ми?

– Дежурният, както и аз, знае името на всеки гост тук.

– Наистина съм впечатлен – каза Греъм.

– Уверявам ви, че не е чак толкова невероятно, колкото изглежда. Деведесет и девет процента от гостите присъстват на всички приеми на

господин Шрадер, а както може би ви е казала госпожица Сен-Жак, той дава приеми много често. Долу на рецепцията също има камера, а компютърът, в който се въвежда името на всеки новопристигнал, е свързан с терминала в контролния пункт, така че името на госта се появява и там. Дежурният трябва само да свърже лицето с името, и то за останалия един процент.

– Разбирам защо Шрадер ви цени толкова високо. Очевидно знаете как да си вършите работата.

– Налага се, господин Греъм. Както всеки друг в неговото положение господин Шрадер има много врагове. Ако забележат и най-малката слабост в системата за охрана, те няма да пропуснат да я използват, а това може да му струва живота.

– Така е наистина – съгласи се Греъм. – Между другото, преди малко казахте нещо, което ме накара да се замисля. Онази врата вляво от тоалетната води към личния апартамент на Шрадер, така ли?

– Точно така – отвърна предпазливо Драго.

– Тогава защо просто не събори стената и не присъедини тоалетната към апартаментата си? Сигурно не я използват много често?

– Прав сте, но има нещо друго. Госпожица Сен-Жак разказа ли ви за Роберто?

– Не, или поне не си спомням.

– Господин Шрадер осинови едно момче...

– А да, тя спомена нещо такова – Греъм изведнъж се сети за това, което му бе казал Уитлок. – За детето, което поело свръхдоза хероин.

– Това се случи точно в тази тоалетна. Господин Шрадер обичаше това момче много по-силно, отколкото повечето родители обичат собствените си деца. След погребението той се закле да не пипа това помещение, докато живее тук.

Двамата минаха през игралната зала и излязоха във вътрешния двор. Драго погледна към градината.

– Ето там е жена ви, виждате ли я?

– Да.

– Ако отново се почувствате зле, моля ви не се притеснявайте да кажете на господин Шрадер или на мен. Ще ви осигурим възможно най-квалифицирана помощ. А сега ме извинете – каза Драго и се запъти към бара.

Греъм бе сигурен, че Драго вече е прозрял легендата им. Бе само въпрос на време да тръгне подире им и да ги притисне, а откакто бяха пристигнали в Рио де Жанейро, не се бяха приближили и на косъм до

картината. Предзнаменованията бяха неблагоприятни – както бе тръгнало, можеха изобщо да не я намерят. Той дръпна Сабрина настрана и ѝ каза за сейфа.

– Значи се връщаме на старта – промълви мрачно тя.

– Май така излиза. Трябва още тази вечер да седнем и да обсъдим нещата със Сергей и Си. У. Единствената ни надежда е да измислим друг план И да го изпълним в близките двадесет и четири часа.

– А сега какво ще правим?

– Няма кой знае какъв смисъл да се мотаем тук... – той внезапно млъкна, когато очите му се спряха върху мъжа, с когото говореше Драго в момента.

– Какво има, Майк? – попита тя, като проследи погледа му.

– Не може да бъде – промълви той, без да откъсва очи от лицето на мъжа.

Той погледна към шатрата и Греъм сложи ръка пред устата си, като се престори, че кашля. По този начин успя да скрие донякъде лицето си, но точно тогава Драго простря ръка напред и двамата мъже тръгнаха към шатрата, потънали в разговор. Греъм се огледа наоколо, но просто нямаше накъде да бяга. Не можеше да влезе в шатрата, без да го забележат, а ако продължаваше да стои там, мъжът почти сигурно щеше да го види. Оставаше му само един изход.

– Целуни ме – каза той на Сабрина.

– Какво? – учудено попита тя.

– Целуни ме, и го направи добре.

Той я притегли към себе си и я целуна, като здраво я държеше през талията. Започна да я гали по врата и тя се притисна към него, пръстите ѝ милваха влажната му рошава коса.

– В Русия за това щяха да ги арестуват – каза мъжът със силен украински акцент, докато минаваше край тях.

– Младоженци от Щатите – каза Драго с лека усмивка.

– Типично – изсумтя другият.

Греъм започна да целува врата ѝ и прошепна в ухото ѝ:

– Отминаха ли? Сабрина гузно отвори очи.

– Сега са пред входа на шатрата.

– Към нас ли са обърнати?

– Не.

Той я отблъсна и каза:

– Веднага ми доведи Шивон!

– Майк, какво...

– Побързай, Сабрина! – избухна той.

Тя го изгледа, после се втурна към бара. Грѐм заобиколи шатрата отстрани и остана да ги чака там.

– За какво беше всичко това, Майк? – попита Сабрина, когато се върна.

– Защо не питаш нея? – отвърна той и погледна Шивон с ледени очи.

– Да ме пита какво? – учуди се Шивон.

– Защо не ни предупреди за приятелчето на Драго?

– Приятел че ли? Какво приятел че?

– Да взема да ти го опиша, за да си опресниш малко паметта, а? Над петдесетте, къса черна коса, сиви мустаци и силен руски акцент. Да продължавам ли?

– Сещам се кого имаш предвид. Пристигна, докато ти беше вътре. Изобщо нямам представа кой е, ако за това намекваш.

– Аз пък смятах, че си местният експерт по висши служители на КГБ – отвърна саркастично Грѐм.

– Познавам само тези, които редовно посещават Рио. Никога не съм виждала този човек.

– Защо просто не ни кажеш кой е, Майк? Сам виждаш, че и двете нищо не разбираме – притече ѝ се на помощ Сабрина.

– Името Юри Леонов говори ли ви нещо? И двете кимнаха.

– Онзи Леонов? – попита недоверчиво Шивон.

– Юри Леонов, шеф на отдел К, който се занимава с чуждите разузнавания. Един от най-могъщите хора в КГБ.

– Винаги са ми казвали, че той е привърженик на твърдия курс и никога не напуска Русия – каза Шивон, без да сваля очи от Грѐм. – Сигурен ли си, че е той?

– Разбира се, че съм сигурен. Срещали сме се лице в лице на финландско-съветската граница, докато още бях в Делта – Грѐм леко докосна Сабрина по ръката. – Ето защо изиграх сцената с целувките. Ако ме беше видял, легендата ни отиваше по дяволите.

Сабрина разбиращо кимна с глава и попита:

– Какво търси тук човек като него?

– Може би Сергей ще успее да открие нещо – отвърна той и се обърна към Шивон. – Трябва да се махна оттук колкото е възможно по-бързо. Можеш ли да намериш шофьора ни...

– Фелипе – подсказва му Сабрина.

– Да, Фелипе. Нека ни чака пред рецепцията. Предай извиненията

ни на Шрадер – кажи му, че не съм се чувствал добре, Драго може да го потвърди.

– Оставете всичко на мен. А сега се махайте отгук.

– Точно това смятаме да направим – отвърна Греъм. – И благодаря.

– Няма защо. Ще ви се обадя утре, някъде по-обед. За вас не знам, но аз лично ще спя като мъртва.

За по-пряко Греъм и Сабрина решиха да заобиколят шатрата и се озоваха точно срещу Драго и Леонов.

– Как е стомахът, господин Греъм – попита Драго, като ги видя.

– Все още се чувствам малко слаб – каза Греъм, полагайки големи усилия да се усмихне.

– Американци – промърмори презрително Леонов и продължи прекъснатия си разговор с Драго.

– Сигурен ли си, че беше той? – попита Сабрина, когато се отдалечиха от шатрата.

– Абсолютно. Леонов беше.

– Защо тогава не каза нищо? Имаше идеална възможност да те провали, особено пред човек като Драго.

– Нищо не разбирам – каза объркано Греъм, докато се качваха по стълбите. – Просто нищо не разбирам.

Шивон видя как двамата се скриха в асансьора, и се обърна да разгледа Леонов. Ето с кого е трябвало да се срещне Драго. Явно наистина смяташе да предаде плика на приема, а това означаваше, че го носи със себе си. Обаче в кой джоб? Имаше един-единствен шанс да го вземе, така че просто не можеше да допуска грешки. Логиката й нашепваше, че пликът е в джоба на ризата му, но дали наистина бе там? „Трябва да е там“, каза си тя. Отпи глътка „Перне“, за да прочисти пресъхналото си гърло, и се запъти към двамата мъже.

– Ела, Андре, още не сме танцували тази вечер.

– Знаеш, че не танцувам – отвърна ядосано Драго.

– Тъкмо удобен момент да се научиш!

Тя протегна ръка към него и изведнъж политна напред, като се престори, че токът ѝ се е закачил за нещо. Драго изпусна чашата си – идеален начин за отвличане на вниманието – и я прихвана, за да не падне, но Шивон вече бе успяла да измъкне плика от джоба на ризата му и го бе скрила в дрехата си.

– О, Андре, извинявай – възкликна тя и се наведе да вдигне чашата му. – Ще отида да ти донеса друго питие.

– Няма нужда – той взе чашата от ръцете ѝ. – Добре ли си?

– Да, но се чувствам много неудобно – каза тя и погледна бримката на чорапа си. – Извинете ме, ще отида да се преоблека.

– И вие на Запад намирате такава жена привлекателна? – попита Леонов, докато я гледаше как върви през моравата към стълбите.

– Съмнявам се дали тук ще се намери и един мъж, който с удоволствие не би рискувал брака си, за да прекара една нощ с нея – отвърна Драго и щракна с пръсти към минаващия наблизно келнер. – Една газирена вода без лед.

– Това и за вас ли се отнася? – попита Леонов, докато с презрение гледаше как гостите се тълпят пред входа на шатрата, където след десетминутна почивка оркестърът бе започнал да свири буйна самба.

– Аз не съм женен, другарю Леонов – отвърна Драго и го поведе към едно по-усамотено място в градината, далеч от шума на шатрата.

– Не съм чувал по-уклончив отговор през живота си.

– Но пък съвсем искрен – възрази Драго. – Аз нито съм женен, нито се чувствам западняк.

– Но все пак живеете на Запад?

– Какво друго ми остава? Трябва или да опитам късмета си тук, или да се върна и да ме разстрелят.

Драго взе чашата си от келнера, огледа се наоколо и се обърна към Леонов:

– Значи носите стоката със себе си?

– Разбира се. Пликът във вас ли е?

Драго бръкна в джоба на ризата си, но той бе празен. Отчаяно прерови останалите си джобове и впи ужасен поглед в Леонов:

– Изчезнал е! Беше в... – той внезапно хвърли чашата си на земята. Беше побеснял. – Мръсна кучка!

Леонов се вкопчи в ръката му:

– Какво се е случило?

– Проклетата мръсница е взела плика, когато падна върху мен – каза Драго и като свали радиостанцията от колана си, я притисна към устните си. – Сен-Жак тръгна ли си вече?

– Да, господине, преди няколко минути.

– Веднага кажете на Лариуш да ме чака с колата пред рецепцията. Пратете ми и двама от охраната, нека си вземат оръжието.

– Слушам, господине...

Драго изключи радиостанцията и погледна Леонов:

– До един час ще се върна с плика.

– Нямам никакво намерение да ви чакам да се оправяте с

проблемите си. Изобщо не трябваше да се съгласявам да дойда тук. Ще се срещнем утре вечер, както се бяхме разбрали първоначално – там, за където се бяхме уговорили. Ако ви няма, ще сметна, че сделката пропада, и ще взема първия самолет за Москва. Излишно е да ви напомням какво ще стане, ако се върна с празни ръце.

– Дайте ми само един час, другарю Леонов – примоли се Драго.

– Нито минута повече! Утре вечер е последният ви шанс да ми предадете плика – той махна на един келнер и поръча да извикат колата му пред рецепцията.

Драго бързо изкачи стълбите, мина през покритото с мозайка фоайе и влезе в асансьора. Черният мерцедес го чакаше отпред и веднага щом се качи в колата, Лариуш потегли, а гумите пронизително изсвистяха. И двете порти по пътя бяха вече отворени, за да не губят време. Драго отвори жабката, извади отвътре своя „ЧЗ“ 75, който винаги стоеше в колата, и му сложи заглушител. Едва тогава погледна към двамата мъже от охраната, които седяха на задната седалка. Единият, як и плещест, се казваше Сантен и беше бивш полицай – бяха го изхвърлили от полицията, защото бе взимал подкупи, и то най-вече от Драго. Вторият, Канете, бе уругваец, бивш член на лявата партизанска групировка „Революционна армия на Пуебло“, принуден да напусне родината си, след като го бяха изобличили, че доносници в полицията. Те идеално му вършеха работа в случая.

След като им обясни накратко положението, Драго свали от табло-то радиостанцията на колата и попита дежурния за номера на златистото порше „Кабрио“, което караше Шивон – както номерата на много други коли, и той се пазеше в паметта на компютъра в контролния център. Повтори номера на глас, за да го чуят и останалите, и като върна радиостанцията на мястото ѝ, се облегна назад – на устните му играеше доволна усмивка. Тя имаше преднина и колата ѝ бе по-бърза, но пък Лариуш познаваше пътя като никой друг. Беше сигурен, че на крайбрежната улица, която по това време беше задръстена от карнавални шествия и движението там на практика спираше, най-сетне щяха да я настигнат. И тогава щеше да я убие.

Шивон приближаваше крайбрежната улица и също си мислеше за шествията. Бе участвала в достатъчно много от тях, за да знае как могат да объркат планове на човек, който е с кола и бърза. „Ухапалият ще бъде ухапан“, помисли ядосано тя, когато забеляза последните от процесията пред себе си. Спря колата и наведе глава през прозореца, за да огледа по-добре шествието, от което я делиаха близо сто метра. Имаше

най-малко двеста души, така че щеше доста да се забави. Драго вероятно бе разбрал какво се е случило само минути след като си бе тръгнала от приема, и сега сигурно бе по следите ѝ – не само за да вземе плика обратно, но и за да ѝ отмъсти, че го бе изложила пред Леонов. Погледна в огледалото, но зад нея имаше само един очукан фолксваген. На кормилото седеше стара кариока. Дали да рискува и да остане там, където си беше? Можеше ли Драго да я настигне, преди шествието да отmine? Бе се уговорила с Кейси Морган да се видят в една от пресечките на „Ниймайер Авеню“ в десет и половина, за да му предаде плика. Погледна деветкаратовата си златна гривна с часовник, последен подарък от мъжа ѝ – показваше десет и двадесет и четири. Ако шествието минеше до една-две минути, щеше да стигне навреме. В противен случай трябваше да изостави своето предано порше и да стигне пеша до мястото на срещата. „Хайде, хайде“, помисли тя и отново надникна през прозореца. Процесията сякаш изобщо не бе мръднала.

Точно тогава видя в страничното огледало черния мерцедес, който спря четири коли зад нея. На волана седеше Лариуш, а това означаваше, че и Драго е с него – Лариуш не взеше никой друг. Тя се отпусна безсилно на седалката – щяха да открият колата ѝ след броени минути. Трябваше бързо да се маха оттам. Свали обувките си на висок ток, които щяха само да ѝ пречат – щеше да тича по чорапи. Или не, гуменките ѝ! Сутринта бе ходила на аеробика и гуменките ѝ сигурно се търкаляха някъде в колата. Започна трескаво да ги търси и най-сетне ги намери, хвърлени на топка заедно с трикото ѝ зад предната седалка. Тъкмо ги обуваше, когато видя, че задната врата на мерцедеса се отваря. Отвътре излезе Канете и се наведе през прозореца на Лариуш, вероятно за да получи последни инструкции от Драго. Той самият не се виждаше, тъй като го закриваха спрелите между тях коли. За момент ѝ хрумна веднага да побегне, но бързо се отказа от подобна идея. Едно от нещата, които Канете бе научил в революционната армия, бе да стреля право в целта. Имаше по-добри шансове, ако го оставеше да се приближи. Той се отдалечи от мерцедеса и видя колата ѝ. Вдигна палец към Драго, за да му покаже, че я е открил. Това, което я безпокоеше най-много, бе, че не виждаше Драго – той лесно можеше да се измъкне от мерцедеса, без тя да разбере, но трябваше да се довери на късмета си. Канете тръгна към нея. Шивон изключи мотора и здраво хвана дръжката на вратата. Поне елементът на изненадата бе на нейна страна – единственото, което бе на нейна страна. Канете бе вече съвсем близо. Мушна ръка в джоба си и ѝ каза да излезе. Тя кимна с глава и се престори, че се колебае, очите ѝ

шареха между него и ключа за мотора. Той се хвана на въдицата и мушна ръка през прозореца, за да вземе ключа. Шивон с всичка сила блъсна вратата и го удари с ръба право в стомаха. Той залитна назад и се преви надве, лицето му се сгърчи от болка. Шивон изскочи от колата и се втурна към процесията – там щеше поне за малко да е на сигурно място.

Драго и Сантен излязоха от мерцедеса и се хвърлиха след нея. Тя се добра до шествието двадесетина метра преди тях и се скри от преследвачите си сред ярките, пищни костюми. Група танцьорки наобиколиха Сантен и той едва успя да се измъкне, за да попадне веднага във вихъра на друг танц. Драго се справяше сравнително по-добре и продължаваше да следва Шивон – скъсаният ѝ черен чорап се виждаше отдалеч сред морето от голи крака наоколо. Когато, накуцвайки, дойде и Канете, Драго му каза да заобиколи шествието отпред, за да я притиснат вътре. Сантен вече си бе пробил път натам, където процесията оредяваше, и се приближаваше към Шивон от другата страна.

Тя успя да се шумгне в уличката, където я чакаше Морган, и той запали бялото си ауди. Сантен разблъска хората пред себе си и посегна да я хване, но Шивон се изплъзна и го ритна в слабините. Той изкрещя и в агония рухна на земята, а тя отново се затича към колата. Точно в този миг един куршум проби предното стъкло и Морган се сви, от дупката в средата на челото му се проточи тънка струйка кръв. Шивон се обърна, очите ѝ се бяха разширили от страх. До една стена в началото на уличката стоеше Драго със смразяваща усмивка на устните, pistolетът се полюшваше леко в ръката му. Той пристъпи напред и изведнъж няколко жени със смях го сграбчиха откъм гърба и го повлякоха заедно с шествието. Яростният му поглед я прониза и той изчезна зад ъгъла на сградата. Тя задъхано се измъкна от пресечката и блъсна настрани двама пияни туристи, които се опитаха да я хванат. Мъжете се засмяха и продължиха да се клатушкат напред, за да настигнат шествието. Първата ѝ мисъл бе да намери телефон, но се сети, че няма жетони. Нямаше и пари, за да си купи. Изтича до един павилион за вестници и се озърна през рамо да види дали не я следи някой. Не можеше да бъде сигурна, на улицата имаше толкова много хора.

– Искате ли нещо, или не? – попита я на португалски продавачът.

– Трябва ми един жетон за телефон, но нямам никакви пари – отвърна тя и свали часовника си. Сложи го на тезгяха. – Ето, ще ви платя с него. Дайте ми един жетон, моля ви. Само един.

Мъжът взе часовника и го повъртя в пръстите си.

– Закъсала ли сте нещо?

– О, моля ви, само ми дайте един жетон – настоя тя и отново погледна през рамо. Все още не виждаше никой от преследвачите си.

– Един жетон за този часовник! Какъв е тоя номер?

Една сълза се плъзна от крайчеца на окото ѝ и тя я изтри с опакото на ръката си.

– Няма никакъв номер, за Бога! Няма ли да ми помогнете?

Той огледа пак часовника и като бръкна под тезгяха, ѝ подаде цял пакет жетони. Шивон ги грабна и изтича към отсрещната страна на улицата, където имаше цяла редица обществени телефони. Намери номера на „Меридиен“ в указателя и разкъса пакета с жетоните. Няколко паднаха на тротоара, но тя не се наведе да ги вдигне, а пхна един в отвора на телефона. Докато набираще, пръстът ѝ трепереше.

– Майк Грѐм, ако обичате – изхлипа тя веднага щом вдигнаха слушалката, и телефонистката я свърза с апартамента.

– Ало? – обади се Грѐм.

– Майк, Шивон се обажда. Трябва да ми помогнете! Кейси е мъртъв и те са по следите ми...

– Шивон! – прекъсна я той. – Успокой се! Успокой се и ми кажи какво се е случило.

– Драго уби Кейси, моя резидент от консулството. Застреля го съвсем хладнокръвно, а сега е мой ред, защото пликът е в мене.

– Плик ли? Какъв плик! Или не, остави! Къде се намираш?

– На „Нимайер Авеню“, но не мога да остана тук. Драго е буквално по петите ми.

– Добре, къде да те намерим? Тя се огледа наоколо.

– Наблизо има един хотел, казва се „Валенсия“. Ще ви чакам там. Моля те, Майк, побързайте! Ужасно се страхувам. Никой не ми беше казал, че може да се случи нещо такова.

– Веднага тръгваме.

Тя окачи слушалката и се смеси с друго шествие, което отиваше в посока към „Валенсия“.

Лариуш, който бе чул всичко от съседната кабинка, се усмихна, върна се бегом при мерцедеса, паркиран наблизо само преди няколко минути, и предаде целия разговор на Драго.

– Добре, че има поне един човек, на който мога да разчитам – каза той и презрително изгледа Сантен и Канете.

– Тя ни изненада – опита се да се защити Канете.

– Нима? – отвърна саркастично Драго и предупредително размахва пръст. – Още една грешка и ще ви пратя и двамата да патрулирате с

кучета за половин година, ясно ли е?

Те кимнаха и наведоха очи под проникателния му поглед.

– За колко време ще стигнат от „Меридиен“ до „Валенсия“? – обърна се Драго към Лариуш.

Той пресметна разстоянието наум.

– Най-малко двадесет минути, и то ако вземат такси. Ако са със своя кола, могат да се забавят около половин час, дори повече. Човек трудно ще открие „Валенсия“, ако не познава добре квартала.

– Какъв е този хотел?

– Хотел е силно казано, господин Драго. Там ходят главно проститутки.

– Далече ли е оттука?

– Не, с кола е само на няколко минути път – отвърна Лариуш.

Драго погледна часовника си.

– Да приемем, че са взели такси две-три минути след края на разговора. Оттогава са минали пет минути, нали така? Значи вече сме изгубили цели осем минути. Да тръгваме, Лариуш. Крайно време е да приключим с този въпрос веднъж завинаги.

Когато Шивон се обади, Сабрина беше в банята и се преобличаше. Обу си джинсите, облече една бяла тенис-фanelка и веднага слезе във фойето, където я чакаше Греъм. И двамата бяха въоръжени, кобурите с pistolетите бяха затъкнати отзад в джинсите, за да не бъдат на очи. Греъм махна на първото свободно такси и въпреки че ги изгледа подозрително, шофьорът едва забележимо кимна с глава, когато Сабрина му каза да ги закара до хотел „Валенсия“. Стигнаха за половин час и тя плати на шофьора, после влезе след Греъм в безвкусно обзаведената приемна. Вътре миришеше на цигари, китайски тамян и евтин парфюм. Момчето зад рецепцията, с обезобразено от акне лице, пъкна парче дъвка в устата си и започна шумно да дъвче, без да откъсва очи от Сабрина.

Греъм щракна с пръсти на сантиметри от лицето му, за да привлече вниманието му.

– Госпожица Сен-Жак. Номерът на стаята й? Момчето неохотно отдели очи от Сабрина и сложи един плик пред себе си.

– Вие ли сте Греъм?

Греъм взе плика и го разлепи с пръст. Вътре намери следната бележка:

Майк, Сабрина,

Аз съм в стая № 8, в края на първия етаж. Почукайте два пъти и след малка пауза още три пъти. Така ще знам, че сте вие.

Шивон

Греъм подаде бележката на Сабрина и после ѝ показа плика, върху който бе написано името му.

– Почеркът е различен – каза тя.

– Аха. Защо ѝ е да пише бележката, а после да дава на някой друг да я сложи в плика?

– Значи някой е прочел бележката и след това я е запечатал в друг плик – заключи Сабрина.

– Точно така. В прохода до хотела имаше пожарен изход. Ти мини оттам, а аз ще вляза през вратата.

Тя се обърна да излезе на улицата, но Греъм я сграбчи за ръката:

– Не натам! Онова момче сигурно е получило инструкции да се обади в стаята веднага щом тръгнем нагоре. Който и да е там, трябва да го накараме да мисли, че не сме заподозрели нищо, а това означава да се държим естествено. Ще се измъкнеш от самия етаж.

Тя кимна, ядосана на себе си – очевидно съвсем бе изгубила способността си да разсъждава трезво. Не трябваше да позволява на емоциите си да я завладеят.

Изкачиха се по стълбите, застлани с крециящ морав килим, извадиха pistolетите си и стигнаха до края на коридора. Сабрина внимателно отвори вратата на пожарния изход и надникна навън към металната стълба, която се спускаше по стената на хотела. Можеше съвсем лесно да заеме удобна позиция до отворения прозорец на стаята. Каза му да ѝ даде двадесет секунди и стъпи на площадката, като тихо затвори вратата след себе си. Греъм отиде до вратата и се притисна плътно до стената, здраво стиснал pistolета в дясната си ръка. Преброи до двадесет и почука два пъти на вратата, после изчака малко и почука още три пъти. Вратата срещу него леко се отвори и отвътре се показа заглушителят на един картечен pistolет и21. Държеше го Сантен. Греъм се хвърли напред и удари вратата с рамо. Сантен извика от болка, когато ръбът го перна през лицето и го запрати обратно в стаята, а pistolетът се изплъзна от ръцете му. Греъм отвори широко вратата и предпазливо влезе вътре. Видя Сантен в последния момент и не успя да избегне удара, който се стовари върху рамото му. Сантен захвърли лампиона и се втурна към балкона. Покатери се на парапета и се спусна надолу по дървената решетка, която украсяваше стената на сградата. Греъм излезе на балкона

тъкмо навреме, за да види как Сантен стигна до улицата и изчезна в тъпата на минаващото шествие.

– Майк, добре ли си? – попита Сабрина от вратата.

– Да – отвърна той, докато бавно разтриваше рамото си.

– Какво стана?

– Изпуснах го. А ти какво направи?

Тя вдигна чуждия пистолет, който държеше в ръката си, и посочи стаята зад гърба си.

– Другият е там вътре. Успях да се промъкна и да го спипам, докато ти чукаше на вратата. Сега лежи в безсъзнание.

Греъм взе пистолета на Сантен, който се подаваше изпод леглото, и отиде в другата стая. Отмести тялото на Канете от вратата и я затвори след себе си.

– Майк! – извика Сабрина от банята.

Той бързо отиде при нея. В празната вана лежеше тялото на Шивон, застреляна с куршум в сърцето. Върна се да вземе един чаршаф от стаята и я покри с него. Едва тогава погледна Сабрина, но когато се опита да я докосне утешително по ръката, тя се дръпна рязко и седна на ръба на ваната, здраво стиснала пистолета в ръцете си. Внезапно се изправи и тръгна към вратата. Греъм ѝ препречи пътя:

– Да го убиеш не е изход, Сабрина. Знаеш го много добре. Пък и не той я е убил. Не си ли спомняш какво ни каза Шивон за начина, по който убива Драго? Един куршум право в сърцето.

Тя погледна надолу към Канете, който още беше в безсъзнание, и отпусна ръката с пистолета.

– Ние бяхме първите хора, откакто е починал баща ѝ, с които се чувстваше добре. Каза ми го днес следобед. Мислех си, че ще станем добри приятелки, а сега... – тя внезапно млъкна и се обърна към Греъм. – Имаме да разпитаем един задържан.

– Ти донеси малко вода, а аз ще го подпра на стената.

Сабрина се върна с чаша вода от банята и видя Канете да седи опрян на вградения в стената скрин, главата му бе клюмнала на гърдите, а отзад по врата му се стичаше кръв от раната зад ухото, където го бе ударила. Тя плисна водата в лицето му. Канете разтърси глава и отвори очи право към дулото на пистолета, който Греъм бе насочил към него. Главата му се цепеше от болка, но той не помръдна – страхуваше се, че и при най-малкото движение Греъм може да натисне спусъка. Греъм го попита за името му и той го каза.

– За кого работиш? – попита сурово Греъм.

Канете мълчеше. Греъм го блъсна по челото с ръка и главата му силно се удари в шкафа отзад. Той изкрещя и я притисна с две ръце, но Греъм го блъсна още веднъж, този път още по-силно. Канете вдигна ръце, за да се предпази, лицето му бе изкривено от болка.

– Разбирам, не искаш да говориш, преди да е дошъл адвокатът ти. Прав си, за тройно убийство могат да ти лепнат бая нещо. Освен, разбира се, ако смяташ, че Драго ще те измъкне. Според мен обаче изобщо няма да си дава зор, от теб ще стане чудесна изкупителна жертва.

– Господин Драго ще ми помогне.

– Значи все пак признаваш, че работиш за Драго? – намеси се Сабрина.

Той презрително се ухили.

Греъм го удари през лицето с дулото на пистолета си и разцепи кожата на бузата му. Канете извика и притисна ръка към лицето си, през пръстите му се процеждаха капки кръв.

– Отговори на въпроса или ще започна да ти чупя пръстите един по един!

– Работя за Драго – викна той и се обърна към Сабрина. – Трябва кърпа. Много кръв.

– Ще ти дадем кърпа, когато отговориш на въпросите ни – каза Греъм. – Какъв беше този илик?

Канете явно се канеше да отрече, че знае нещо за плика, когато забеляза, че Греъм ритмично потупва дланта си с дръжката на пистолета. С всеки удар звукът ставаше по-силен.

– Плик, той на господин Драго. Не знам какво в него – той срещна погледа на Греъм и уплашено поклати глава. – Не знам.

– Откъде е разбрал, че госпожица Сен-Жак е тук?

– Лариуш, той чува...

– Кой е този Лариуш? – попита Греъм. Канете потрепера.

– Шофьор на господин Драго.

– Продължавай – каза Сабрина.

– Лариуш, той чува нея по телефон. Казва на господин Драго и ние идва тук. Лариуш знае момче от ресерсáo, не знам английски.

– Рецепция.

Канете погледна към Сабрина:

– Fala português?

– Говори на английски! – избухна Греъм.

– Sim, говори ingles – отвърна с готовност Канете. – Господин Драго дава на момче пари да покаже писмо и ние идва в стаята. Господин

Драго иска плик и жена казва не носи. Той казва ще я убие, ако не даде плик, и тя дава.

– А носле? – не го оставяше на мира Сабрина.

– Стреля.

– Кой я застреля? – понита Греъм.

Канете избърса потта от челото си и ръката му остави кърваво петно.

– Господин Драго стреля. После казва аз и Сантен слагаме тяло във ваната и чакаме за вас.

– Беше ли ви заповядал да ни убиете?

– Sim.

Греъм се изправи и дръпна Сабрина настрана.

– Този не ни върши никаква работа. Трябва ни Драго.

– Майк, той е единственият ни шанс да разобличим Драго. Свидетелските му показания ще осигурят на Драго доживотна присъда.

– Колко време, мислиш, ще изкара в полицейския арест, след като знае това, което знае? Драго ще го убие още преди да е пипнал писалката.

Изведнъж Канете се хвърли срещу тях и блъсна Сабрина на земята. Спусна се към стола до стената и грабна единия от пистолетите, които носеха със Сантен. Още не бе успял да се обърне, когато и двамата стреляха. Куршумите го улучиха в гърдите и пистолетът се изплъзна от ръцете му, а той изгуби равновесие и падна през отворения прозорец. Греъм и Сабрина се приближиха и погледнаха навън – Канете лежеше с лицето надолу върху площадката на аварийното стълбище, дясната му ръка се беше счупила и стоеше неестествено извита. Греъм слезе долу и притисна пистолета си към врата му, но не усети никакъв пулс. Поклати глава и се изкатери обратно в стаята.

– Давай да се махаме оттук – каза той и прибра пистолета си в кобура. – Драго сигурно ще прати неколцина от хората си, като разбере какво е станало, а аз поне нямам никакво желание да бъда тук, когато пристигнат. Особено ако са ченгета.

Затвориха вратата след себе си и минаха по коридора, без да срещнат жива душа. Върнаха се по тясното стълбище във файето и Греъм махна с ръка на момчето да дойде.

– Имам нещо за теб от дамата в стая № 8.

Момчето се изправи и се приближи до рецепцията, като продължаваше шумно да дъвче дъвката си. Греъм извади пистолета си от кобура и жестоко го удари по носа. Момчето диво изкрещя и залитна назад към

стената, закрило с ръце счупения си нос. Греъм прибра пистолета и двамата със Сабрина излязоха на улицата.

– Какво ли има в този плик и защо е толкова важен за Драго? – каза той, докато вървяха към „Нимайер Авеню“.

– Каквото и да е, явно е толкова важно за ЦРУ, колкото и за Драго.

– А така също за КГБ – добави той.

– Все още не знаем това със сигурност.

– Ами Леонов? Защо е тук? Не вярвам да е дошъл за карнавала.

Той махна на едно празно такси и се върнаха в хотела.

Единадесета глава

Колхински хвърли цигарата си във водата и погледна светещия циферблат на часовника си – единадесет и седем. От „Палмира“ все още нямаше и следа. Взе си друга цигара от пакета, който лежеше на пейката до него, запали я и погледна към Уитлок, потънал в мисли до парапета на яхтата. Очевидно нещо го тревожеше, но Колхински не бе от хората, които биха се опитали да накарат някого да сподели проблемите си. Ако Уитлок искаше да говори, той бе на разположение. Няма нищо по-досадно от някой упорит психолог любител, който неканен си пъха носа в чужди работи, воден от сляпото убеждение, че само той може да разреши проблемите на хората.

– Нещо много се умълча там – подвикна Уитлок.

– Аз мога да кажа същото за теб – отвърна Колхински, изправи се и отиде при него.

– Сигурно си прав – каза Уитлок, загледан в морето. – Сергей, имахте ли недоразумения с Василиса заради работата ти?

Колхински се опря на парапета, докато обмисляше въпроса му.

– Как да ти кажа... тя не обичаше Запада. Забелязал неразбиращия поглед на Уитлок, той продължи:

– Беше много привързана към дома си и мразеше да се разделя със семейството си дори за съвсем кратко, така че можеш да си представиш как са ѝ се отразили шестнадесет години живот на Запад.

– Не сте ли говорили за това?

– Бащата на Василиса бе военен и тя бе възпитана, че мястото на жената е до мъжа ѝ – независимо къде се намира и какво прави той. Аз, разбира се, се опитвах да повдигна този въпрос понякога, но тя или отклоняваше разговора, или ми казваше колко се гордее с това, че от КГБ са избрали точно мен за техен представител на Запад. Единственият намек за чувствата ѝ бе категоричният ѝ отказ да имаме деца, преди да се приберем в Русия. Смяташе, че децата ни трябва да бъдат възпитани правилно и да израснат в Русия, заобиколени от роднините си. Винаги сме искали да имаме деца, но само месец след като се върнахме, лекарят ѝ каза, че е болна от рак на стомаха. Умря за по-малко от година.

– Понякога животът е наистина мръсен.

– Зависи от гледната точка. Василиса бе наистина чудесна съпруга и не съжалявам за нищо.

– Мога да кажа същото за Кармен – обади се след малко Уитлок. – Бих искал само да мога да я разбера.

– Говори ли ти се за това?

– Няма много за казване, Сергей. Тя иска да напусна ЮНАКО, а аз искам да остана. Това е.

Колхински не отговори. Чувстваше, че Уитлок се опитва да събере мислите си и да ги изрази с думи.

– Остават ми още четири години на оперативна работа. Искам да остана в ЮНАКО и след като се пенсионирам. Само че тя не ме разбира. Исква да подам оставка още сега и да започна работа като съветник по охраната. Не искам до края на живота си да поставям алармени инсталации в бутиците по Пето авеню! Разбираш ли?

– Ами ако през тези четири години с теб се случи нещо? Мислиш ли, че иска да остане вдовица?

– Значи смяташ, че е права? – избухна Уитлок, опитвайки се да се защити. – Аз пък си мислех, че поне ти ще ме разбереш.

– Нарочно го казах, Си. У. – отвърна меко Колхински и хвърли цигарата си във водата. – Просто се опитвам да ти покажа нейната гледна точка. Не е моя работа да ви съдя, това е между вас двамата. Единственият начин да разрешите проблемите си е да седнете и да ги обсъдите заедно.

Уитлок се обърна с гръб към парапета и скръсти ръце на гърдите си.

– Какво е по-добро от мъдростта? Жената. Какво е по-добро от добрата жена? Нищо.

Колхински удивено го изгледа.

– Казал го е Чосър, един писател от четиринадесети век.

– Знам кой е Чосър. Много добре разбирам какво е имал предвид – отвърна Колхински.

– И аз, понякога – Уитлок бавно поклати глава. – Това, което наистина ме ядосва, Сергей, е, че Кармен не умее да губи.

– Не забравяй, Си. У., че става въпрос и за двама ви.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че тя мисли по същия начин като теб. А от това, което си ми разказвал за нея, съдя, че жена ти е най-уязвима в чувствата си.

– Тоест смяташ, че тя ще отстъпи първа?

– Това е твоята интерпретация. Вече ти казах, не взимам страна – той погледна към фойерверките, внезапно озарили небето над Леблон. –

Просто не избързвай с някакво решение, за което после ще съжаляваш цял живот. Това може да тласне и двама ви още по-далеч един от друг.

– Разбирам, Сергей. Благодаря.

Колхински се върна при пейката и взе бинокъла за нощно виждане. Насочи го към „Голконда“ и веднага забеляза някакво оживление на борда. Двама от екипажа се бяха навели през парапета и се готвеха да спуснат надолу въжена стълба. Премести малко бинокъла и забеляза „Палмира“, пуснала котва на около петстотин ярда вдясно – тъкмо сваляха една лодка във водата. Той извика Уитлок и му подаде бинокъла, а сам задейства безшумния портативен кран. Уитлок дойде да му помогне и като застана от другата страна, двамата прехвърлиха подводния скутер над борда на яхтата и започнаха бавно да го спускат надолу, докато корпусът му не докосна водата. Колхински остави крана в това положение и отидоха да облекат водолазните си костюми, снабдени с рециклираща система, в която издишаният въглероден двуокис не се изхвърляше, а се преработваше отново в кислород. Нямахше да има мехурчета, които да ги издадат. Оставиха маските да висят на ремък на врата им, поставиха на гърба си двулитровите бутилки със сгъстен кислород и като си сложиха гумени ръкавици, скочиха във водата. Намокриха стъклата на маските си и ги изплакнаха в морето, за да не се изпотят, после си ги сложиха и преплуваха късото разстояние до скутера. Колхински се качи отпред, а Уитлок се сви зад него, като внимаваше да не докосне седмеклограмовите магнитни мини до крака си. Захапа мундшука и отвори клапана на кислородната бутилка.

Всмукна няколко пъти, преди да усети вкуса на чистия кислород. Наведе се напред, потупа Колхински по рамото и му даде знак, че е готов. Той натисна един бутон на таблото пред себе си, за да освободи скутера от крана, после включи двигателя и когато машината плавно потъна под вълните, запали светлините.

Лавал се показа на мостика, слезе по стъпалата долу на палубата и си запали цигара, докато чакаше лодката от „Палмира“ да стигне до яхтата. Отдолу метнаха въже и горе го поеа, после го завързаха здраво за парапета. Тримата от лодката се изкатериха по въжената стълба и стъпиха на палубата. Нисичкият мъж, който носеше сивото куфарче, имаше къдрава коса и груба кожа, придобила бронзов цвят от дългогодишния живот на слънце.

– Казвам се Лий О'Брайън, капитан на „Палмира“ – мъжът говореше с австралийски акцент. – Вие ли сте Драго?

Лавал веднага осъзна предимствата, които щеше да има от

психологическа гледна точка, ако се представеше за Драго, и кимна. Без да обръща внимание на протегнатата му ръка, той посочи куфарчето:

– Това ли е стоката?

О'Брайън хвърли куфарчето пред краката му.

– Проверете го – каза Лавал на мъжа от екипажа, който го вдигна. – Точно осемнадесет килограма, премерете го до последния грам.

Човекът изчезна в един от люковете зад тях.

– Ако е по-малко, аз не знам нищо – каза рязко О'Брайън.

– Тогава няма за какво да се притесняваш. Колумбийците не биха ни измамили в такава сделка – отвърна Лавал и го покани в салона. – Хайде да пийнем нещо, докато чакаме.

О'Брайън го последва и удивено се оглед наоколо, когато влязоха вътре.

– Божичко! Хубаво местенце си имате тук!

– Какво ще пиеш? – попита Лавал от бара.

– Бира – отвърна той и седна на един от високите столове отпред, като подпря лакти на плота. – Никога досега не съм пренасял наркотици, само контрабанда. И преди няколко години, докато имах курс между Хавана и Маями, вкарвах нелегално хора в Щатите.

– С наркотици парите са много повече.

– Така си е. Ти май не си тукашен, а?

– Не.

След този лаконичен отговор О'Брайън само сви рамене и отпи от леденостудената бира.

– А този карнавал какво представлява всъщност? Чувал съм да казват, че е направо невероятно.

– Добре е за бизнеса.

– Обзалагам се, че е така – ухили се О'Брайън. В салона се втурна един от екипажа и каза нещо на Лавал на португалски.

– Пригответе двама души и един костюм за мене – отвърна той на английски и като извади пистолета си от кобура, го насочи към О'Брайън. – Какво се опитваш да направиш?

– Не знам за какво става дума – каза уплашено той с разширени от страх очи. – Вече ви казах, изобщо не съм пипал онова нещо...

– Не става въпрос за това! Забелязали са някакви светлини под водата близо до корпуса на „Голконда“. Казвай, какъв е този номер?

– Не знам нищо за никакви светлини, честна дума!

Лавал притисна дулото на пистолета между очите му.

– Няма да те питам втори път.

– Боже всемогъщи, господин Драго, кълна се! Не знам нищо такова, повярвайте ми.

– Ще се разправам с теб по-късно – изръмжа Лавал и заобиколи тезгяха. Излезе на палубата и веднага посочи към двамата мъже, които бяха дошли с О'Брайън от „Палмира“.

– Отведете ги в салона и не ги изпускайте от очи. Мъжът, който стоеше най-близо до тях, кимна и грубо ги блъсна в гърба. Те се обърнаха, за да виждат Лавал, и започнаха да протестираат.

– Застреляйте следващия, който си отвори устата – кресна той.

Двамата млъкнаха и се оставиха да ги отведат.

Лавал погледна към човека на мостика и посочи двамата водолази, които стояха до парапета, въоръжени с харпуни:

– Веднага щом скочат, пуснете прожекторите по корпуса.

– Слушам.

– Готови ли сте? – попита Лавал двамата мъже. Те кимнаха.

– Хайде!

На светлината на малкото кръгло фенерче, което носеше на главата си на гумена лента, Уитлок слагаше последната мина върху корпуса на „Голконда“, когато внезапно от яхтата светнаха два мощни подводни прожектора. Водолазите се гмурнаха и се насочиха към него, без той изобщо да успее да реагира. Още не бе нагласил докрай часовниковия механизъм, така че и най-малката грешка можеше да взриви мината преждевременно. Не му оставаше нищо друго, освен да остане на мястото си – идеална мишена за приближаващите се водолази. Какво правеше Колхински? Единият от водолазите забеляза мината до витлото на яхтата и даде знак на другия, че отива да я разгледа по-отблизо. Вторият обаче продължи към Уитлок, здраво стиснал харпуна в ръцете си.

Колхински откачи харпуна от едната страна на скутера, но не можеше да реши кой от двамата водолази да застреля. Първият, който щеше да взриви мината, ако се опиташе да я отлепи от корпуса на яхтата, или вторият, който все повече се приближаваше към беззащитния Уитлок? Нямахме обаче много време за колебания, тъй като видя, че първият водолаз вече бе стигнал до мината и се канеше да я отдели с ножа си. Стреля, но в бързината не го улучи. Другият водолаз се извъртя и тръгна към него. Колхински отчаяно се мъчеше да зареди отново харпуна си, но знаеше, че няма да успее.

Изведнъж моторите на яхтата заработиха, перките на витлото се завъртяха и погълнаха първия водолаз. Уитлок бързо обърна глава настрана, когато осветената вода наоколо почервения от кръв, и с усилие

прегълтна спазъма, който се надигаше в гърлото му. Вторият водолаз се бе вцепенил от ужас и в тези безценни секунди Колхински успя да зареди отново харпуна си. Натисна спусъка и стрелата прониза мъжа право в гърдите. Той изпусна оръжието от ръцете си и прегърбеното му безжизнено тяло бавно потъна в мрака.

Уитлок включи брояча – седем минути до детонацията. И трите миши щяха да се взривят едновременно. Внезапно двигателите млъкнаха и Лавал скочи във водата, стиснал в дясната си ръка дълъг водолазен нож. Колхински изстреля към него последната си стрела, но Лавал я избегна и нападна Уитлок. Замахна към него с ножа си и въпреки че успя да парира удара му, Уитлок загуби собствения си нож. Сега оставаше без оръжие и Колхински се готвеше да му се притече на помощ, когато с крайчеца на окото си забеляза някакво движение във водата. Обърна се и видя огромна бяла акула, дълга повече от три метра, която се задаваше в тъмнината, привлечена от кръвта. Идваше право срещу него! Той бързо пусна прозрачния покрив над главата си и акулата се отърка отгоре, а той видя обърканата плетеница от белези по сивобелия ѝ търбух. Потръпна, без да може да откъсне очи. Акулата изчезна в мрака, но той знаеше, че ще се върне. Дали Уитлок я беше забелязал?

Тя се появи отново и се хвърли към двамата мъже. Сега вече Уитлок я забеляза – челюстите ѝ бяха зинали и се виждаха двата реда остри зъби, които можеха да разкъсат човек на две. Безумният ужас му придаде сили и като дръпна маската от лицето на Лавал, той размаха крака и се дръпна настрана – знаеше, че акулата няма да може да реагира на внезапната промяна в посоката. Лавал, който още не бе разбрал какво има зад гърба му, продължаваше да се съпротивява срещу водата, когато акулата го захапа отзад. Уитлок се добра до скутера и се покатери вътре, като затвори покрива над себе си. В този момент се появи още една бяла акула, която нападна останките от разкъсаното тяло на Лавал.

Колхински бе едновременно хипнотизиран и отвлечен от гледката. Хипнотизираха го лъскавите, източени тела на акулите, които се мятаха насам-натам, впили челюсти в плътта на жертвата си, без никога да отстъпва плячката на другата; а дивата жестокост на нападението и мисълта, че той самият можеше да бъде там навън, го отвращаваха. Уитлок болезнено го смуща отзад и когато се обърна да го погледне, видя, че той му показва четири пръста. Четири минути до взрива. Колхински включи предния прожектор и направи маневра, за да обърне скутера на югозапад, като не преставаше да гледа компаса пред себе си. Струваше им се, че напредват мъчително бавно, но все пак бяха достатъчно далеч,

когато „Голконда“ избухна. Скутерът се разклати леко, когато ударната вълна го достигна под водата, и Колхински го изведе на повърхността. Дръпнаха покрива назад, извадиха мундшущите от устата си и махнаха маските.

„Голконда“ се бе наклонила силно надясно и въпреки че цялата кърма бе в пламъци, екипажът на „Палмира“ не правеше никакъв опит да потуши пожара. Нямаше смисъл. Яхтата бе обречена.

– Бих дал всичко на света, за да съм муха в кабинета на Драго, когато разбере какво е станало със скъпоценния му товар. Да не говорим за реакцията на Шрадер, когато му съобщят, че любимата му яхта е на дъното на морето. Тържеството ще стане много забавно.

– Аха – промърмори Колхински. Пред очите си още виждаше нападението на акулите. Нямаше да го забрави до края на живота си.

– Сергей, добре ли си?

– Да, всичко е наред – побърза да каже той. – Хайде да се връщаме на яхтата, свършихме работата си Тук.

– Какво се е случило? – попита разтревожено Шрадер, когато влезе в кабинета на Драго. – По телефона ми се стори развълнуван.

Драго взе недопушената си цигара от пепелника, вдъхна дълбоко дима и я смачка.

– Обадиха ми се от бреговата охрана.

– Какво има?

Драго сведе поглед надолу.

– Тази вечер „Голконда“ е била в открито море.

– По чия заповед? Излишно бях наредил до заминаването ни за Маями да стои на котва в залива Ботафого!

– Много добре знам това.

– По дяволите, Андре, какво е станало? – избухна Шрадер. Бе започнал да губи търпение.

– На борда е избухнала експлозия. Яхтата е потънала.

Шрадер отиде до прозореца и се загледа към морето.

– Опитваш се да ми кажеш, че „Голконда“ е потънала?

– Да, господине – отвърна меко Драго. – Още не съм чул подробностите...

Шрадер го хвана за реверите и го притисна здраво до стената:

– Тогава ги чуй! Веднага!

– Да, господине – измънка той.

– Така ли си представяш мерките за сигурност, Андре? Къде са били проклетите ти пазачи, когато някой е решил да изкара яхтата ми в

морето за едно кръгче, а? Къде са били, дяволите да ги вземат?!

– Всичко това се разследва, господине. Ако някой от пазачите е проявил небрежност...

– Какво искаш да каже с това „ако“? – попита Шрадер и отново се обърна към прозореца. – Ако някой от тях не беше проявил небрежност, яхтата ми и сега щеше да си е на котва в залива Ботафого. Не е ли така?

– Да, господине.

– Да, господине! – имитира го Шрадер и удари с юмрук по бюрото.

– Искам да изясниш тази работа, и то бързо.

– Непременно, господине. Обещавам. Шрадер отиде до вратата, отвори я и му се закани с пръст:

– Ако не стигнеш до дъното на всичко това, смятай, че си уволнен.

Точка. Това пък аз ти го обещавам.

Той излезе и Драго се отпусна на стола зад бюрото си, като хвърли очилата си върху попивателната хартия отпред. Прокара ръце по лицето си и се протегна за нова цигара. Какво бе станало, по дяволите? Първоначалните съобщения бяха мъгляви, но той бе сигурен, че е било саботаж. Не можеше да бъде Греъм, нито жената, значи оставаше Уитлок. Но вече не го интересуваше. Вярно, стоката бе пропаднала, но нали парите бяха на Шрадер. Пликът, неговият паспорт към свободата, бе все още в него и утре вечер щеше да се срещне с Леонов, за да приключат сделката, а след това щеше да замине колкото е възможно по-далеч от Рио де Жанейро. Стига толкова Шрадер и жандармите фавеладос – и което бе по-важното, – стига толкова озъртане през рамо и страх, че някой призачен непознат ще го застреля в гърба.

Не, вече нищо не го интересуваше.

– Това е невъзможно – каза Колхински, когато чу отчета на Греъм и Сабрина за приема при Шрадер. – Сигурно си се припознал, Майкъл. Юри Леонов не е напускал Русия през целия си живот, но дори и да го направи, Рио е последното място, където ще отиде.

– Той беше, Сергей, кълна се. Колхински все още се съмняваше.

– Не мога да повярвам. Не и Юри.

Сабрина взе телефона от малката масичка и го сложи на дивана до него.

– Майк го видя, а ти не си. Мисля, че му дължиш най-малкото една проверка.

– Добре, ще се обадя на едно-две места, ако толкова държите. Поне ще докажа, че съм прав.

Преди да успее да вдигне слушалката, Греъм постави ръка върху

телефона и каза:

– Ако излезеш прав и наистина не е Леонов, ще платя тези разговори от собствения си джоб.

– Имаш пари, плащаш – отвърна Колхински и вдигна слушалката.

На вратата се почука.

– Храната! – зарадва се Уитлок и отиде да отвори.

Келнерът остави таблата на масичката, Сабрина подписа сметката и той си тръгна.

– Иска ли някой нещо за пиене? – попита Греъм и отвори хладилника.

– Какво ще ни предложиш?

– Стига си се правил на интересен, Си. У. Какво искаш? Ще ти кажа, ако го няма.

Уитлок си взе един сандвич с печено месо.

– Ще пия бира, ако има.

– Има. Сабрина, за теб?

– Както винаги, мерси.

– А за нашия Тома Неверни? – обърна се Греъм към Колхински.

Той не успя да отвърне на саркастичното подмятане, тъй като отсреща се обадиха.

Уитлок взе бирата си от Греъм и отиде при Сабрина, която бе излязла на балкона.

– Имате великолепно гледка.

– Апартаментът е за младоженци, забрави ли? – отвърна тя. В небето над залива Ипанема пламнаха фойерверки.

– Какво ли ги е грижа младоженците за гледката?

– Каза той от собствен опит – засмя се хитро Сабрина.

Той дояде сандвича и избърса пръстите си с книжната салфетка.

– Съжалявам за Шивон. Виждах, че добре се разбирате.

– Да – отвърна тихо тя. – Надявам се, че полковникът ще успее да измъкне от Лангли нещо за този плик, който е толкова ценен за Драго. Имаме право да знаем, сега това е част от случая.

– След разговора си с него по телефона Сергей изглеждаше сигурен, че полковникът ще разнищи цялата история. Пък и трябва да си признаем, че, ако изобщо има някой, който да измъкне истината от онези в Лангли, това е той.

– Така е.

Греъм също се показа на балкона. Носеше чашата с диетична пепси-кола, която бе налял на Сабрина.

– Защо млъкнахте, продължавайте да си говорите.

Сабрина сви рамене.

– Говорехме за плика на Драго, нищо повече. Греъм отхапа от сандвича си и като се опря на парапета, се загледа в пъстрото шествие, което минаваше под тях.

– Драго... Кой е той всъщност? Или може би е по-правилно да кажа кой е бил той всъщност? Шивон се оказа права, със сигурност не е бил обикновен шифровчик. И какво толкова важно има в проклетия плик, за да се опитват да го пипнат и ЦРУ, и КГБ?

– Ако наистина го искат и от КГБ – поправи го Уитлок.

– Ако не го искат, какво прави Леонов тук? – не отстъпваше Греъм.

– Ако е бил Леонов – внимателно каза Уитлок.

– Леонов е бил – обади се Колхински от вратата. – Трябва да ти се извиня, Майкъл.

– Няма значение. Какво откри?

– Само това, че е пристигнал в Рио по работа.

По-късно ще позвъня тук-там, за да видя дали не мога да разбера още нещо. Още не мога да повярвам, Юри тук, в Рио.

– Тука става много населено – рече Греъм. – Да влезем вътре.

– И така, изобщо не сме се приближили към картината – промърмори Уитлок, като седна на дивана до Колхински.

– Направихме всичко възможно! – не се съдържа Греъм. – Откъде можех да знам, по дяволите, че Шрадер е сменил сейфа?

– Успокой се, Майк – каза примирително Уитлок. – Знам, че сте направили всичко възможно. Това беше просто констатация.

– Нима? – все още враждебно отвърна Греъм.

– Майк, ти така и не успя да ми разкажеш плана си докрай – обади се Сабрина, за да разреди напрежението.

– Сега вече това няма никакво значение. Не можем да го използваме, ако нямаме предавателя, за да проникнем в частната галерия на Шрадер.

– Хайде, Майк, разработил си го достатъчно добре, за да се опиташ да вземеш предавателя.

Той сви рамене.

– Чували ли сте някога за мотподелтаплан!

– Да, това е някакъв делтаплан с двигател, изобретен преди една-две години от спецназ.

– Е добре, истината е, че в Изпитателния център има копия от плановете. Сега разполагаме със свой собствен модел на базата на техния.

– Виж ти! – възкликна Уитлок. – Аз защо не знам нищо за това? Какво ще кажеш, Сергей?

Колхински притеснено се размърда на дивана.

– Всъщност получихме първата пратка едва преди две седмици. Би трябвало още да се пази в тайна, но когато днес следобед Майкъл ми изложи плана си, му казах, че би могъл да използва мотото делтаплан. Веднага поръчах три – ще пристигнат утре сутрин. Не се знае, все още могат да ни потрѣбват.

– И планът му е бил да прелетим дотам под носа на охраната и с преподавателя да се доберем до картината? – намръщи се Сабрина. – Дори така обаче нямаше да можем да влезем в къщата, освен ако... – тя млъкна, когато Греъм извади една метална плочка от джоба си и я хвърли на масата.

– Задигнах я от един пазач.

Уитлок я вдигна и я разгледа – бе магнитна карта с името и снимката на пазача.

– Нищо особено. Очаквах по-сложна система за охрана.

– И все пак за да я използваш, трябва първо да проникнеш в къщата – каза Сабрина. – За неканени гости това на практика е невъзможно.

– Други предложения? – попита Греъм и ги изгледа един по един.

– Щеше да е страотно просто да си влезем вътре и да вземем картината – кисело промърмори Сабрина.

Колхински отпи от бирата си и сложи бутилката на масата.

– Точно това и ще направим, поне аз.

– Говори сериозно, Сергей.

– Сериозно говоря, Си. У. – каза той и се обърна към Греъм. – Още когато чух плана ти за пръв път, Майкъл, нещо не ми хареса. Беше прекалено... безразсъден; трябваше да се съглася обаче, защото бе единственият, с който разполагахме. Но след това ми хрумна мой резервен вариант. Всъщност е съвсем просто. Пристигам без предупреждение в имението на Шрадер и заявявам, че съм Тойсген – Шрадер не знае, че той е мъртъв...

– От самото начало пропускаш нещо, Сергей.

– Изчакай да свърша, Майкъл, и после можеш да се заяждаш, колкото искаш. След като го убедя, че наистина съм Тойсген, му излизам със следния номер – ван Ден и Кеплер са ме измамили и идвам при него, защото съм почти убеден, че са му пробутали фалшификата, а са задържали оригинала за себе си, за да го продадат по-късно. Правя химически тест на картината, за да му го докажа, и му предлагам да се върна

с нея в Амстердам и да я сменя с оригинала. Казвам, че след това ще му изпратя оригинала, а фалшификата ще върна на ван Ден и Кеплер срещу парите, които ми дължат. Ако се съгласи и ми даде оригинала, се връщаме вкъщи и излизаме сухи от водата. А вдругиден картината вече ще виси в Мет.

– Драго обаче познава Тойсген, нали са се виждали в Амстердам. Как смяташ да се справиш с това?

– Драго няма да бъде там, Майкъл. Първоначално възнамерявах да го измъкна по телефона от имението под един или друг предлог, но сега, когато Юри е тук, това може да стане съвсем лесно. Звъня, представям се за Юри и му определям среща след един час някъде в града. Той се маха от пътя ни и двамата със Си. У. отиваме на главния вход да търсим Шрадер.

– Какво ще правя аз там? – попита Уитлок.

– Ти ще ме закараш.

– Какво ще стане, ако Шрадер се обади в Мет, за да пита ван Ден? – поинтересува се Сабрина.

– Помолих Питер де Джонг да замине за Ню Йорк. Утре ще бъде на разположение в Мет, в случай че възникне подобна опасност.

– Може и да излезе нещо от това, Сергей – каза Уитлок, като размисли. – Всичко зависи от това, дали Шрадер ще те пусне да заминеш с картината.

– Представи си, че си на негово място – отвърна Колхински. – Поел е голям риск, за да види оригиналната „Нощна стража“ в частната си колекция, и изведнъж му казват, че е получил фалшификата – и то не друг, а човекът, който според него го е нарисувал. Мисля, че при това положение не му остава нищо друго, освен да се съгласи с предложението ми. За какво му е потрябвал фалшификатът?

– Стига да ти повярва.

– Ще ми повярва, Си. У. Много добре знаеш, че, когато поискам, мога да бъда безкрайно убедителен.

– Струва си да се опита – съгласи се Греъм. – Ние със Сабрина какво да правим?

– Нищо, Шрадер ви познава.

– Кога тръгваме? – попита Уитлок.

– Ще се видим утре сутрин във фойето в осем и половина.

– Вече минава два – каза Уитлок и се изправи, като преглътна една прозявка. – Неприятно ми е, че развалям празненството, но отивам да си лягам.

– Аз също е най-добре да се връщам в хотела, ако искам да завъртя още няколко телефона, преди да заспя.

Сабрина затвори вратата след тях и като се обърна към Греъм, посочи коляното му.

– Забелязах, че куцаш. Какво има?

– Ударих се в скалата. Нищо ми няма.

– И друг път съм го чувала. Дай да погледна.

– Нищо ми няма – сопна се ядосано той. – Ще го видя в банята. И престани с тия майчински фасони.

– Просто се опитвам да ти помогна – засегна се тя. – Само че трябва вече да съм си научила мястото, така ли?

– Точно така! Мога и сам да се грижа за раните си – той изфуча към банята и затръшна вратата след себе си.

Сабрина отчаяно разпери ръце, но тъкмо се отпусна на дивана, когато от банята долетя изпълнен с болка вик и тя тичешком се втурна на-там. Блъсна вратата и видя Греъм, който бе седнал на тоалетната чиния. Панталонът му бе смъкнат до глезените и той притискаше с ръце крака си малко над коляното. Бинтът бе изцапан с кръв.

– Какво има? – попита разтревожено тя.

– Бинтът се беше залепил за джинсите и го дръпнах, докато се събувах. Господи, как боли!

– Отрежи клина и изчакай бинтът да омекне от водата – посъветва го тя и му подаде ножицата от перваза на прозореца. – Ето, опитай с това. Ще те превържа отново, когато излезеш. Освен ако, разбира се, не ти е дошло до гуша от майчинските ми фасони.

Той леко се усмихна, но не каза нищо. Сабрина излезе, затвори вратата и пусна радиото. Намери „Гласът на Америка“, легна и затвори очи.

След малко се появи Греъм по бяла фанелка без ръкави и къси сини гащета. Остана загледан в нея, докато триеше мократа си коса с къпата – не беше сигурен дали не е заспала.

– Успя ли да махнеш бинта? – попита тя, без да отваря очи.

– Да – отвърна той и седна на леглото.

Тя стана да вземе от куфара си синята брезентова чантичка с всичко необходимо за първа медицинска помощ – всички получаваша по една такава от складовете на ЮНАКО, когато заминаваша в акция. Клекна пред него и внимателно завъртя крака му, за да огледа раната по-добре. Драскотината, дълга приблизително пет сантиметра, минаваше по диагонал през коляното му.

– Ще оживея ли? – попита той и праметна кърпата около врата си.

– С малко късмет – отвърна тя и извади от чантичката шишенце спирт, бинт и памук. Намокри памука със спирт и го предупреди – Стегни се, ще щипе.

– Добре – отвърна той и се сви от болка, когато тя прокара памука по раната.

– Знаеш ли, че ще ти остане белег?

– Някои хора събират снимки за спомен от страните, в които са били. Аз пък събирам белези.

Не си спомняше някога да го е виждала толкова спокоен – пълна противоположност на човека, който бе влязъл в банята. Загадката на ЮНАКО. Тя се усмихна, докато увиваше бинта около коляното му, и след като го защита с безопасна игла, отиде да остави чантичката в куфара си. Когато се обърна, с изненада видя, че той гледа отражението си в огледалото на стената. Грѐм мразеше огледала – казваше, че са създадени, за да насърчават суетата. Какво му ставаше?

Той забеляза, че го наблюдава, и каза:

– Като стана въпрос за белези, се сетих за някои стари неща. За Виетнам например.

Сабрина усети, че се разтреперва от вълнение. Той никога не споменаваше Виетнам пред колегите си от ЮНАКО. Това бе „тема табу“, както се бе изразил веднъж Уитлок.

– Ето това тук сложи край на кариерата ми в ръгбито – каза той и погали с пръст едва забележимия белег на дясното си рамо.

– Защо? – попита тя.

Той продължаваше да седи на леглото, скръстил ръце.

– Бризантен снаряд. Три месеца не можех да си мърдам ръката. Това бяха най-унизителните дни в живота ми. Трябваше да ме обличат и да ми дават храната на хапки. По дяволите, дори до тоалетната ме водеше санитар! И един ден идва някакъв си мухльо с гладко личице, токущо излязъл от училище и ми казва, че ще остана сакат за цял живот. Само това ми трябваше. Предпочитах да умра, отколкото да му доставя удоволствието да излезе прав. Гадно малко копеле! Започнах физиотерапия и след осем месеца бях вече в Тайланд като инструктор на китайските наемници. Но и сега не мога да мърдам ръката си по-назад – той я протегна пред себе си и после я отпусна със замах, но тя спря, когато се изравни с тялото му. – Има ми нещо на ставата, така и не успях да разбера изцяло жаргона им. Ето как още на деветнадесет години трябваше да се откажа от надеждата някой ден да стана втори Дан

Марино или Джим Макмъун.

– И двамата са ръгбисти, нали? – попита неуверено тя.

– Най-добрите предни защитници, играли някога.

– Не разбирам много от това – усмихна се извинително Сабрина. –

Никога през живота си не съм била на мач.

– Никога? – той бе направо шокиран. Тя поклати отрицателно глава.

– По едно време бях на косъм, докато ходех с един... същият запалянко като теб беше. Непрекъснато ме убеждаваше да отида поне веднъж с него на „Ший Стейдиъм“, но така и не се навих достатъчно.

– Е, не те обвинявам, щом е искал да те води на „Ший Стейдиъм“. Съвсем правилно не искаш да те видят, че викаш за „Джетс“.

Тя се засмя.

– Вие мъжете с вашето ръгби! Той говореше същото за „Джайънтс“.

– Звучи така, сякаш вече си се отървала от него – усмихна се той и се изправи, като преглътна прозявката си. – Днеска беше ужасен ден, направо умирам за сън.

Тя също се прозя в отговор.

– И аз. Помисли си само, утре по това време може би ще сме си вече вкъщи.

– Всичко зависи от Сергей, не мислиш ли?

– Така излиза.

– Тогава до утре – каза той и се запъти към дивана, за да си оправи леглото.

– Така излиза – промърмори още веднъж тя и се скри в банята.

Дванадесета глава

– Това ли е най-доброто, което може да намериш, Сергей? – презрително попита Уитлок и бавно обиколи белия очукан фургон „Исудзу“, паркиран пред хотела. – Ако тръгнеш с тоя боклук в Ню Йорк, направо ще те арестуват. Защо избра точно него?

– Защото си беден фавеладо и съм те наел да ме закараш до имението на Шрадер. Не можем да отидем там с някой лъскав „Херц“, нали? Това е идеално, снощи го купих за сто долара. Точно такова нещо ни трябва.

– Изобщо не си споменавал, че ще трябва да се правя на беден фавеладо. Нямам дрехи.

– Ще намериш отзад във фургона. Сигурен съм, че ще ти станат.

Уитлок отвори задните врати и се качи вътре. Само минута по-късно изскочи ужасен, на лицето му бе изписана погнуса.

– Тези парцали вонят, Сергей!

– Така и трябва, взех ги тази сутрин от един скитник пред хотела. Трябва да изглеждаш автентично, Си. У., това е единственият начин да преметнем Шрадер.

– Добре тогава, ще си купя дрехи от някой магазин на старо и ще облека тях.

Колхински поклати глава.

– Сергей, няма да ги сложа! Сигурно бъкат от бълхи и въшки и Господ знае от какви още гадости. А пък тази миризма...

– Не мога да те накарам насила. Явно трябва да се откажем от плана и да започнем всичко отначало. Хайде, най-добре да ходим да събудим Майк и Сабрина и да видим дали не можем да измислим нещо друго.

– Смяташ да се откажеш от плана заради нещо толкова дребно?

– Не е дребно, Си. У. Човек като Тойсген би предпочел да наеме един фавеладо, отколкото някой добре възпитан шофьор на такси. Ако ухаеш на „Пако Рабан“, когато пристигнем там, пазачите веднага ще го забележат и ще кажат на Шрадер.

– Добре де, ще ги облека – изсумтя Уитлок и отново влезе във фургона.

Колхински се усмихна и се качи отпред.

Уитлок облече коравата от пот риза, протритите вълнени панталони

и развлечените кафяви обувки, после затръшна вратите на фургона и седна на волана до Колхински, като промърмори шеговито:

– Сега вече разбирам какво значи методичен подход – лицето му се събърчи в отвратена гримаса.

Колхински свали стъклото на прозореца, но реши да остави ситуацията без коментар. Опасяваше се, че на Уитлок не му е до смях.

– Надявам се, че знаеш пътя – каза Уитлок и запали колата.

– Ходих дотам с колата рано тази сутрин – отвърна Колхински, взе една карта и я разгърна на коленете си. – Трябва да завиеш по „Нимайер Авеню“.

– Това нищо не ми говори, Сергей.

– Ти карай, аз ще ти показвам.

След двадесет минути стигнаха до отклонението и Колхински наруши натегнатото мълчание:

– На около миля нагоре по пътя открих едно изоставено кафене, до което има обществен телефон. Оттам ще се обадя на Драго.

Уитлок намали, когато наклонът стана по-стръмен, и махна с ръка на колите отзад. Щом пристигнаха до кафенето, Колхински слезе да се обади. Пусна един жетон в отвора на телефона и набра номера.

– Данае. Vom dia, добро утро – обади се приветлив женски глас.

– Може ли да говоря с Андре Драго?

– Бихте ли ми казали кой го търси?

– Леонов.

– Един момент, господине. Ще проверя дали господин Драго е тук.

След малко се обади Драго.

– Леонов е на телефона. Трябва веднага да ви видя.

– Случило ли се е нещо? Мислех, че ще се срещнем довечера в къщата на брега.

– Защо не вземете да кажете на цял свят за срещата? – избухна Колхински типично в стила на Леонов.

От другата страна на линията Драго въздъхна и каза:

– Извинете, просто толкова неща ми се струпаха.

– Ще ви чакам пред музея „Кармен Миранда“ след половин час.

– Да нося ли плика със себе си? – неуверено попита Драго.

– Естествено – Колхински окачи слушалката и се върна във фургона.

– Хвана ли се? – попита Уитлок.

– Убеден е, че Леонов ще го чака след половин час в другия край на града. Ще имаме предостатъчно време да влезем в „Данае“ и да се

измъкнем.

– Как обаче ще разберем, че Драго е напуснал имението?

– С това – отговори Колхински и извади един бинокъл от жабката.

– Ела, сега ще видиш.

Уитлок го последва до парапета, ограждащ паркинга. Гледката бе изключителна – под тях се простираха заливът Ипанема и Леблон, като гланцова илюстрация от туристическа брошура.

Колхински подаде бинокъла на Уитлок и му показва планината веднага след плажа на Сан Конраду.

– Гледай малко под средата на планината. Виждаш ли нещо?

– Дървета – отвърна Уитлок. – И пак дървета.

– Това е пътят, минава през дърветата. Виж по-нагоре.

– Не знам какво да... чакай, виждам една порта! Висока е към десет метра – той свали бинокъла. – Това ли е входът?

Колхински взе бинокъла от ръцете му и погледна през него.

– Това е единственото място, откъдето може да се влезе или излезе от „Данае“. Драго трябва да мине оттам.

– Как разбра, че се вижда оттук?

– Съвсем случайно. Нали ти казах, че сутринта се качих с колата до портата, но едва когато на връщане спрях тук, я видях през бинокъла.

Уитлок внезапно забеляза някакво движение и хвана Колхински за ръката:

– Остави портата, гледай нагоре! Колхински вдигна бинокъла. От върха на планината се издигна бял хеликоптер, рязко се наклони настрани и полетя над плажа на Сан Конраду. Той нагласи на фокус пилотската кабина и веднага позна светлокосата фигура на Драго, който седеше до пилота.

– Все още ли искаш да рискуваш? – попита го Уитлок.

– Разбира се. Имаме половин час преднина, достатъчно е.

Отново излязоха на шосето и след около миля завиха по отклонението, което, както сочеше табелата в началото, водеше към „Данае“. Пътят се виеше нагоре през планината, само последните двеста метра продължаваше право напред към импозантната порта от ковано желязо, от която се влизаше в имението.

Колхински слезе от фургона, погледна към инсталираната горе камера и като се приближи до домофона, натисна копчето.

– Бих искал да видя Мартин Шрадер.

– Имате ли уговорена среща? – попита мъжки глас.

– Не, но непременно трябва да говоря с него.

– Господин Шрадер не приема никого без предварително уговорена среща.

– Нямах никаква възможност да си уредя среща предварително, самолетът ми от Амстердам кацна днес сутринта.

– Вече ви казах...

– Чух, господин Шрадер не приема никого без предварително уговорена среща. Слушайте сега какво ще ви кажа. Излитам обратно за Амстердам в един часа следобед и ако дотогава не видя господин Шрадер, той ще загуби сделка за милиони. Вината за това ще е изцяло ваша.

Последва продължителна пауза.

– Добре тогава, ще се свържа с господин Шрадер и ще го попитам дали ще ви приеме. За кого да съобщя?

– Казвам се Тойсген.

– Моля произнесете го буква по буква – обадиха се лаконично отсреща.

Колхински изпълни нареждането и добави:

– Кажете му, че е за картината. Той ще разбере. След малко се чу изщракване и вратите отпред се отвориха. Колхински се качи във фургона и Уитлок го подкара, а портата се затвори зад тях. Пред втората порта въоръженият пазач им направи знак да спрат, огледа фургона, без да скрива презрението си, и като се приближи, подаде глава през прозореца от страната на Уитлок.

– Нещо не е наред ли? – попита Колхински. Пазачът с удоволствие дойде до неговия прозорец, по-далеч от вонящия шофьор.

– Ще погледна отзад – той потупа стената на фургона.

– Отключено е – каза Колхински.

Мъжът отвори вратите. Вътре беше празно. Той затвори фургона и им махна да продължават. Уитлок влезе в просторния вътрешен двор и спря пред рецепцията. Колхински бръкна под седалката и извади черно дипломатическо куфарче.

– Какво има вътре?

– Нещо, с помощта на което се надявам да убедя Шрадер да се раздели с картината.

Колхински слезе и мина през стъклените врати, които се отвориха пред него.

Момичето на рецепцията му се усмихна.

– Добро утро, господин Тойсген. Господин Шрадер помоли да се качите веднага. Асансьорът е ето там.

– На кой етаж да се кача?

– Бутонът е само един – отвърна момичето.

Без той да разбере, докато чакаше, съдържанието на куфарчето му бе проверено в контролния център чрез скрита в стената рентгенова камера. На рецепцията светна зелена лампичка и момичето натисна едно копче, с което се отваряше вратата на асансьора. Колхински притисна куфарчето до себе си и се загледа в обувките си, докато се изкачваше триста метра нагоре до втората рецепция. Там го посрещна друга жена, която го отведе до една стоманена врата и я отвори с магнитната си карта. После натисна някакъв бутон и асансьорът ги отведе на следващото равнище. Вратата се отвори и се озоваха в солариума на Шрадер, който стоеше до прозореца с ръце зад гърба.

– Господин Тойсген пристигна – каза жената. Шрадер се обърна.

– Благодаря, Карла.

Тя се скри в асансьора, а Шрадер стисна ръка на Колхински и го покани да седне в някой от плетените столове.

– Заповядайте. Да ви поръчам ли нещо – чай, кафе? Или малка закуска?

– Не, благодаря. Тъй като съм в Рио само за няколко часа, бих искал да пристъпя направо към въпроса.

– Да, разбира се. Слушам ви.

Колхински започна нервно да потропва с дръжката на куфарчето си.

– Наистина не знам как да ви го кажа, господин Шрадер. Бяхте толкова добър с мен.

– Говорете колкото е възможно по-открито. Така по-лесно ще се разберем.

– Добре – Колхински облиза устните си. – Имам солидни основания да вярвам, че тази „Нощна стража“, която ви е дал ван Ден, не е оригиналът.

Шрадер заби поглед в килима, после отиде до прозореца.

– Продължавайте.

– Той е в комбина с един мъж на име Хорст Кеплер...

– Кеплер ли казахте? – възкликна Шрадер. После извинително му се усмихна. – Моля, не спирайте.

– Предполагам, че сте запознат с първоначалния план за подмяната на картините?

– Аз лично го измислих.

– Не знаех – чистосърдечно каза Колхински. – Е, първият етап мина, както бе предвидено. Във фургона ван Ден подмени оригиналната

картина с фалшификата и замина с него за Виена. След това обаче Кеплер се е върнал в кантората си и е сменил оригинала с втори фалшификат, който е изпратил след това на вас.

– Имало е още един фалшификат? – смаяно попита Шрадер.

– Да, аз ги нарисувах и двата, но никога нямаше да се съглася, ако знаех, че ван Ден е смятал да ви измами, господин Шрадер, повярвайте ми.

– И къде е сега оригиналът?

– В склада на Кеплер, стига наистина да е оригиналът. Точно затова дойдох тук – да проверя.

Шрадер замислено поглади носа си.

– Как разбрахте всичко това?

– Чрез де Вере и Остеруйс, двамата служители на Кеплер, които също участваха в подмяната. Всъщност би трябвало да кажа бивши служители, защото Кеплер ги уволни, и то без да им плати. С досиета като техните те не са могли да отидат в полицията, затова потърсиха мен. Обсъдихме положението и решихме аз да дойда тук и да видя дали при вас е оригиналът, или не.

Шрадер си сипа малко скоч.

– А знаете ли какво смятат да правят с оригинала, ако е останал при тях?

– Остеруйс ми каза, че веднъж подслушал един телефонен разговор на Кеплер с някакъв човек, който се бил съгласил да плати двойно повече от това, което сте предложили на ван Ден вие. Според него името му било Аверхарт или нещо такова.

Шрадер сви устни и стисна чашата толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

– Еберхарт, Ралф Еберхарт. Точно човекът, който би се решил на такъв долен номер, особено пък ако знае, че е за моя сметка. Какво предлагате?

– Първо трябва да направим химически тест, за да установим дали при вас наистина е фалшификатът – каза Колхински и потупа куфарчето. – Донесъл съм всичко необходимо. Трябват ми само две мостри, с диаметър около два сантиметра, да речем, които да поставя в разтвора. Вземете едната от „Нощна стража“, а другата – от някоя картина, за която със сигурност знаете, че е от шестнадесети или седемнадесети век. Възможно ли е?

– Разбира се.

Когато Шрадер излезе от стаята, Колхински отиде до прозореца и

погледна часовника си. Вече бяха минали осемнадесет минути, откакто Драго бе тръгнал.

След малко Шрадер се върна – носеше два плика, надписани А и Б. Колхински отвори куфарчето си и извади отвътре дървена рамка с две епруветки. Сложи я на масата и измъкна стъклено шишенце с някаква безцветна течност в него. Бе запушено с коркова тапа. Той го вдигна срещу светлината – представлението трябваше да хваща окото.

– Какво е това? – попита Шрадер.

– Разредена солна киселина – той махна запушалката и сипа поравно в двете епруветки. Погледна към Шрадер и забеляза озадачената му физиономия. – Не сте ли чували за този тест?

– Не бих казал.

– Извинете, мислех, че го знаете. Той всъщност е съвсем прост. Базира се на принципа, че колкото е по-стара боята, толкова по-трудно се отделя от платното. Така че ако тази „Нощна стража“, която ви е пратил Кеплер, е фалшификатът, киселината ще разтвори боите от нея много по-бързо, отколкото боите на другата картина. Сигурен ли сте, че тя наистина е от шестнадесети или седемнадесети век?

– Автентичността ѝ е извън всякакво съмнение, 1641 година – той отпи от скоча и посочи епруветките. – Киселината няма ли да разяде и платното?

– Разумен въпрос. Ако е по-силна, да, но тази тук има рН пет. Съвсем слаба е, но все пак е достатъчно силна да разяде боята, особено ако е нова.

– Добре измислено.

– Да, от определена гледна точка – той извади две лакмусови хартийки и ги потопи в епруветките. И двете моментално почервеняха. – Киселина е, нали виждате?

Шрадер кимна.

– Извинете, може ли да пийна нещо? Гърлото ми е пресъхнало.

– Какво искате?

– Скоч – отвърна Колхински и извади от джоба си пакет цигари. Отвори го, когато Шрадер му обърна гръб – освен шестте цигари вътре имаше и една запечатана с корк епруветка, пълна с вода. Той бързо я отвори, смени я с една от епруветките в рамката и като пхна цигара в устата си, прибра пакета обратно в джоба си.

– Заповядайте – каза Шрадер и му протегна чашата.

Той запали цигарата си, взе с пинсети мострата от „Нощна стража“ от плика и я пусна в киселината. Мострата от другата картина сложи в

епруветката с водата. Шрадер се приведе над масата, очите му шареха между епруветките. Боите в киселината започнаха да се разтварят. Той ядосано удари с юмрук по масата, после отиде до прозореца, мушна ръце в джобовете си.

– Как мога да получа оригинала? – попита тихо той.

– Имам една идея, но не знам дали ще се съгласите.

– Слушам ви.

Колхински извади мострите от епруветките, сложи ги в един плик и го пхна в куфарчето.

– Ще взема фалшификата с мен в Амстердам, а де Вере и Остеруйс ще откраднат оригинала от склада на Кеплер. После ще му предложим да му продадем фалшификата като оригинал. Той няма да има друг избор, освен да ни плати, иначе предстоящата сделка с този Еберхарт ще се провали.

– А оригиналът?

– Аз лично ще ви го донеса тук в Рио и ще направя още няколко теста, за да удостоверя автентичността му.

– Откъде да знам, че мога да ви вярвам?

– Можехме да откраднем оригинала от склада, без вие изобщо да разберете, и да го продадем на черно на същата цена, която искат сега ван Ден и Кеплер, но не го направихме. Предпочетохме да постъпим честно с вас.

Шрадер замислено разтриваше челото си. После посегна към телефона.

– Карла, кажи на Рамон, че искам отново да опакова картината, която преди малко ми помогна да занеса в „Светилището“, и да я свали долу на главната рецепция. Веднага!

Той затвори телефона, отиде заедно с Колхински до асансьора, отвори вратата с личната си карта и като се подаде вътре, натисна един бутон.

– Само не се опитвай да ме измамиш, Тойсген, защото ще те убия!

Вратата се затвори.

Колхински обаче не беше спокоен, триумфът му се помрачаваше от лошо предчувствие – бяха минали двадесет и осем минути откакто бяха подмамили Драго да напусне „Данае“. Бе само въпрос на време той да разбере, че са го минали, но какво щеше да предприеме? Колхински много добре знаеше как щеше да постъпи, ако беше на негово място – щеше веднага да се свърже с имението по радиото, за да види дали не се е случило нещо, докато го е нямало, и когато чуеше за Тойсген и

шофьора му, щеше да нареди да ги задържат, за да се заеме лично с тях, когато се върне. Надяваше се, че греши...

Когато слезе във фойето, момичето от рецепцията му каза, че трябва да изчака малко, защото още не са свалили картината от „Светилището“. Той отиде навън при фургона и разправи на Уитлок какво бе станало, но преди той да успее да каже нещо, във фойето се появиха четирима мъже, които носеха сандъка с „Нощна стража“. Колхински подаде куфарчето си на Уитлок и заобиколи фургона, за да отвори вратите. Поставиха сандъка плътно до насрещната стена и Колхински го прихвана здраво с няколко скоби. Заклучи вратата и се върна да седне отпред.

Минаха безпрепятствено през първата порта и се спуснаха надолу, следвайки меките извивки на пътя. Когато завоите най-сетне свършиха и на сто метра пред себе си видяха главната порта, отворена специално за тях, Уитлок облекчено въздъхна.

Изведнъж вратите започнаха да се затварят.

– Ще успеем – изсъска Уитлок през стиснатите си зъби.

Очите на Колхински се разшириха от ужас.

– Не можеш да минеш, Си. У. Спирачка, спирачка!

– За нищо на света – отвърна той и натисна докрай педала.

Страничните огледала изхвърчаха и боята отстрани се обели, когато фургонът в последния момент мина между затварящите се врати. Уитлок диво извъртя кормилото, за да избегне едно дърво от другата страна на пътя.

– Ако се бяхме ударили във вратата...

– Спести ми лекцията, Сергей. Бандитите са отядясно.

Белият хеликоптер избръмча веднъж над тях и се скри зад стената от високи махагонови дървета.

– Ще се опитам да им избягам. Щом стигнем до магистралата, сме спасени.

– Ако стигнем до магистралата – поправи го Колхински. – Кой знае с какъв арсенал разполага Драго там горе!

– Каква полза може да има от него? Ако стреля, рискува да повреди и картината. Шрадер ще го разпъне на кръст за такова нещо.

Хеликоптерът отново се появи над главите им и Драго извика по мегафона:

– Отбийте встрани от пътя и никой няма да пострада. Повтарям, отбийте встрани от пътя.

Още на първия завой Уитлок кривна от пътя сред спасителната –

поне засега – сянка на дърветата и продължи по един проход между тях. Пилотът прецени, че е прекалено опасно да го последва, и Драго му нареди да се издигне високо над дърветата, за да могат да виждат от време на време покрива на фургона през плетеницата от клони и така да се ориентират.

Колхински закри очи от блесналите насреща му слънчеви лъчи и се наведе, за да надникне нагоре през предното стъкло, но въпреки че съвсем ясно чуваше двигателите, не можа да види самия хеликоптер. Отпусна се назад и попи потта от челото си с носната си кърпичка, която вече се бе овлажнила. Извади четири жетона за телефон от жабката и като се обърна към Уитлок, ги пусна в джоба на ризата му:

– Ще трябва да опиташ да се измъкнеш, ако Драго успее да спре фургона. Обади се на Майкъл и му кажи какво става.

– Ами ти?

– Аз само ще те забавя.

Хеликоптерът се залепи за тях веднага щом излязоха от дърветата и Драго стреля четири пъти непрекъснато, целейки се в задните гуми. Единият куршум улучи и Уитлок трябваше да приложи цялото си умение, за да задържи фургона на пътя. Успя да си възвърне контрол над волана и натисна спирачка.

– Тръгвай! – извика Колхински, когато видя, че се колебае.

Уитлок бързо отвори вратата и се хвърли на земята, като не спря да се търкаля, докато не се добра до прикритието на гъстия храсталак. В мига, в който хеликоптерът докосна земята, Драго скочи долу и се втурна към мястото, където бе изчезнал Уитлок, но нищо не помръдваше. Спирачките на черния мерцедес изскърцаха, когато спря зад фургона, и отвътре изскочиха четирима мъже, всичките въоръжени с автомати „Хеклер и Кох“. Изтичаха бързо при Драго и той нареди на трима от тях да влязат навътре в гъсталака и да намерят Уитлок, а сам се върна при фургона. Кабината изглеждаше празна, но когато се вгледа по-внимателно, забеляза, че между нея и задната част на фургона има плъзгащ се панел. Каза на четвъртия мъж внимателно да наблюдава панела и като заобиколи фургона, дръпна големия катинар на вратата. Отстъпи назад и стреля в него, после махна разбитите му останки и със замах отвори вратата. Колхински погледна дулото на пистолета и бавно вдигна ръце. Драго му заповяда да излезе и като го притисна до фургона, го обискира. Нямаше оръжие. Един от охраната измъкна белезници и стегна китките на Колхински зад гърба му.

– Ще пратя хора да сменят гумата – каза Драго на пазача. – И Бог

да ти е на помощ, ако през това време с картината се случи нещо.

Мъжът нервно преглътна.

– Какво да правя, ако шофьорът се върне?

– Убий го! – отвърна Драго и като сграбчи Колхински за ръката, го повлече към хеликоптера.

Уитлок се сви още по-ниско под храста, когато един от охраната спря само на няколко метра от него, за да изтрие с ръка потта от челото си. При обикновени обстоятелства сигурно щеше да го нападне, но сега, с тези вонящи дрехи, които буквално задушаваша човек с миризмата си, и най-малкото движение можеше да го издаде. Когато мъжът най-сетне отмина, Уитлок пропъзля напред до едно място, откъдето се виждаше мерцедесът, спрял встрани до пътя. Това бе единственият му шанс – хеликоптерът вече бе излетял, така че съвсем скоро Драго щеше да притисне Колхински и да се опита да измъкне от него всичко, което искаше да знае. А той нямаше да може да мълчи вечно...

Огледа се и като реши, че е чисто, напусна скривалището си и се затича към мерцедеса. Почти бе успял да се измъкне от дърветата, когато с крайчеца на окото си видя черния силует и се хвърли на земята в мига, когато изстрелът отекна зад гърба му и нещо удари елите отзад. Пазачът предпазливо се приближи и го ритна в ребрата. Уитлок не помръдваше. Мъжът го преобърна по гръб и той изведнъж сграбчи дулото на автомата му с две ръце, отклони го от тялото си и изрита пазача странично в стомаха. Издърпа оръжието от ръцете му и пробяга късото разстояние до колата. От храстите изскочи още един човек и Уитлок го застреля, после се качи в колата и бясно подкара. Пазачът, който Драго бе оставил да пази фургона, започна да стреля, когато мерцедесът мина покрай него, но куршумите само нащърбиха бронирани стени. Уитлок взе на един дъх последните няколко завоя и излезе на магистралата, като не спираше да се оглежда за телефон.

Щрадер стоеше до прозореца и се обърна, когато вратата на асансьора се отвори, за да влязат Драго и Колхински.

– Свали му белезниците, Андре.

Драго знаеше, че няма смисъл да спори, и изпълни нареждането му.

– Седнете – каза Щрадер и посочи на Колхински същия плетен стол, в който бе седял преди малко.

Той седна и скръсти ръце пред гърдите си.

– Моите поздравления за отличния номер, който ми извъртахте. Наистина чудесен номер, за малко да успее. Слава Богу, че Андре е съобразил навреме да ми се обади, щом разбра, че сте го пратили за зелен

хайвер. По описанието, което му дадох, можа да установи, че не сте Тойсген. Каза ми също така за пурпурната точка на фалшификата – нещо, за което по-рано не знаех – Шрадер седна на стола срещу него. – Кога научихте за подмяната?

Колхински упорито бе забил поглед в килима.

– Ще проговорите, за това има много начини. Смяя да ви уверя, че ще си спестите големи неприятности, ако ми кажете направо.

Колхински продължаваше да мълчи и да гледа надолу.

Шрадер се наведе напред и опря ръце на коленете си.

– Не ме принуждавайте да ви оставя на Андре. Пречупвал е и силни хора от вас. Не знам как го прави, а и не искам да знам. Не обичам насилието, но понякога се налага да защитавам собствените си интереси – като сега например. Отговорете на въпросите ми, за ваше добро е. Кога разбрахте за подмяната?

Колхински не отговори.

Шрадер се отпусна на стола си.

– Е, направих всичко възможно. Честно казано, мислех, че ще бъдете по-разумен. Андре, отведи го.

Колхински знаеше, че трябва да печели време, но това, което бе намислил, лесно можеше да се обърне срещу него. Нямахме друг избор обаче, освен да рискува. Той отблъсна ръката на Драго и каза:

– Аз потопих „Голконда“.

– Вие? – смая се Шрадер. – Но защо?

– Попитайте Драго.

– Какво да ме попита? – рязко възрази Драго и като го хвана за ръката, го изправи на крака. – Хайде тръгвай, вече и без това загуби достатъчно време на господин Шрадер.

– Чакай, Андре. Остави го да говори.

– Не разбирате ли, че само се опитва да печели време? Ще измъкна цялата истина от него, не се безпокойте.

– И после? – предизвикателно попита Колхински. – Ще ме убиеш, нали? Не би поел риска шефът ти да разбере какво си вършил зад гърба му.

– Достатъчно те търпях...

– Млъкни, Андре! – викна Шрадер и се приближи до Колхински. – Кой сте вие?

– Името ми няма никакво значение – отвърна той и погледна Драго. – Хайде, кажи ми защо нареди да отвлекат „Голконда“ снощи.

– Очевидно знаеш за това повече от мен – презрително каза Драго.

– Защо ти не ни кажеш?

– Е? – настоя Шрадер.

– Преди два месеца Драго е сключил с един колумбийски наркомагнат сделка за осемнадесет килограма хероин – започна Колхински, като си припомняше какво му бе казал Филпот по телефона същата сутрин. – Яхтата ви трябваше да вземе пратката от един товарен кораб, минаващ през Рио. Кой знае колко хора щяха да се простят с живота си, ако хероинът бе стигнал до пласьорите от улицата.

– Измислил е всичко това, за да отклони вниманието от себе си, господин Шрадер. Знаете, че мразя наркотиците също като вас.

– Мога да ви кажа още много неща за Драго, но засега и това е достатъчно. Трябва да го обмислите и да решите дали искате да разследвате цялата работа докрай. От вас зависи.

– Достатъчно лъжи наговори по мой адрес – озъби се Драго и взе белезниците от масата. – Време е да си поговорим, само двамата.

– Той ще ме убие – обърна се спокойно Колхински към Шрадер. – Ще каже, че е било нещастен случай, разбира се, но това е единственият начин да ме накара да млъкна завинаги. Дано поне тогава разберете, че съм бил прав – така сам ще докаже вината си.

В този момент извън телефонът. Шрадер се обади, подаде слушалката на Драго и после каза на Колхински:

– Ако открия, че сте ме излъгали, с най-голямо удоволствие ще ви предам на Андре и той ще може да прави с вас, каквото си иска.

– А ако откриете, че казвам истината? Шрадер отиде до прозореца и бавно прокара ръце по лицето си.

– Господин Шрадер? – каза Драго, като затвори телефона.

– Какво има?

– Картината е долу във фойето.

– Нека я занесат в „Светилището“, по-късно ще мина да я видя. Какво става с шофьора, хванали ли са го?

Драго сведе поглед.

– Не, успял е да избяга. Шрадер възмутено поклати глава.

– Първо „Голконда“, а сега и това. По дяволите, Андре, какво става?

– Изненадал е хората ми – промърмори Драго.

– Не искам оправдания, а резултати! Върви сега и да го намерите.

Драго изгледа злобно Колхински и тръгна към асансьора.

Шрадер нареди да отведат Колхински в една от спалните и седна да проведе телефонните разговори, от които толкова се страхуваше.

Тринадесета глава

Веднага след обаждането на Уитлок Греъм нае един фургон „Форд“ и заедно със Сабрина отидоха на летището, за да вземат трите сандъка, изпратени от ЮНАКО. След това продължиха към изоставеното кафене, където ги чакаше Уитлок.

Веднага щом скочи от фургона, Сабрина се намръщи и подозрително подуши въздуха.

– Какво мирише така ужасно?

– Аз – отвърна Уитлок и погледна зад гърба ѝ към Греъм, който тъкмо слизаше. – Носиш ли ми дрехите, Майк?

– Да, тук вътре са – отвърна той и метна към него една найлонова торбичка. – Още не си ми казал какво означава всичко това.

– След малко ще ви обясня и на двамата. Свалете сандъците, аз ей сега ще дойда.

Греъм и Сабрина се спогледаха и свиха рамене, когато Уитлок се скри зад мерцедеса да се преоблече, после отидоха да разтоварят сандъците от фургона. След малко Уитлок се появи, облечен с джинси и бяла риза, и започнаха да сглобяват трите делтаплана „Супер Скорпио“, дълги шест метра. Имаха двигател с мощност тридесет киловата и излитаха след три метра или даже по-малко. Освен тях във всеки сандък имаше бронирана ризница, картечен пистолет UZI с три пълнителя за по четиридесет изстрела, една зашеметяваща и една бризантна граната, както и шлем с радиовръзка и специален мерник за шестте изпилени стрели, монтирани към шасито на мотоделтаплана.

Като най-опитен пилот от тримата Греъм реши да излети пръв. Седна в триколката, сложи си колана и включи мотора. Дръпна рамката над себе си, така че крилото да застане хоризонтално, и я хвана здраво от двете страни, за да овладее люлеенето и да може да контролира придвижването си по земята. Засили се през паркинга, като се стараше да държи рамката изправена, за да бъде ъгълът на атака по-голям. Само след минута вече бе във въздуха и веднага се наведе върху рамката, за да увеличи скоростта на летене. Уитлок и Сабрина го последваха, като повториха съвсем точно това, което бе направил при излитането. Нарочно се насочиха към вътрешността, за да избегнат многобройните делтапланеристи в небето над Сан Конраду, и когато достигнаха желаната височина от триста метра, изключиха моторите. Гледката под тях бе още

по-красива, отколкото от Захарната планина, но те почти не ѝ обръщаха внимание, вперили поглед в скалистата крепост „Даная“, над която бавно започваха да се спускат.

Греъм пръв забеляза двамата пазачи на стартовата площадка и зави наляво, за да се справи с тях. Уитлок и Сабрина се стрелнаха надолу след него. В мига, когато единият от пазачите попадна в кръстчето на мерника над дясното му око, Греъм леко натисна спусъка, монтиран в рамката. Стрелата прониза мъжа в гърдите и той гротескно се завъртя, преди да се свлече на земята. Другият пазач стреля с картечния си пистолет по делтапланера, когато той прелетя над него. Куршумите разкъсаха едното крило и Греъм отчаяно се опита да се снижи за аварийно кацане. Пазачът отново вдигна автомата си и Уитлок, който нямаше как да се прицели толкова бързо, се спусна рязко надолу и го закачи с крак. Той се олюля край парапета, загуби равновесие и с ужасен вик полетя надолу към смъртта. Греъм успя да завие и мина отново над стартовата площадка, но когато се насочи към градината, делтапланерът изведнъж се наклони наляво и се понесе право към червено-бялата шатра. Той се помъчи да избегне сблъсъка, като премести тежестта на тялото си надясно, и макар че лявото крило докосна върха на шатрата, благополучно се приземи на тревата. Освободи се от коланите и се втурна към входа на шатрата, за да прикрива Уитлок и Сабрина, докато кацнат. Градината изглеждаше съвсем пуста. Повече от сигурен бе обаче, че и на площадката за кацане е имало скрита камера и че в контролния център бяха видели всичко. Дали останалите от охраната ги чакаха в къщата? Уитлок и Сабрина дотичаха при него, клекнаха долу и също започнаха подозрително да се оглеждат наоколо.

– Какво ли целят? – попита Сабрина. – Сигурно много добре знаят, че сме тук.

– Разбира се, че знаят – отвърна Греъм и изтри потта, която се стичаше в очите му. – Обзалагам се, че и в момента ни следят с някоя камера.

– Излезте с вдигнати ръце и никой няма да пострада – гръмна в смълчаната градина усилен от мегафона глас.

– Това е Драго – прошепна Уитлок, а очите му шареха наоколо, докато търсеше високоговорителите. – Опита същия номер на пътя, когато искаше да ни спре със Сергей.

– Давам ви точно една минута да хвърлите оръжията си и да излезете, след това ще открияме огън. Повтарям, точно една минута.

Греъм ги дръпна настрани от входа и каза:

– Си. У., ти и Сабрина се опитайте да намерите Сергей. Аз ще се заема с плика.

– Остави плика – възрази Уитлок. – Нашата задача е да освободим Сергей и да вземем картината.

– Не си ли спомняте какво пишеше в досието на Шрадер? Той мрази насилието, особено когато се стреля. Това му напомня за годините, когато е търгувал с оръжие. Обзалагам се, че в момента се е скрил заедно с картината в частната си галерия, а без преподавателя изобщо не можем да влезем там. Ако успее да се добера до плика, можем да се надяваме на преговори – това е единственият ни шанс.

– А как ще се вмъкнем вътре? – попита Сабрина. – Вероятно Драго ще направи всичко възможно да ни задържи в градината.

– И аз така мисля – съгласи се Греъм. После извади от една торбичка на кръста си две димни гранати.

– Откъде ги взе? – учуди се Уитлок.

– Поисках ги от Изпитателния център. Много са полезни в такива случаи.

– Остават ви десет секунди да хвърлите оръжията си и да се предадете.

Греъм погледна часовника.

– Ще се видим след двадесет минути в главното фоайе.

– След двадесет минути – съгласи се Уитлок. Греъм освободи гранатите и ги метна колкото можеше по-близо до къщата. Уитлок и Сабрина се измъкнаха от шатрата и превити на две хукнаха през димната завеса. Греъм се хвърли настрана секунди преди мощен залп да разтърси шатрата, и не спря да се търкаля, докато не стигна до алпинеума в градината. Изчака да го обвият воалите черен пушек, които се стелеха наоколо, и пропъзля през моравата до близкия вътрешен двор в бяло и червено, здраво притиснал пистолета до себе си. От ъгъла, където се намираше, можеше да чуе възбудени гласове в игралната зала, последвани от нов залп. Усмихна се – бяха загубили ориентация в дима и сега стреляха напосоки с наивната надежда, че може да уцелят нещо. Стрелбата продължаваше, но този път бе много по-близо до каменния фонтан, зад който се бе свил. Той свали зашеметяващата граната от колана си и безшумно се промъкна през вътрешния двор до къщата. Димът започваше да се разсейва и той реши да се възползва от това. Изправи се и прилепен до стената стигна до плъзгащата се врата. Махна предпазителя и хвърли гранатата вътре. В последния момент някой предупредително извика, но гласът му внезапно бе заглушен от ослепителна експлозия.

Греъм изчака няколко секунди и като се обърна, влезе в стаята с готов за стрелба пистолет. Единият от пазачите бе в безсъзнание – бе ударил главата си в игралната маса, когато гранатата се бе взривила. Другият седеше на колене на пода и притискаше с ръце очите си, заслепен от експлозията. Греъм го удари зад ухото, вдигна двата автомата „Хеклер и Кох“, махна пълнителите им и изхвърли оръжията навън в градината. Пълнителите пусна в една ваза на бюфета, после се насочи към другата плъзгаща се врата, която извеждаше в коридора. Застана настрани и я отвори, като очакваше да го посрещнат изстрели. Тишина. Може би го причакваха, за да го застрелят веднага щом се покаже на вратата? Къде ли се криеха? Той мислено си припомни коридора – най-вероятно се спотайваха в началото на стълбата, а дотам имаше най-малко петнадесет метра. Той се наведе ниско долу и се изтъркаля навън в коридора, като потърси съмнителната закрива на стената. Тишина. Забеляза окото на камерата на отсрещната стена и стреля в нея, а после запълзя на четири крака към стълбата, като непрекъснато спираше и поглеждаше през рамо, за да се увери, че няма никой зад гърба му. Стената свърши и той се завъртя напред, насочвайки оръжието си към стълбите. И там нямаше никой. Сигурно беше капан.

Отиде до асансьора и пхна магнитната карта в отвора, за да отвори вратата. Едва тогава го осени прозрението – асансьорът беше капан! Затворен вътре, щеше да бъде идеална мишена. Хрумна му да слезе по стълбите и да използва асансьора за примамка. Толкова просто беше – прекалено просто. Драго очакваше да реагира точно така. Изруга сърдито, ядосан на себе си заради своята наивност, и като влезе в асансьора, натисна бутона за втория етаж. Асансьорът започна да се спуска надолу в планината и той се притисна плътно до стената с таблото, така че да не могат да го видят от коридора, когато вратите се отворят. Асансьорът леко спря и щом започна да се отваря, в стената срещу вратата със свистене се забиха няколко куршума. Някакъв глас извика нещо на португалски и вътре се показа дулото на един автомат. Греъм го сграбчи с лявата си ръка и като дръпна изненадания пазач в асансьора, го удари по слепоочието с цевта на пистолета си. Мъжът се строполи на пода и Греъм се измъкна в коридора. Другият пазач, който наблюдаваше стълбите, се обърна да види какво е станало с колежата му, и той стреля в него. Взе двата автомата и ги изхвърли през прозореца в морето, после предпазливо тръгна към металната врата в края на коридора. Тя внезапно се плъзна настрани и Греъм се хвърли на пода, като се прицели натам. Единственото, което виждаше, бе махагоновото бюро и столът с висока

облегалка зад него, обърнат към прозореца, така че бе невъзможно да се разбере дали някой седи в него. Изправи се и подозрително огледа вратата. Усещаше капан.

– Влезте, господин Греъм – долетя от стола гласът на Драго. – Очаквах ви.

Греъм сви пръст на спусъка, но в последния момент се отказа да стреля в стола. Драго му трябваше жив. Прекрачи прага и веднага до главата му се опря дулото на пистолет. Не се изненада особено. Не го изненада и това, че Драго държеше пистолета.

– Хвърли оръжието и го изритай настрани – каза той.

Греъм се подчини и Драго го притисна до стената, за да го обискира. Свали бризантната граната от колана му, вдигна пистолета от пода и като извади пълнителя му, сложи всичко на картотеката до бюрото.

Греъм кимна към стола:

– Диктофон ли беше?

Драго натисна един бутон на вратата, за да я затвори, завъртя стола и посочи диктофона на него.

– Както вече казах, очаквах ви. Имах чувството, че точно вие ще ме потърсите след онова драматично нахлуване в градината. Наистина впечатляващо – той запали цигара и седна на крайчеца на бюрото. Пистолетът му бе насочен към гърдите на Греъм. – За съжаление, изглежда, колегите ви вече са освободили руснака и се насочват към главното фоайе. Предполагам, че сте се уговорили да се срещнете там, нали? – той се усмихна, когато Греъм не отговори. – Така си и помислих. Не се притеснявайте, срещата ви ще се състои. Само че и аз ще дойда с вас заедно с няколко от моите хора.

– И какво от това? Сигурно не смятате, че е достатъчно да ме видят с опрян до главата пистолет, за да хвърлят оръжието си и да се предадат, нали? Те са професионалисти, Драго, и не се поддават на заплахи и изнудване.

– Всичко зависи от това, с какви точно заплахи ще си послужи човек... или как смята да изнудва – каза Драго и дръпна дълбоко от цигарата. – Тази история със „сватбата“ ви бе много убедителна, дори аз се бях хванал в началото. Но след като прозрях как стоят нещата, започнах да ви наблюдавам и двамата по-внимателно – тайни погледи, жестове, изразът на лицето... всички тези дребни неща. За мен бе наистина много интересно. Дори да приемем, че не е влюбена, тази жена е страшно привързана към вас, а професионалист или не, като всяка друга жена тя до голяма степен е зависима от чувствата и емоциите си и вие сте

Ахилесовата ѝ пета, господин Греъм.

– Това са глупости, много добре го знаете – възпротиви с Греъм.

– Ще видим – телефонът извънтя и Драго вдигна слушалката, без да откъсва очи от него. После затвори, без да каже нито дума. – Сигурно ще се зарадвате да чуete, че колегите ви благополучно са стигнали до файето. Време е и вие да се присъедините към тях.

Греъм се хвърли върху него и с лявата си ръка блъсна пистолета му настрана. Драго инстинктивно натисна спусъка и куршумът безобидно се заби в стената. Двамата се сборичкаха за оръжието и като се изтъркаляха тежко през бюрото, паднаха на пода. Драго изпусна пистолета и Греъм се опита да го достигне, но Драго го хвана за китката и го блъсна към стената, а после се пресегна под бюрото, където държеше един пистолет „Бернадели“. Едва бе успял да го извади от кобура, когато Греъм праметна ръка през врата му и го дръпна настрана от бюрото. Видя пистолета в последния момент и като сграбчи Драго за ръката, я удари в ръба на бюрото. Той извика от болка, но не изпусна оръжието и Греъм го удари пак, този път по-силно. Пистолетът изхвърча от ръката му и се плъзна под бюрото, където никой от двамата не можеше да го достигне. Греъм се хвърли към другия пистолет, който бе останал на пода зад него, но Драго се метна на гърба му и го повали на земята, като избди оръжието от ръката му. Изрита го в ребрата, после го вдигна на крака, удари го два пъти в стомаха и още преди да е успял да се изправи, му заби дясно кроше в лицето. Греъм политна назад и се строполи на пода пред картотеката, а Драго грабна своя „ЧЗ“ 75 и се обърна, протегнал пистолета напред. В същия миг замръзна на място – Греъм стоеше на колене пред шкафа, стиснал в ръка бризантната граната. Предпазителят бе в другата му ръка.

– Хайде стреляй – предизвикателно каза той и заплашително вдигна гранатата пред себе си.

– Да не си полудял, Греъм? Ако това нещо избухне, загиваме и двамата!

– Само ако махна палеца си – отвърна Греъм, изправи се и хвърли предпазителя на масата. – Ще броя до пет. Ако дотогава не пуснеш пистолета на пода, ще взривя гранатата.

Драго нервно преглътна.

– В теб има някакъв стремеж към смъртта, Греъм.

– Едно... две... три... Драго хвърли оръжието.

– Ритни го насам.

Той се подчини и Греъм вдигна пистолета.

– Вече закъснявам за срещата, така че ще бъде максимално кратък. Дай ми плика или ще те застрелям.

– Застреляй ме и изобщо няма да го получиш.

– Напротив, само ще ми трябва повече време да разбия сейфа.

– Стига да е там – отвърна Драго, но арогантността бе изчезнала от гласа му.

Греъм се прицели в някаква въображаема точка между очите му.

– Е?

Драго се опита да издържи погледа му, но в очите на Греъм нямаше никаква милост или състрадание, само омраза. Жестока, изпепеляваща омраза. Разбра, че ако приеме думите на Греъм за блъф, това ще бъде последната грешка в живота му, и кимна с глава към сейфа.

– Там вътре е.

– Отвори сейфа с лявата си ръка, а дясната сложи на главата си и не я сваляй оттам.

Драго вдигна дясната си ръка на главата и като клекна пред сейфа, набра комбинацията с лявата. Отвори го и бръкна вътре за плика, който лежеше най-отгоре върху купчина бежови папки.

– Добър опит, Драго. А сега истинският плик. Той учудено погледна към Греъм.

– Това е пликът, който смятах да дам на Леонов. Нали него искахте?

Греъм знаеше, че поема голям риск, но някакво предчувствие му подсказваше, че Драго лъже – а предчувствията му рядко излизаха погрешни. Надникна в сейфа и забеляза, че част от задната стена липсва. На нейно място имаше малка вратичка, вградена направо в скалата. Той каза на Драго да я отвори.

– Празно е.

– Отвори я!

Драго набра комбинацията, дръпна вратичката и извади плика.

– Сложи го в джоба на ризата ми – каза Греъм. Драго остави плика и попита:

– А сега какво?

– Отиваме във фойето. Ти ще ни послужиш като пропуск, за да се измъкнем оттук – Греъм отстъпи с гръб назад към картотеката, извади пълнителя от пистолета на Драго и хвърли оръжието на бюрото му. Сложи нов пълнител на своя пистолет UZI и го притисна към тялото си, за да влезе докрай. – А сега се обади на своите хора от охраната. И говори на английски.

Драго не сваляше поглед от него, докато съобщаваше нарежданията си на контролния център.

– Ще ни осигурят свободен достъп до файето – каза той, като затвори слушалката.

– Надявам се, заради теб самия – отвърна Греъм. – Пъхни личната си карта в джоба на панталоните ми.

Драго свали картата си и я пусна в джоба му. Греъм отвори вратата от таблото на бюрото му и го ръгна в гърба с дулото на пистолета.

– Вдигни ръце на главата си!

Драго се подчини и тръгна към вратата.

– Как ще стигнем дотам? По стълбите или с асансьора?

– С асансьора, така че ако ми се случи нещо, същото да сполети и теб. Там няма да има накъде да бягаш.

Драго погледна към вратата, която водеше към стълбището. Това бе последният му шанс. Ако Греъм успееше да го свали във файето, щяха да го използват като заложник, за да напуснат имението, а после? Не беше забравил гранатата, нито заплахата на Греъм да я взриви, но онези няколко мига преди детонацията може би щяха да му стигнат, за да бъде в безопасност. В момента повече го притесняваше пистолетът. Той изчака да се изравнят с вратата и рязко се завъртя, като блъсна оръжието настрани и силно удари Греъм в главата. Гранатата падна на пода, а Драго отвори вратата и се втурна надолу по спасителното стълбище. Греъм метна гранатата през прозореца зад гърба си и тя се взриви във въздуха. От експлозията стъклото се пръсна на парчета и се посипа върху него, когато се хвърли по очи на земята. Той се изправи и започна да проклина, ядосан на себе си, че се е оставил така лесно да го хванат неподготвен. Какво му ставаше, по дяволите? Каквото и да беше, замалко не му коства живота. Той изтри с опакото на ръката си веждата си, която се бе разкървала от удара на Драго. Това го вбеси още повече. Отвори вратата и насочи оръжието си към площадката – нямаше никой, но докога? Трябваше да се добере до файето колкото е възможно по-бързо, за да намери останалите. Слезе два етажа, без да срещне никой от охраната, и извика през вратата, преди да я отвори и да се покаже във файето.

Уитлок, който пазеше отпред да не би да има капан, свали пистолета.

– Къде се губиш, по дяволите?

– Дълго е да ти разправам – отвърна Греъм и докара една крива усмивка, когато видя Колхински. – Как сме, тавариш?

– По-добре от теб, доколкото виждам – каза той.

– Къде е Сабрина? – попита Греъм и се огледа наоколо.

– Свила се е от другата страна на рецепцията, наблюдава асансьора – отговори Колхински и погледна навън. – Как ще се измъкнем оттук? Портите се отварят от къщата.

– От контролния център, знам – каза Греъм и посочи черния мерцедес, спрял до фургона, с който бяха дошли Уитлок и Колхински. – Вие се качвайте в него, а аз ще отворя портите.

– Как? – попита Колхински.

– Нямаме време за обяснения. Дайте ми пет минути и тръгвайте. Вратите ще бъдат отворени.

– Ще дойда с теб – каза Сабрина, докато отстъпваше от рецепцията, все още насочила пистолета си към асансьора.

– Мога и сам да се справя – отвърна Греъм.

– Трябва ти някой да те прикрива – настоя тя и се обърна да го погледне.

– Остави ме аз да преценя, става ли? – той се обърна към Уитлок. – Дай ми своята бризантна граната, моля те.

Взе я и продължи, без да говори конкретно на някого:

– Ще се видим в кафенето след половин час, да речем.

Колхински погледна часовника си.

– Майкъл, мисля, че Сабрина...

Без да го изслуша докрай, Греъм тихо затвори вратата зад гърба си и се спусна надолу по стълбите в мазето, където бе контролният център. Стълбите свършваха пред една стоманена врата, над която имаше камера в стъклена кутия. Той удари стъклото с дулото на пистолета си и подозренията му се потвърдиха – бе бронирано. Той застана до вратата и пъкна в отвора личната карта на Драго. Стоманата се плъзна настрани и по стената отсреща заваляха куршуми, после в коридора оттатък настъпи тишина. Той се приведе ниско и като откри огън, мина през прага, но непохватно се просна на бетонния под и изпусна оръжието си. Единият от пазачите бе убит на място, но другият само бе ранен в лявото рамо и сега бе насочил пистолета си към него. Преди да успее да стреля обаче, на вратата се появи Сабрина и мъжът падна, пронизан от куршумите ѝ.

Тя вдигна оръжието на Греъм и му го подаде.

– Казах ти, че ти трябва някой да те прикрива.

– Вярно, каза ми. Благодаря – той извади магнитната карта от процепата и вратата зад тях веднага се затвори.

– А сега? – попита Сабрина и погледна другата стоманена врата в

края на коридора.

– Ще превземем контролния център – отвърна той и като застана от едната страна на вратата, ѝ махна с ръка да застане от другата страна.

– Майк, кажи какво смяташ да правиш! – изсъска тя.

Той вдигна картата и каза:

– Ще отворя вратата с това и ще метна вътре гранатата.

– Така ще унищожиш цялата апаратура!

– Няма – засмя се като ученик той. – Не съм махнал предпазителя.

Но онези вътре няма да знаят.

Той пхна картата в отвора и веднага щом вратата започна да се отваря, търкулна вътре гранатата. В коридора изскочи някакъв мъж и като го сграбчи за ръката, Греъм го блъсна към стената, за да го обискира. Взе неговия „Валтер“ 5 и го затъкна в колана си.

– Няма никой – извика отвътре Сабрина и вдигна гранатата.

Греъм завлече мъжа обратно в стаята и Сабрина затвори вратата след тях. Едната стена бе заета от цяла редица монитори, под които имаше пулт с множество бутони и ръчки, грижливо номерирани в съответствие с една карта на стената вдясно. Приличаше на огромен и безкрайно сложен мишпулт.

– Fala inglês?# – попита Сабрина.

– Sim – промърмори мъжът.

– Той говори английски – обърна се Сабрина към Греъм.

– Разбрах – каза той и прочете името на мъжа от металната плочка на дрехата му. – Салтазар. Ти ли отговаряш за всичко това?

– Да – отвърна той, втренчил поглед в гранатата, която държеше Сабрина.

Тя му я показа по-отблизо и потупа с пръст предпазителя. Мъжът рязко си пое въздух, когато осъзна колко лесно е позволил да го измамат.

– Време е – обади се Греъм и се обърна към него. – С кой лост се отварят портите?

– Разберете сами – избухна Салтазар.

Греъм го удари през лицето със своя UZI, притисна го до стената и пхна дулото на собствения му пистолет между кървящите му устни.

– Та какво каза?

– Осми и петнадесети – изхърка той. Сабрина седна на един от трите въртящи се стола пред пулта и потърси номерата на картата.

– Осем е вътрешната порта, а петнадесет е главният вход.

Греъм удари Салтазар с пистолета зад ухото, подпря го до стената и

седна до Сабрина. Тя посочи единия от мониторите.

– Виж, взели са фургона! Защо не са се качили на мерцедеса? Как изобщо могат да се надяват, че с тази браква ще се измъкнат от хората на Драго?

– Можеш да заложиш и последния си долар, че Сергей стои зад всичко това – сърдито каза той. – Добре поне че Си. У. кара, само той би могъл да ги отърве с тази кола.

– Минаха през първата порта – обади се Сабрина и дръпна ръчката. Вратата се затвори зад фургона.

– Погледни отдясно! – възкликна той и ѝ показа черния мерцедес, който пресичаше пътя на фургона през ливадата.

– И отляво – допълни мрачно тя, когато на екрана се появи още един мерцедес.

Той се вгледа по-внимателно във втората кола и ядосано удари с юмрук пред себе си.

– Това е Драго, седнал е до шофьора.

Двете коли вече настигаха фургона и мерцедесът, който бе по-напред, мина отстрани по тревата, за да се изравни с него. Тогава Колхински стреля с пистолета на Уитлок и Лариуш трябваше да изкриви волана, за да не бъде уцелен. Мерцедесът изостана и Драго отново се опита да уцели задните гуми, както бе направил сутринта от хеликоптера. За да му попречи, Уитлок започна да криволичи наляво-надясно, а Колхински стреля назад, без да се цели, и Лариуш още веднъж трябваше рязко да отбие встрани. Фургонът стигна последния завой на пътя и когато излезе от него, Уитлок видя, че вратите зяп отворени на сто метра пред него.

– Салтазар, затвори портата! Затвори портата! – чуха те вика на Драго от високоговорителя. – Салтазар!?! Салтазар?

Когато фургонът бе на десет метра от портата, Греъм дръпна ръчката и вратите започнаха да се затварят.

– Салтазар, късно е вече! Отвори! – започна да крещи Драго.

Фургонът мина на сантиметри през затварящите се врати и изчезна от екрана. Лариуш рязко натисна спирачките, мерцедесът се извъртя настрани и спря пред вратата. Шофьорът на втората кола също се опита да спре, но колелата отказаха и той налетя върху мерцедеса на Драго.

– Успяхме – викна въодушевено Сабрина и размаха юмрук във въздуха.

Греъм се усмихна:

– Да, но Драго ще се върне всеки момент и аз поне нямам никакво

желание да бъде тук, когато дойде. Имам лошото чувство, че вече наистина сме му дошли до гуша.

– Защо мислиш така? – попита невинно тя.

– Алфа-Браво-Зулу 643 вика Салтазар, чувате ли ме? Край.

Преместиха очи от високоговорителя към мониторите, като напразно се опитваха да разберат откъде идва гласът.

– Алфа-Браво-Зулу 643 вика Салтазар, чувате ли ме? Край – повтори още веднъж.

– Отговори! – каза Сабрина и посочи слушалките. – Не забравяй акцента.

– Тук Салтазар. Край.

– Какво става там долу? Знаеш ли, че Драго ще ти одере кожата?

– Временно загубихме контрол – Греъм говореше задъхано, за да прикрие гласа си. – Преди малко влязоха един мъж и една жена, токущо овладяхме положението.

– Добре, вдигни ме. Трябва да тръгна след фургона.

Сабрина сграбчи Греъм за ръката и му посочи един от екраните, на който се виждаше хеликоптерът. До пилота, който правеше последна проверка на уредите по таблото, седеше един мъж от охраната, въоръжен с руски противотанков гранатомет РПГ-7. Драго бе наредил да стрелят.

– Хайде, вдигни ме! – извика мъжът. – Салтазар, там ли си още?

Салтазар бе дошъл в съзнание още когато пилотът се обади за пръв път и сега се хвърли върху Греъм. Блъсна го към Сабрина и двамата паднаха на пода, а Салтазар натисна два бутона на таблото и се наведе да вземе един от падналите пистолети Греъм измъкна валтера от колана си и стреля два пъти в гърдите му. Уби го на място. Сабрина се изправи, взе своя пистолет от Салтазар и се обърна към екрана.

Плъзгащите се панели на стартовата площадка се бяха разделили и в хангара отдолу платформата с хеликоптера бе започнала да се издига под действието на хидравлична преса.

– Точно както в главната квартира в Цюрих! – възкликна Сабрина.

– Същото си помислих и аз. В системата обаче има една грешка, която бе поправена едва след като за малко не стана нещастен случай – Греъм погледна двата светещи бутона на таблото. – Виж кое какво е – седми и двадесет и трети номер.

Сабрина провери на диаграмата.

– Седем е за стартовата площадка, а двадесет и три – за хидравличната преса. Какво смяташ да правиш?

– Всичко зависи от това, дали и тук е допусната същата грешка.

– Каква грешка? – попита тя. – Аз нищо не знам.

– Потулиха случая – отвърна той и като срещна въпросителния ѝ поглед, продължи: – Вратите трябва да имат предпазен механизъм, за да не могат да се затворят, докато работи хидравличната преса. Оказа се, че това не било направено, и когато веднъж случайно някой натиснал бутона, панелите започнали да се затварят, докато хеликоптерът още се издигал. Добре че един техник се сетил бързо да натисне бутона за сваляне на платформата, иначе... Панелите се затворили буквално на сантиметри от роторите на хеликоптера.

– Искаш да притиснеш хеликоптера? – извика ужасена тя.

– Да, ако мога. Знам, че е варварско, но не по-малко варварски е този гранатомет. Няма защо да ти казвам какво ще стане с делтапланите, ако ги уцели противотанков снаряд, а те са единственото, което може да ни измъкне оттук.

Сабрина неохотно кимна – беше прав.

Когато хеликоптерът застана на едно ниво с панелите, той спря хидравличната преса и натисна бутона, който затваряше вратите.

Хеликоптерът спря, но панелите не помръднаха.

– Салтазар, какво правиш? – долетя от високоговорителя гласът на пилота.

Греъм натисна бутона още веднъж и вратите започнаха да се затварят.

– Салтазар, вратите! Спри ги, за Бога, спри ги, чуваш ли! – изкрещя пилотът.

Другият мъж свали гранатомета от рамото си и изскочи от хеликоптера, като отчаяно се оглеждаше наоколо. Бе хванат в капан – платформата бе най-малко на десет метра от пода. Пилотът като обезумял се опитваше да вдигне машината и включи двигателите, но перката се бе завъртяла само веднъж, когато вратите притиснаха хеликоптера. Той се смачка навътре като пластмасова играчка, попаднала в менгеме, и Сабрина извърна глава. Хеликоптерът избухна. Плъзгащите се панели потръпнаха и спряха, а пламтящите отломки се посипаха надолу върху съоръженията под платформата. Бутонът не издържа, стана късо съединение и за броени минути целият пулт бе обхванат от пламъци.

Сабрина последва Греъм в коридора и като отвори вратата, тръгна нагоре по стълбите. Стигнаха необезпокоявани до градината и с облекчение установиха, че делтапланите са цели и невредими. Страхуваха се, че може да са пострадали или от хората на Драго, или от

разхвърчалите се след експлозията на стартовата площадка отломки. Побързаха да излетят и на поляната остана само делтапланът на Греъм с продупчено от куршумите крило.

Когато се приземиха до кафенето, Колхински и Уитлок вече ги очакваха.

– Добре ли сте? – викна Уитлок.

Сабрина свали шлема си и разтърси глава. Косата се разпиля по раменете ѝ тя се усмихна. Нямаше нужда да казва нищо повече.

Греъм хвърли шлема си и погледна към Колхински:

– Да не мислиш, че това е игра, по дяволите? Защо не взехте мерцедеса? Уплаши се, че няма да получиш обезщетение за разходите си, така ли? Понякога наистина издребняваш, Сергей.

– Свърши ли? – попита с леден глас Колхински. – Защото имам да ти покажа нещо. Или искам прекалено много?

Греъм поклати глава. Колхински заобиколи фургона и му махна да се приближи.

– Отиди и ти с Майк – каза Уитлок на Сабрина. Колхински я изчака, после отвори вратите и се покатери в празния фургон. Отвинти фалшивия панел на едната стена и го отместа. Отзад имаше абсолютно същия сандък като този, който бяха видели в Амстердам. Греъм невярващо го посочи с ръка, изгубил дар слово. Колхински кимна.

– Да, това е оригиналът.

– Нищо не разбирам, Сергей – каза Сабрина и оправи косата си.

– Нито пък аз – допълни Греъм.

– Снощи монтирах фалшивия панел от другата страна на фургона, за да скрия зад него фалшификата.

– Чакай, как така фалшификатът се е оказал в теб? – прекъсна го Греъм.

– Много просто, изпратиха ми го от Мет.

– И какво виси там сега? – попита Сабрина.

– Нищо. Днес е понеделник, почивният ден на музея. Един „Дорние“ на ЮНАКО чака на летището, за да отнесе картината в Ню Йорк, така че да могат утре да я изложат.

– Добре, но защо е трябвало да слагаш фалшивия панел от другата страна? – все още не разбираше Сабрина.

– Подозирах, че нещо ще се обърка – просто предчувствие. А знаех, че – ако предчувствието ми излезе вярно, – няма да имам много време да сменям картините. Точно така и стана. Прехвърлих се тук веднага щом Си. У. излезе и сложих панела от тази страна, за да се вижда

фалшификатът. Точно тогава се появи Драго – всичко висеше наистина на косъм. Пет секунди по-рано, и щеше да ме залови.

Греъм се загледа в краката си.

– Мисля, че ти дължа извинение.

– Ще се задоволя и с това – отвърна Колхински и посочи джоба на ризата му, откъдето се подаваше пликът.

Греъм му го подаде и Уитлок плесна с ръце.

– Е, празненството свърши! Колкото по-бързо приберем делтапланите, толкова по-скоро ще се върнем в хотела.

– И толкова по-скоро ще можеш да се изкъпеш – добави с усмивка Сабрина.

– Това се разбира от само себе си – отвърна Уитлок и загледа накриво Колхински.

– Както казвате вие, англичаните, целта оправдава средствата – не му остана дължен той.

– Какво ще стане с Шрадер и Драго? – попита Сабрина.

– Вече е издадена заповед за арестуването на Драго. Обвинението е, че незаконно се е опитал да вкара наркотици в Бразилия – отвърна Колхински. – Дори само това ще го прати за десет години в затвора. С Шрадер положението е по-сложно. Бихме могли да го арестуваме, защото е откраднал „Нощна стража“, но това ще предизвика сензация, а от „Райк-музеум“ например биха желали на всяка цена да избегнат този вид реклама. Полковникът вече се е срещнал с представители на Холандия и Бразилия, както и на другите пет страни, неволно замесени в тази история. Ще се опитат да намерят някакво решение на проблема. Веднага щом се върнем в хотела, ще му се обадя по телефона да разбере докъде са стигнали.

Уитлок погледна нагоре към „Данае“ и каза:

– Не бих искал да съм на мястото на Шрадер в момента, честна дума.

Сабрина проследи погледа му.

– Аз пък не бих искала да съм на мястото на Драго, когато Шрадер го пипне за гърлото.

– Аха – промърмори Греъм и се засмя. – Може и Шрадер да го арестуват, за убийството на Драго.

– Няма да се изненадам особено – отвърна Сабрина и тръгна след останалите, за да разглобят делтапланите.

Драго трябваше да вземе от сейфа във всекидневната резервната си лична карта, за да може да влезе в кабинета си. Без да обръща внимание

на безпорядъка наоколо, той вдигна пистолета „Бернадели“ от пода под бюрото и го прибра в кобура. Тръшна се на въртящия се стол с висока облегалка и като извади своя „ЧЗ“ 75, го сложи на бюрото пред себе си. Прерови джобовете си за цигари, не намери нищо и тъкмо се канеше да потърси в чекмеджетата на бюрото, когато вратата се плъзна настрана и влезе Шрадер. Драго се отпусна назад в стола. Знаеше, че никакви думи не могат да утешат Шрадер за това, което се беше случило.

– Загинаха четиринадесет души. Хангарът и контролният център са унищожени от пожар, хеликоптерът се взриви, стартовата площадка е непоправимо разрушена, а стените приличат на стрелбище. Въпреки че, както изглежда, всичко това не те безпокои особено.

Драго се наведе напред и опря лакти на бюрото.

– Незабавно подавам оставка, ако за това сте дошъл. Ако желаете, мога дори да я напиша.

Шрадер отиде до прозореца.

– Каж ми откога знаеш, че тези Греъм са измислено семейство? И че работят заедно с руснака?

– Заподозрях, че не са тези, за които се представят, още когато ги видях за пръв път в „Ривиера Клъб“, но не разполагах с нищо конкретно, което да потвърди подозренията ми. Легендата им беше непоклатима. Що се отнася до руснака, няха никаква представа, че е заедно с тях, до мига, когато дойдоха да го освободят.

– И успяха. Освен това са отнесли със себе си и оригинала на „Нощна стража“.

– Но това е невъзможно! Той през цялото време беше в галерията с вас, нали?

– И аз така мислех, докато не го разопаковах. Точката в центъра на барабана е пурпурна, а не черна. Сигурно са ги сменили във фургона.

– Не може, няма... – Драго млъкна и бавно кимна с глава – Но, разбира се, фалшиви панели!

Шрадер седна във фотьойла срещу бюрото му.

– Но не това е най-важната причина да съм тук. Докато стоях затворен в галерията, проведох един-два телефонни разговора. Тази сутрин са намерили тялото на Шивон Сен-Жак в залива Ботафого.

– Шивон мъртва? – възкликна Драго. Изглеждаше ужасен.

– Застреляна е в сърцето с деветмилиметров куршум „Парабелум“, точно като тези, които използваш за своя „ЧЗ“ 75.

Драго погледна към пистолета.

– Нали не смятате, че имам нещо общо с това, господин Шрадер?

– Говорих също така с Колумбия. Руснакът беше прав, нали?

– Прав за какво?

– За наркотиците – отвърна Шрадер и като извади един „Валтер“ 5 от джоба на самото си, се приближи до бюрото и взе пистолета му. – Може да не съм стрелял от години, но от такова разстояние дори аз няма как да не уцеля. Смятам да предам пистолета ти на полицията, за да видят дали от него е изстрелян куршумът, който са извадили от тялото на Шивон. Ще пристигнат всеки момент.

Устата на Драго се изкриви в нервна усмивка, докато бавно протягаше ръка към кобура с другия пистолет, който висеше под бюрото му. Шрадер обаче не трябваше да спира да говори.

– Не знам нищо за никакви наркотици, кълна се!

– Преди два месеца в Рио е пристигнал Риналдо Гарсиа и е отседнал в хотел „Палас“ като твой гост. Спомня си те много добре, защото – както той самият правилно отбеляза – ти си човек, който прави впечатление. Спонтанната ми реакция бе да те убия, но после ми хрумна нещо по-добро. Затвор. Чудя се колко ли време ще изкараш сред всички ония престъпници, които са попаднали зад решетките благодарение именно на теб...

Драго извади пистолета от кобура и стреля в Шрадер изпод бюрото. Улучи го в стомаха и той се свлече напред върху килима. Не помръдна. Драго се обади на Лариуш, каза му да го чака с колата във вътрешния двор и като взе двете уличаващи го оръжия, забърза към асансьора.

В Рио де Жанейро с него бе свършено, но и той трябваше да свърши още нещо, преди да замине. А това означаваше, че трябва да вземе плика – на всяка цена.

Четиринадесета глава

Сабрина отключи вратата на апартамента, но веднага щом влезе, някакъв твърд предмет с цилиндрична форма я притисна отзад в кръста и тя вдигна високо ръце, за да предупреди Греъм и Колхински, които идваха след нея.

– Майор Смайли е бил прав. Ти си импулсивна и прекалено самоуверена.

Тя рязко се обърна.

– Полковник Филпот! Той повдигна бастуна си.

– Ако бях Драго, а това беше пистолет, можех да те убия.

– Той е арестуван – каза тя, като нарочно отклони въпроса, който Филпот се бе опитал да повдигне.

– Избягал е, преди полицията да отиде в „Данае“. Не казвам, че ще тръгне след вас тримата, но е отчаян. Дори само това го прави изключително опасен. Бъдете предпазливи.

– Ще се върне, ето заради това – каза Колхински и като извади плика, го подаде на Филпот.

Той отиде да седне на дивана.

– Къде е Си. У.?

– В банята – отвърна Сабрина.

– Какво?

– Къпе се. Ще дойде веднага щом свърши.

– Искам го тук на минутата! – викна Филпот. – Трябва да се връщам в Ню Йорк, за да се подготвя за срещата с генералния секретар утре. Нямам много време.

– Сега ще му се обадя.

– Сабрина? – извика още веднъж Филпот. – Поръчай чай, умирам от жажда.

– Кога пристигна? – попита го Колхински и седна до него на дивана.

– Преди няколко часа. Дойдох направо тук, но на рецепцията ми казаха, че Майк и Сабрина са излезли, затова реших да ги почакам вътре.

– Как влезе? – попита Греъм, докато отваряше бутилката „Перие“, която бе извадил от хладилника.

– И аз имам кредитна карта – усмихна се Филпот. – Не винаги съм бил вързан за бюрото, Майк.

Греъм отвърна на усмивката му и показа кутия с диетична пепси-кола на Сабрина, която говореше по телефона с Уитлок. Тя кимна.

– Сергей, ти какво искаш?

– Кола, пепси... все ми е едно.

Греъм занесе напитките на масичката за кафе и седна.

– Какво стана, откакто говорихме за последен път по телефона? – обърна се Филпот към Колхински. – От местната полиция не можах да науча нищо съществено.

Колхински му разказа накратко събитията от сутринта – от пристигането им в „Данае“ с Уитлок първия път до момента, когато отново се бяха събрали с Греъм и Сабрина в изоставеното кафене. След това Греъм обясни как е взел плика.

– Значи оригиналът вече е на път за Ню Йорк?

– Преди да дойдем тук, минахме през летище „Галеан“ и натоварихме картината на самолета – каза Колхински.

На вратата се почука и Греъм отиде да отвори на Уитлок.

– Надявам се, че не съм те измъкнал от банята – посрещна го Филпот със зле прикрит сарказъм.

– Не, още не бях успял да пусна душа, когато Сабрина се обади.

– Сигурен съм, че ще издържиш още една-две минути – Филпот извади една папка от куфарчето си и я сложи на масата пред себе си. – Имам да ви казвам някои неща, затова предпочетох да дойда лично, вместо да се опитвам да съобщя всичко на Сергей по телефона. Първо за Шрадер – той ги огледа един по един. – Значи казвате, че никой не го е виждал? Те поклатиха отрицателно глава.

– Но това можеше да се очаква, сър. Както е казано и в досието, отвращението му към насилието датира още от времето на аферата с „Хехт“. Просто е бил достатъчно проникателен като бизнесмен, за да не го признава.

– Чел съм досието му, Сабрина. Питам ви, защото е бил намерен в кабинета на Драго. Прострелян.

Уитлок погледна към Греъм.

– Не съм го направил аз – отвърна на погледа му той.

– Никой не казва, че си бил ти – обади се Филпот, за да разреди напрежението.

– Мъртъв ли е? – попита Колхински.

– Не, в болницата „Мигел Коту“ е, но състоянието му е много тежко. От полицията смятат, че Драго е стрелял в него, но не могат да бъдат сигурни, преди да дойде в съзнание.

– Ако изобщо дойде в съзнание – каза Сабрина.

– Лекарите са убедени, че ще се възстанови напълно. Въпрос на време.

На вратата отново се почука и за да достави удоволствие на Филпот, Сабрина демонстративно погледна през шпионката, преди да отвори и да вземе таблата от сервитьора. Греъм подписа сметката и мъжът си тръгна.

– Ще бъде ли повдигнато обвинение срещу Шрадер? – попита Уитлок, щом двамата отново седнаха.

Филпот си сипа чай, прибави малко мляко и го разбърка.

– Седемте засегнати държави единодушно решиха да не се повдига обвинение срещу никого от участниците в подмяната. Искат инцидентът да остане в най-дълбока тайна. Въпреки това обаче ще бъдат взети всички мерки виновниците да бъдат наказани. Шрадер става „персона нон грата“ в Бразилия и веднага щом се възстанови достатъчно, ще му бъде връчена заповед за депортиране, според която трябва да напусне страната в срок от двадесет и осем дена. По този начин ще загуби милиони, а това със сигурност ще му се отрази най-тежко от всичко. Драго ще бъде съден за убийството на Шивон Сен-Жак и Кейси Морган, за опита му нелегално да внесе наркотици в страната, както и по многобройни обвинения за подкупи и корупция. Замесени са някои от висшите държавни служители в града и лично президентът ме увери, че предстои голяма чистка. Ще падат глави – той лично се е заел с това. Що се отнася до Амстердам, Комисията за злоупотреби е изисквала вчера книгата на Хорст Кеплер и той вече е арестуван по повод на направените разкрития.

– Той собственооръчно ли е подправял документите, или просто са му скроили този номер, за да получи присъда?

– Понякога можеш да бъдеш адски циничен, Майк. Той собственооръчно е подправял книгата. Ако Комисията за злоупотреби не беше намерила нищо, щеше да се наложи да потърсим нещо друго, което да използваме срещу него. Двамата му съучастници, де Вере и Остеруйс, също са арестувани. Изглежда, че и те са били замесени в злоупотребите. Срещу търговеца на произведения на изкуството Терънс Хамилтън няма да бъде предприето нищо – Филпот отвори папката и хвърли на масата една цветна снимка за паспорт. – Познавате ли го?

Мъжът на снимката приближаваше тридесетте. Имаше гъста червеникава коса и добре поддържана брада. Бе облечен в куртка с майорски пагони.

– Очевидно не – продължи полковникът, след като те разгледаха внимателно снимката. – Ще ви помогна. Махнете брадата, отрежете косата по-къса, изрусете я до бяло и прибавете очила с телени рамки.

Сабрина грабна фотографията и закри с ръка първо брадата, после косата. Поклати невярващо глава и подаде снимката на Греъм.

– Изобщо не прилича на Драго – промърмори той и остави Уитлок да измъкне фотографията от ръцете му.

– Не е Драго – отвърна Филпот. – Това е Анджей Вунджик, който с малко помощ от ЦРУ се е превърнал в Андре Драго.

– ЦРУ ли? – протегна глава напред Колхински. – Започвам да се обърквам, Малкълм.

– Да не говорим за останалите – допълни Уитлок, говорейки от името на тримата.

Филпот порови в папката, докато намери листа, който търсеше.

– Доста се измъчих, докато убедя хората от ЦРУ да се разделят с тази информация. Когато свърша, ще разберете защо. Първо някои данни за Вунджик. Роден е в Гданск, в семейството на военни. Като ученик не бил нищо особено, предпочитал да изразходва енергията си, като спортува. Бил отличен спринтьор, но голямата му любов бил боксът и на шестнадесет години станал юношески шампион на Полша лека категория.

– Мога да го повярвам – злобно измърмори Греъм и докосна цепнатината над лявото си око.

Филпот го погледна сърдито, ядосан, че са го прекъснали.

– Отказал се от бокса на деветнадесет години без нито едно поражение, тъй като тогава започнал работа в секретните служби, СБ. След като изкарал академията в Бйелани, бил назначен в Бюро I-C, най-омразния и най-страшния отдел на СБ. Сигурен съм, че по-рано си си имал работа с него, Сергей.

Колхински мрачно кимна.

– Бюрото продължаваше по стъпките на Десети отдел на СБ, който се бе развихрил през петдесетте години. С една дума – неограничена власт и нечовешки изтезания.

– Бил изпратен в Гданск, за да помогне за унищожаването на разрастващото се движение „Солидарност“, и чистките му имали такъв успех, че на двадесет и осем години получил звание майор. Имал единаединствена слабост – парите, и от ЦРУ я използвали, за да го вербуват – Филпот погледна друг лист. – Така ЦРУ постигнало целта си – да привлече на своя страна четирима висши служители от разузнавателните

служби на Източния блок, един българин, един поляк и двама руснаци. Те получили кодовото название „Четворка“. Още от самото начало обаче Вунджик се оказал слабата брънка във веригата. Пилеел парите си съвсем безгрижно и в Лангли се уплашили да не би евентуалното му разобличаване да доведе до щателна и цялостна проверка в секретните служби на Блока. Особено се страхували от КГБ, където имали изключително високопоставен двоен агент. Така решили да „изгърмят“ Вунджик, за да спасят останалите, и допуснали изтичане на информация към СБ. Съобщили му го един час преди да бъде разкрит и той се прехвърлил нелегално през Балтийско море в Швеция, откъдето заминал със самолет за Щатите за продължително разследване. В Лангли не изпускали от очи другите членове на „Четворката“, но не се случило нищо. Така нареченото „дезертиране“ на Вунджик имало ефект, само че над главата му надвиснала смъртната присъда на СБ за предателство и ЦРУ трябвало да му осигури нова самоличност. Единственият друг източноевропейски език, който знаел, бил чешкият, затова станал чех, променил външността си и със стабилната подкрепа на ЦРУ митичният Андре Драго се превърнал в реален човек от плът и кръв със своя биография и свое минало. Тогава му предложили безплатен самолетен билет закъдето поиска и той избрал Рио.

– Значи в плика са имената на останалите трима агенти – обади се Сабрина.

– В плика са кодовите имена на всичките четирима. Изглежда, Драго е изнудил един специалист по компютърни анализи в ЦРУ на име Холдън да проникне в свръхсекретната програма „Алфа“ и да открие имената на останалите от „Четворката“. Холдън заминал за Амстердам, оставил плик с имената в едно шкафче за багаж на Централната гара и след това загинал от бомба в куфарчето, в което вероятно е смятал, че са парите.

– Ако в ЦРУ са знаели какво е направил Холдън, защо не са го спрели? – попита Греъм.

– Осъзнали са какво се е случило едва след като трупът му бил идентифициран, а през това време Драго вече бил сложил ръка на плика.

– Защо е стигнал толкова далеч, за да научи имената? – попита Сабрина.

– Заради отмъщение или поне така смята директорът на ЦРУ – отвърна Филпот. – Драго така и не им простил, че са го провалили и са го обрекли цял живот да бъде преследван от своите. Според тях договорът му със СБ щял да приключи само със смъртта му, а добре знаете, че

страните от Източния блок са се специализирали да издирват тези, които смятат за предатели. Очевидно е искал да убие с един куршум два заека – да „изгърми“ и останалите от „Четворката“, като същевременно спечели от това достатъчно пари, за да започне нов живот в друга държава.

Колхински се наведе и започна замислено да разтрива костта между очите си.

– В КГБ знаят ли, че Вунджик и Драго са едно и също лице?

– И аз това питах Лангли. Казаха ми, че не, но аз не съм толкова сигурен.

– Какво е знаела Шивон? – попита тихо Сабрина.

– На практика нищо. Казали са й само, че Драго ще носи илика със себе си на приема у Шрадер. Трябвало е да го вземе и веднага да го предаде на Морган.

– Добре, но откъде в ЦРУ са знаели, че пликът ще е в него на приема? – настояваше тя.

– Леонов му е казал да го носи, когато се срещнат.

– Пак не разбирам – намръщи се тя. – Как са могли за толкова кратко време да разберат, че от КГБ ще изпатят Леонов?

– Той им е казал.

– Искаш да кажеш, че той работи за ЦРУ? Стига, Малкълм, това е нелепо!

Филпот погледна Колхински и бутна плика към него.

– Отвори го, две от имената вътре трябва да са Феникс и Джакдоу.¹⁹ Феникс е бил Драго, Джакдоу е Леонов.

Колхински разкъса плика, извади листа компютърна хартия отвътре и го разгъна. На него пишеше:

1. Джакдоу
2. Сапфир
3. Хърикейн
4. Феникс

– Не мога да го повярвам – каза Колхински и хвърли листа на масата. – Откога е станал двоен агент?

– Според Лангли от шест години. Той е бил първият, когото са вербували.

– Кой е другият руснак? – попита Колхински.

19. Чавка (англ.)

– Казаха ми само, че работи във военното разузнаване.

Колхински се отпусна назад и закри лице с ръцете си. Най-сетне погледна Филпот и каза:

– Ако ми беше поискал списък на петимата най-предани служители на КГБ, които познавам, непременно щях да включа в него и името на Юри. Но ако беше поискал списък на петима служители от КГБ, които мразят Запада, той щеше да бъде на първо място. С главни букви. Просто не мога да го възприема. Юри – двоен агент.

– Точно в това е цялата прелест – отвърна Филпот. – Кой би го заподозрял?

– Ако в ЦРУ са знаели, че Леонов ще вземе плика обратно, защо изобщо са използвали Шивон? – попита Сабрина.

– Когато Драго се свързал с КГБ и предложил да им продаде кодовите имена на „Четворката“, те трябвало да намерят някой, на когото вярвали безрезервно, за да ги представлява в сделката. От ЦРУ наредили на Леонов непременно той да поеме работата – не че се налагало да го убеждават кой знае колко, нали неговата глава била в торбата. Така той предложил себе си, макар и да знаел, че това ще породи определени подозрения, особено сред противниците му – Филпот спря за малко, за да отпие от чая си. – ЦРУ трябвало да отклони тези подозрения, затова решили да насочат вниманието към някой от собствените си агенти, който трябвало да създаде впечатлението, че и те се стремят да вземат илика.

– Шивон – промълви Сабрина. Филпот кимна.

– Единственият проблем бил, че нейните връзки с ЦРУ били една от най-големите тайни на Лангли. Ето защо те уж случайно допуснали изтичане на информация, за да осигурят на Леонов необходимото доверие. Така и станало.

– Тя знаела ли е? – попита Уитлок.

– Не.

– Копелета мръсни! – ядосано изсъска Сабрина.

– Какво ще стане с това? – Уитлок побутна листа пред себе си.

– Официално ние нямаме нищо общо с него. Неофициално го оставям на Сергей – отвърна Филпот и погледна косо към Колхински. – На практика в ЦРУ не знаят, че пликът е в нас. Постъпи, както смяташ, че е най-добре при създадалите се обстоятелства.

Колхински сгъна листа и го мушна в джоба си.

– Има още нещо – каза Филпот и бутна чашата си настрани. – Снощи е загинал Мартин Коен.

- Уитлок стана и излезе, като тихо затвори вратата след себе си.
- Как е станало? – попита Сабрина.
 - Избухнала е престрелка в някаква ферма край Триполи.
 - А похитителите? – попита Греъм.
 - Мъртви са.
 - Как го прие Хана? – обади се Колхински.
 - Справя се. Обадих се на родителите ѝ в Израел да дойдат при нея
- Филпот прибра папката в куфарчето си и се изправи. – А сега ме извинете, трябва да хвана самолета.
- Ще те закарам до летището – каза Колхински.
 - Добре, и без това исках да обсъдя някои неща с теб.
 - Ключовете от фургона в тебе ли са, Майкъл? Греъм ги извади от джоба си и ги подаде на Колхински.
 - Ще се видим пак в Обединените нации – обърна се Филпот към Сабрина и Греъм. – Кога летите?
 - Утре сутрин, не знам точно – отвърна Сабрина. – Сергей уреди формалностите.
 - Полетът е в десет часа до летище „Кенеди“ – каза Колхински.
- Филпот се канеше да каже нещо за Уитлок, но размисли и излезе. Колхински го последва.
- Не познавах Марти много добре – наруши Сабрина внезапно настъпилото мълчание. – Винаги е бил приятелски настроен към мен, но имах чувството, че не одобрява съвсем това, че съм оперативен сътрудник, а не експерт например или програмист като Хана.
 - Така е.
 - Казвал ли ти го е?
 - Не, и аз като теб не го познавах добре. Казвал го е на Си. У.
 - Какво по-точно? – попита тя.
 - Той смяташе, че жените нямат място в оперативната работа. Според него е трябвало да бъдеш назначена като инструктор по стрелба в Изпитателния център. Просто си беше такъв. Мъжко момче, ако използвате старото клише.
- На вратата се почука и Сабрина отвори. Портриерът любезно ѝ се усмихна.
- Господин Греъм тук ли е?
 - Майк, за теб е – извика Сабрина през рамо.
 - Нося ви съобщение от господин Уитлок – каза портриерът. – Искате да се срещнете във фоайето.
 - Кажете му, че веднага слизам – отвърна Греъм.

– Защо просто не се обади по телефона? – попита Сабрина, когато портиерът излезе.

– Не му е до това. Ще ти се обадя, ако поиска да ходим някъде заедно, иначе, ако изникне нещо, ще бъда в хотела – той побърза да настигне портиера и му викна да задържи асансьора.

Сабрина затвори и излезе на балкона. На вратата отново се почука.

Тя с досада разпери ръце и прекоси всекидневната, за да отвори. Срещу нея стоеше Лариуш, стиснал пистолет в дясната си ръка. Изстреля една упойваща стреличка във врата ѝ и тя, олюлявайки се, отстъпи назад в стаята. Всичко наоколо плуваше в мъгла, цветовете се преливаха в неясни очертания. Посегна към дивана, но не успя да го достигне и падна на колене. Преди да загуби съзнание и да се строполи на пода, за миг си спомни предупреждението на Филпот, че е импулсивна и прекалено самоуверена.

Драго, който си бе сложил синьо кепе и тъмни очила, вкара в стаята една количка за мръсно бельо и след като свали халката от пръста на Сабрина, двамата с Лариуш я пренесоха в количката и я скриха под кърпите и чаршафите. Лариуш тръгна с количката надолу по коридора и се качи в служебния асансьор.

Драго слезе във фойето и се запъти към Греъм, който оживено разговаряше с портиера, донесъл съобщението.

– Може би търсиш мен? – каза Драго и като махна с ръка, отпрати портиера.

– Къде е Уитлок? – попита Греъм.

– За последен път го видях на „Авенида Атлантика“. Вървеше надолу към Копакабана и ми хрумна да използвам името му, за да те примамя да слезеш долу.

– Голямо самообладание имаш, за да се появиш тук, Драго. Едно обаждане по телефона и половината полиция в града ще дойде да те арестува.

– Да, но повече няма да видиш красивата Сабрина – отвърна Драго и му подаде пръстена.

Греъм го хвана за реверите и го притисна до стената.

– Къде е тя?

– Не прави сцени, Греъм, това доникъде няма да ни доведе.

Греъм неохотно го пусна и Драго се усмихна на дежурния от охраната, който се бе приближил към тях.

– Извинете, вината е изцяло моя. Зет ми ми беше дал на заем малко пари, а аз изгубих всичко в жокей-клуба. Сигурно знаете как човек

може да се пристрасти към конните надбягвания, нали?

– Ако ще се биете, правете го навън. Не в хотела.

– Сега вече всичко е наред – увери го Драго. Мъжът подозрително ги изгледа и се отдалечи.

– Какво предлагаш? Сабрина срещу плика?

– Ние двамата чудесно се разбираме. Ще се срещнем в „Ривиера Клъб“ след два часа – Драго забеляза колебанието в погледа му и поясни. – В понеделник клубът не работи. Входната врата ще е отключена, а аз ще бъда в казиното. Ела сам и невъоръжен. Имам си начини да проверя и двете, в случай че се опиташ да ме измамиш.

– Това, изглежда, не е чак толкова трудно – язвително каза Греъм.

Драго злобно присви очи.

– Не и този път.

Греъм предупредително го заплаши с пръст.

– Само й направи нещо и ще те разкъсам с голи ръце.

– Бях останал с впечатлението, че силните чувства помежду ви не са взаимни. Явно съм сбъркал – Драго погледна часовника си. – Един и двадесет. До три и двадесет в „Ривиера Клъб“.

Греъм го проследи с поглед как напуска хотела и наведе очи надолу към пръстена в ръката си. Повъртя го замислено в пръстите си и тръгна към асансьора.

– Продължавам да твърдя, че трябва да дойда с теб.

– Вече говорихме за това, Сергей. Никакви оръжия, никакъв гръб. Трябва да играем по свирката на Драго, дори само заради Сабрина.

Колхински примирено сви рамене.

– Първо Уитлок се запиява нанякъде, после отвличат Сабрина. Тези неща се случват до три пъти, нали? Внимавай, Майкъл.

– Хайде, не ставай суеверен – каза Греъм и го потупа по рамото. – И не се притеснявай за Си. У., ще се върне.

– Да, но дали ще остане?

– Ще разберем, когато го видим – Греъм пхна илика в джоба си. – Искам честната ти дума, Сергей. Никакъв гръб.

– Никакъв гръб – промърмори Колхински.

– Ще се придържам към плана, както се разбрахме. Обещавам.

Греъм излезе от стаята, спусна се с асансьора във фойето и махна на едно свободно такси пред хотела. Лариуш подкара наетия форд „Ес-корт“ и тръгна след него, за да го проследи с таксито на безопасно разстояние.

Пред „Ривиера Клъб“ Греъм слезе от таксито, плати на шофьора и

пресече улицата. Отиде до главния вход и блъсна стъклените врати. Едната беше отворена. Той се вмъкна във фойето и се огледа наоколо, като накрая очите му се спряха на камерата над рецепцията. Бе насочена към него. Стигна до стълбите и се обърна. Камерата го беше проследила. Изкачи се до казиното и влезе. Сабрина седеше на стълбите в другия край на залата, ръцете ѝ бяха приковани с белезници към парапет отсрани. На устните ѝ имаше лейкопласт. Когато го видя, очите ѝ се разшириха и тя започна отчаяно да клати глава, за да го предупреди да не се приближава. Той не ѝ обърна внимание и слезе по стъпалата в казиното.

– Достатъчно, Греъм – каза Драго. Бе застанал на прага на една врата, която не се виждаше от входа, и стискаше своя „ЧЗ“ 75. – Без тежка артилерия... впечатлен съм. Очаквах да нахълташ сред град от куршуми.

– Така и щеше да стане, повярвай ми, ако имаше начин да мина въоръжен покрай детектора на главния вход.

– Тъкмо затова избрах клуба. Греъм погледна към Сабрина.

– Добре ли си? Тя кимна.

– А сега, след като си разменихме любезности, носиш ли ми плика?

– Не е толкова просто, Драго.

– Какво означава това? – попита той и се дръпна от вратата.

– Надали очакваш, че просто ще дойда тук невъоръжен и ще ти предам плика, без да се подсигурия по някакъв начин, нали?

– Продължавай!

– Нося фотокопии от документа. Оригиналът е в Уитлок – Греъм погледна часовника си. – Сега е три и двадесет и две. Точно след осем минути той ще позвъни по обществения телефон срещу сградата на клуба и ако до петото позвъняване не се обади никой или се обади само единият от нас, той ще отиде в полското посолство и ще предаде оригинала лично на посланика заедно с досието ти от ЦРУ. Мога да те уверя, че само час по-късно за Рио ще излети самолет със специален екип на СБ.

Драго го слушаше поразен.

– Кои сте вие всъщност?

– Това няма значение. Да приемем просто, че имаме високопоставени приятели.

– Как мога да бъда сигурен, че Уитлок няма да предаде документите дори ако спазва своята част от сделката?

– Никак. Точно както и ние не можем да бъдем сигурни, че няма да

ни застреляш, щом получиш илика – Греъм отново погледна часовника си. – Решавай!

– Искам да го видя.

Греъм остави плика на рулетката до себе си и се дръпна назад, когато Драго му махна с ръка да отстъпи. Той се приближи и когато погледът му се отклони към плика, Греъм се възползва от случая и го повали на пода с една ниска и болезнена хватка от ръгбито. Драго изпусна пистолета, но успя да парира още първия му удар и го отхвърли назад с комбинация от дясно и ляво кроше. После отмъстително заби юмрук в кръста му, повтори и Греъм падна на колене. Драго сграбчи пистолета и се прицели в главата му.

– Вунджик!

Драго замръзна. Чуваше това име за пръв път от пет години. Тези от СБ най-сетне бяха успели да открият дирите му. Знаеше, че така ще стане, бе само въпрос на време. Бавно се обърна, очаквайки да види някой – или няколко – от бившите си колеги. На стълбите стоеше Уитлок, стиснал броунинга си с две ръце. Драго се изсмя и вдигна пистолета си. Уитлок го застреля право в сърцето и оръжието се изплъзна от омекналите му пръсти. Натезжалите му крака вече не го държаха и той потъна във внезапно разтворилата се пред очите му бездна. Бе вече мъртъв, когато падна на килима.

Лариуш, който бе видял цялата сцена на монитора в мазето, извади своя „Валтер“ П5 от кобура и се затича нагоре по стълбите към казиното. Влетя през вратата, откъдето преди малко бе минал Драго, и като се скри зад най-близката рулетка, стреля към Уитлок. Улучи го в гърдите и той залитна назад към парапета, после се свлече на пода. Греъм се изтъркаля настрани към пистолета на Драго, взе го и стреля в Лариуш под масата. Той залитна назад, изпусна валтера и вкопчи ръце в стомаха си. Греъм продължи да стреля и следващите четири куршума отхвърлиха Лариуш до стената. От ъгъла на устата му се проточи струйка кръв и мъртвото му тяло се плъзна надолу. Греъм захвърли пистолета и се втурна към Уитлок, които бе паднал но очи.

Обърна го внимателно и Уитлок го погледна, като свали ръка от гърдите си. Ризата му бе скъсана, но кръв нямаше.

– Слава Богу, че така и не се изкъпах. Ако бях влязъл в банята, сега нямаше да нося бронирана жилетка.

– Мислех, че си мъртъв – възмути се Греъм и го пусна.

Главата на Уитлок се удари в парапета и той промърмори:

– Съжалявам, че те разочаровах.

После седна и внимателно започна да разтрива синината на гърдите си.

Греъм свали лейкопласта от устата на Сабрина и я попита:

– Добре ли си?

– Още по-добре ще бъда, когато махнеш тези белезници. Ключът е в джоба на Драго.

Греъм взе ключа, но когато се обърна към Сабрина, нещо на пода привлече вниманието му. Беше амулетът, който му бе подарил Шрадер – докато се биеха, верижката се бе скъсала. Той го вдигна и го хвърли върху тялото на Драго.

– Ще имаш нужда от него там, където отиваш.

Освободи Сабрина и тя започна да разтрива китките си, после вдигна очи към Уитлок, който се беше приближил.

– Появи се точно навреме.

Той ѝ помогна да се изправи и тримата седнаха на бара.

– Изпуснал съм Майк в хотела буквално за секунди. Така че когато Сергей ми каза какво става, тръгнах насам възможно най-бързо. Знаех, че си казал никакъв гръб, Майк, но си помислих, че все пак може да ти трябва.

– Защо ли? – отвърна Греъм с лека усмивка.

– Какво имаше в плика, Майк? – попита Сабрина.

– Нищо. Със Сергей измислихме номера с полското посолство, защото знаехме, че това ще изкара Драго от равновесие. Точно в този момент трябваше да го нападна и да го задържа. Толкова по въпроса – той мина зад бара и прерови половин дузина хладилници, докато намери „Перие“.

– И аз бих пийнал – каза Уитлок.

Греъм отвори още една бутилка и му я подаде. След това надникна и в останалите хладилници, за да намери диетична пепси-кола за Сабрина. Сипа ѝ я в чаша.

– Да не смениш професията, Майк – пошегува се Уитлок.

– Нямам такова намерение – каза Греъм и се подпря на тезгяха. – А ти?

– Това ми се беше задълбало в ума напоследък, както вероятно и двамата сте забелязали. Кармен иска да напусна ЮНАКО и да основа своя собствена фирма за охрана, а аз искам да остана. Това е проблемът накратко – той отпи от бутилката и се загледа в образа си в едно огледало зад гърба на Греъм. – След като ви напуснах така внезапно, имах дълъг разговор с нея по телефона. Решихме на всяка цена да спасим брака

си – поне по това нямаме разногласия. Въпреки че засега май е единственото, по което нямаме разногласия. Предполагам обаче, че това е началото – той бутна бутилката настрана. – Хайде, да не злоупотребяваме с гостоприемството на това място.

Греъм излезе иззад тезгяха и спря пред Сабрина.

– В Рио сме от три дни, а още не сме ходили на брега. Какво ще кажеш да прекараме следобеда на Ипанема?

– Или на Копакабана.

– Или на Копакабана – съгласи се той и се обърна към Уитлок. – Ще дойдеш ли с нас?

– Да, защо не. Точно в момента нямам нищо против малко компания. Само че първо трябва да взема...

– Какво? – учуди се Сабрина.

– Душ!

Двамата се усмигнаха и тръгнаха след него към изхода.

– Мислиш ли, че ще дойде? – попита Греъм и погледна през прозореца на фургона.

– Сигурен съм – отвърна Колхински и запали още една цигара.

– Какво му каза по телефона? Колхински сви рамене.

– Казах му, че списъкът е в мен и че ще го чакам, както е било уговорено, в осем часа пред вилата на Драго на брега.

– Обаждането анонимно ли беше? – попита Греъм, загледан към плажа на нос Леме.

– Да, точно затова съм сигурен, че ще дойде. Ще бъде заинтригуван.

– Хубава къщичка е имал Драго, какво ще кажеш?

Колхински подаде глава през прозореца, за да огледа празната вила, кацнала на малко възвишение с изглед към плажа.

– Сигурно гледката е чудесна, но мястото не е много дискретно, нали? Плажът е най-много на петдесет метра.

– Раят на воайора – усмихна се Греъм.

– Каква ирония, че собственикът на вилата е бил женомразец – отвърна Колхински и изтърси пепелта от цигарата си.

– Имаме си компания – обади се Греъм, когато в мрака на пътя блеснаха светлините на фарове.

Колхински погледна часовника на таблото.

– Точно осем. Юри не се е променил. Черното BMW спря на двадесет метра от фургона и шофьорът излезе да отвори задната врата. Леонов излезе, оправя лятното си сако и се запъти към тях. Спря точно по

средата между двете коли и заслони очите си с ръка, за да може да види приближаващата се фигура.

– Сергей? – ахна изумено той. – Какво правиш тук? Къде е Драго?

– Драго е мъртъв. Дойдох да приключа недовършената ви сделка. Как впрочем да се обръщам към теб – Юри или Джакдоу?

Леонов се беше съвзел от първоначалния шок, когато позна Колхински, и сега студено се усмихна.

– Какво е участието на ЮНАКО във всичко това? Ако не се лъжа, още работиш там, нали?

– Какво се бяхте разбрали с Драго? – попита Колхински, без да отговаря на въпросите му.

– Трябваше да му платя с необработени диаманти на стойност половин милион долара.

– Доста евтино – Колхински не криеше презрението си. – Само едно нещо не ми е ясно. Щом е трябвало да върнеш списъка на ЦРУ, какво щеше да предадеш на КГБ?

– Друг списък с кодовите имена на четирима двойни агенти, които биха могли да се жертват. Двама руснаци, един българин и един поляк – точно както в истинската „Четворка“.

– Но защо, Юри? Защо си станал изменник?

– Тъкмо ти би трябвало да разбереш, Сергей. Мразиш диктаторски-те и репресивни методи на предишната власт точно толкова, колкото и аз. Едва сега, и то благодарение на усилията на хора като нас, нещата започват да се променят.

– Единствената разлика е, че аз никога не съм крил мнението си и не съм стигал дотам да мамя колегите си и да ги продавам на ЦРУ.

– И какво спечели с откритата си позиция? Изхвърлиха те като военен аташе на Запад, на който висшият ешелон в КГБ никога не би могъл да има доверие.

– Обаче съвестта ми не ме буди нощем. А твоята?

– Не съм дошъл тук за идеологически спорове, Сергей. Искam списъка.

– Пликът не се продава.

– Дошъл съм за списъка, Сергей, и ако се наложи, ще го взема насила – Леонов посочи към шофьора зад гърба си. – Да ти представя майор Николай Злотин, един от най-изявените служители в историята на спецназ. Аз лично го избрах да ме придружава.

– Чувал съм за Злотин. Вероятно наистина е сред най-добрите, но такъв е и моят шофьор. Мисля, че го познаваш, нали? Майкъл Греъм.

Леонов погледна към фургона, но успя да различи само силуета на Греъм, застанал отстрани.

– Сега вече разбирам. Реших, че от Делта се е прехвърлил в ЦРУ – затова на приема у Шрадер се престорих, че не го познавам. Значи от ЦРУ са ви дезинформирали.

– По-скоро обратното – поправи го Колхински.

– Мога да вдигна цената на един милион – безцеремонно каза Леонов. – Скъпоценните камъни са в колата. Вземи ги, Сергей, и ми дай плика.

– Защо от ЦРУ са готови да платят един милион долара за четири кодови имена, които и без това знаят? Има още нещо в цялата работа, нали?

Леонов тежко въздъхна и кимна с глава.

– За да стигне до досиетата в програмата „Алфа“, Бред Холдън е проникнал през три секретни кода. С изключение на четиримата агенти за съществуването им знаят само още петима души – всичките от ЦРУ. Толкова добре законспирирана беше „Четворката“ през изминалите шест години.

– Как е успял тогава Холдън да мине през секретните кодове?

– Той е участвал в създаването на програмата. Трябвало е само да открие вярната комбинация, за да разсекрети кодовете. След като намерил имената обаче, той прехвърлил досиетата от програмата „Алфа“ някъде на друго място в компютъра. Никой не знае къде точно. Унищожил предишните три секретни кода и вместо тях създал свой собствен, с който скрил досиетата. Драго му наредил заедно с имената да напише и новия секретен код – смятал да го предаде на КГБ, за да удостовери автентичността на досиетата. Както сам знаеш, в КГБ има специалисти, които непрекъснато „преслушват“ компютърните системи в Лангли, така че би било само въпрос на време да се справят с този единичен секретен код и да се доберат до досиетата. ЦРУ трябва на всяка цена да разбере този код, за да може да скрие досиетата на сигурно място и да ги засекрети отново. Трябва да ми дадеш този плик, Сергей.

Колхински извади от джоба си листа компютърна хартия и му го подаде.

Леонов го обърна и от двете страни и ужасено погледна Колхински:

– Кодът не е тук!

– Или Холдън не го е написал с надеждата да измъкне още пари от Драго, или Драго го е скрил с надеждата да измъкне още пари от Лангли. Така и няма да разберем какво всъщност е станало – каза Колхински

и се запъти към фургона.

– Е? – попита Греъм.

– Така и няма да разберем, Майкъл, така и няма да разберем – промърмори Колхински, загледан в достолепната, прегърбена фигура на Леонов, който бавно вървеше към колата.

Греъм реши да не разпитва повече и когато подкара фургона, първите тежки капки удариха стъклото. Погледна нагоре към небето – очакваше ги дъждовна нощ. После отново... просто предчувствие.

КРАЙ

© 1989 Алистър Маклейн
© 1992 Димана Стоянова Илиева, превод от английски

Alistair MacLean
Night Watch, 1989

Сканиране, разпознаване и редакция: Voman, 2007

Публикация:
АЛИСТЪР МАКЛЕЙН
НОЩНА СТРАЖА

Английска
Първо издание
Альстър Макнийл

Превела от английски Димана Илиева
Редактор Юлия Шопова
Художник Александър Алексов
Коректори Славка Герасимова, Зоя Решавска
Формат 32/84/108.
Предпечатна подготовка АРГО-АЛФА – София
Издателство Интерпринт – София
Печат „ПОЛИПРИНТ“ – АД, Враца
Интерпринт, София – 1992
с/о Jusautor, Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3932>]